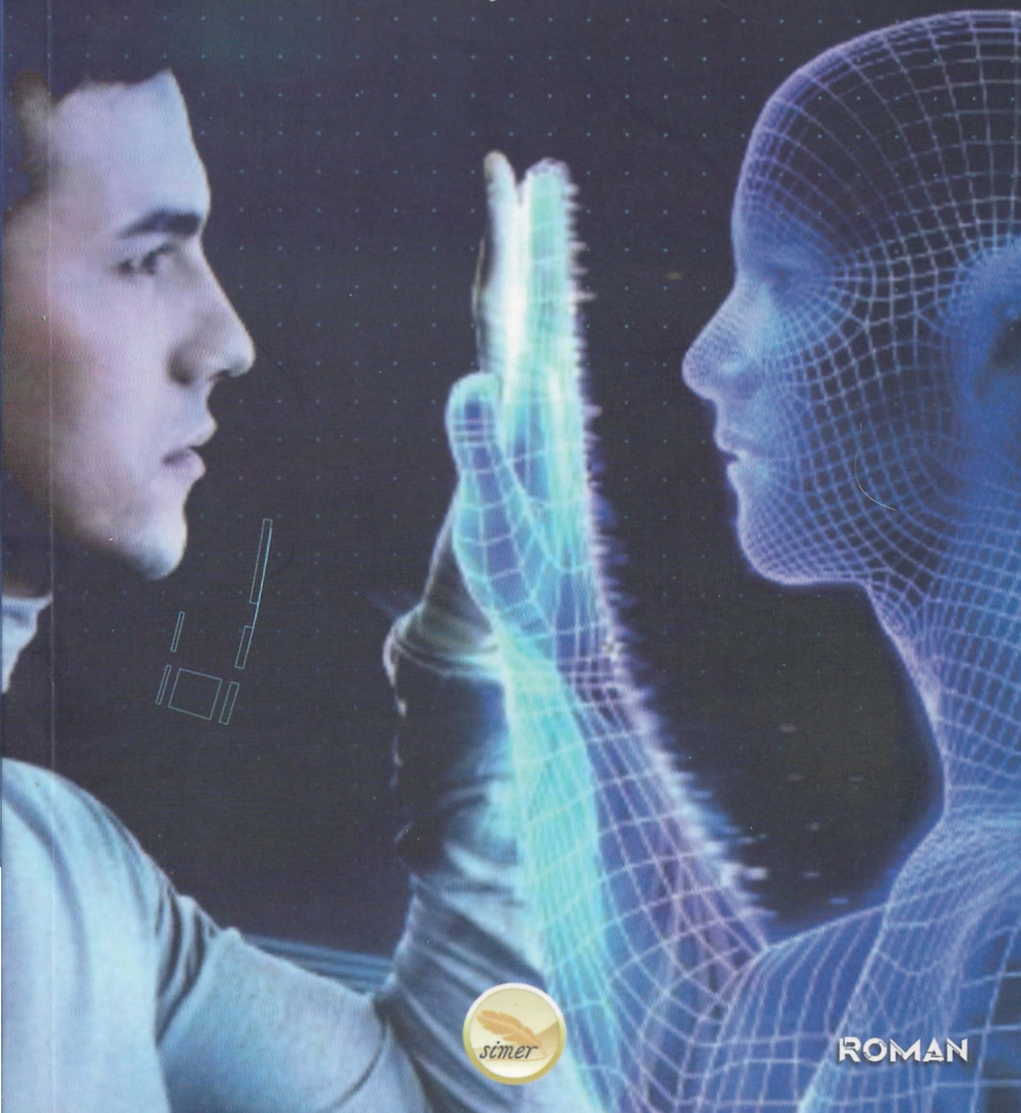
YENİ NESİL İNSAN

BİYOBOT

Volkan ÇEKİRDEK

simer

ROMAN

Biyobot

Volkan ÇEKİRDEK

Bilim-Kurgu

İmtiyaz Sahibi • Simer Yayınevi
Genel Yayın Yönetmeni • Leyla Mihrinaz ENGİN
Proje Koordinatörü • Yaşar ADIYAMAN
Editörler • Leyla Mihrinaz ENGİN
Kapak • Erol DURAN
Mizanpaj-Tasarım • Erol DURAN
Birinci Basım • © Mart 2023
Yayın No • 101
ISBN • 978-625-7365-81-9
© copyright

Bu kitabın yayın hakkı saklıdır.
Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, izin almadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Baskı ve Cilt: Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri Sanayi ve Tic. Ltd. Şti. Zübeyde Hanım Mahallesi Sedef Caddesi 6/A Altındağ / ANKARA

Simer Yayınevi: Serhat Mah. Timurpaşa Sokak. Diyar Apt. No:36 Kat: 7 No: 28 İpekyolu / VAN

Telefon: +90 552 452 98 30
web: www.simeryayinevi.com.tr
e-mail: simeryayinevi@gmail.com
twitter: simeryayinevi
instagram: simeryayinevi
facebook: Simer Yayınevi

Baskı & Cilt / Printing & Volume
Sertifika No: 47965

Biyobot

Bilim-Kurgu

Volkan ÇEKİRDEK

Yayınevi'nin Önsözü

Hayatın neyi nerede karşımıza
çıkaracağını bilemeyiz. Hayat bir lokomotif gibidir.
Ömür, tren rayları gibi dizilmiş vagonlara benzer.
Ömür yolculuğu böyle devam ederken, duraklarda karşımıza
çıkan güzellikleri benliğimize katar. Yorulup beklediğimiz
istasyonlar ise bizde birer anı olarak yer edinmektedir.
İnsan fıtrat gereği iyilik üzerine yaratılmıştır. Ne zaman ömür treni
hayat raylarından çıkar, o zaman insan kendini
kaybeder. Ruh arayışı içerisinde kaybolan
ve kötülüklere bulaşan bu ruhları yeniden
insanlığa kazandırmak için iyiliği yaymak
bizim hedefimiz olmalıdır.
Bu alanda kötülük ile mücadele etmek
en ulvi görevimiz
olmalıdır.
Dünyanın yaşanabilir hale gelmesi için iyi
insanların çoğalması ve iyiliği teşvik eden insanların
varlığıyla görünür hale gelmesi gerekir. Bu anlamda
gönülden yazan, çizen, iyiliği teşvik eden ve üreten her insan
bizim için çok değerlidir. Bu değerler doğrultusunda kaleme
yön vermek ve iyilik ile hemhal olmak bizim şiarımızdır.
Simer Yayınevi olarak bu denli ömrünü iyiliğe ve insanlığa
adamış samimi insanlarla dostluk köprüsünü inşa etmeyi
hedefliyoruz. Hayallerimiz gerçeğe dönüştükçe, dünya daha
yaşanabilir bir hal alacaktır Simer olarak samimi,
iyilik dolu, insani değerleri ve bu değerler doğrultusunda
kültürümüzü geçmişin sağlam bağları ile birleştirerek
yaşanabilir bir gelecek inşa etmeyi amaçlamaktayız.
Bu doğrultuda yazarlarımıza gönülden
teşekkür ediyor ve yol açıklığı
diliyoruz...

Biyografi

27 Ocak 1984 Tarsus doğumlu olan yazarımız aslen Kırıkkalelidir. Öğrenim hayatının tamamını İstanbul'da geçirmesine rağmen şu an Samsun'da ikamet etmektedir. Bulunduğu kurumun ilk ve tek bilimkurgu yazarı olarak yerel ve ulusal basında yer alan yazarımızın Mata ve Yapay Kader isimli iki adet kitabı daha bulunmaktadır.

Bölüm 1

GERÇEK DIŞILIK DUYGUSU

Gerçeklik bizim algılama şeklimizden başka bir şey değildir.

Ali Kağan'ın, Arkan ile okula giderken karıştığı zincirleme trafik kazası sonucu kendisinin ve dünyanın kaderini değiştireceğinden habersiz hastaneye kaldırılmasının üzerinden aylar geçmişti. Bu zaman zarfında bir cephesi ormana diğer cephesi denize bakan devasa bir otel olan Samsun City'de komi olarak çalışmaya başladı. Her zaman yaptığı gibi okul çıkışı direkt olarak gittiği otelin merdivenlerinden yukarı çıkmak isterken sendeleyip başı dönen Ali Kağan, merdiven korkuluklarına tutunarak mide bulantısının geçmesini bekledi. Kendisini görüp yardım etmek isteyenlerin isteklerini, "Bir şeyim yok teşekkür ederim," diyerek geri çevirdi. Zaten pek yardım almaya alışkın biri de değildi.

Ne insanların mutlu olduğu konularda sevinç duyuyor ne de kederli bir durum karşısında hüzünlenebiliyordu. Kendisini duygusuz ve soğukkanlı birisi olarak tanımlıyordu. Cenazelerde ağlayan hiç kimseye anlam veremiyor, dökülen gözyaşları ona manasız geliyordu. Kendi başına gelen olaylarda bile olup biten her şeyi dışarıdan bakan bir göz gibi izleyebiliyordu. Her şey anlamsızdı insanların güldüğü konular, başarı hikayeleri, sevinçler, üzüntüler hepsi bomboştu. Her şeyi sırf yapmış olmak için yapıyordu. Kendisinin neden böyle olduğunu hiçbir zaman anlayamadı. Belki de bu durum nasıl olduğunu hayal meyal hatırladığı fakat bir yıl öncesine kadar ki yaşantısına dair her şeyi unuttuğu trafik

kazasıyla alakalıydı. İnandığı tek şey düşünceleriydi. Sokrates'in; sorgulanmayan hayat yaşanmaya değmez prensibiyle her şeyi sorgulayan bir yapısı olmasına rağmen geçmişiyle alakalı hiçbir bilgisi yoktu.

Ali Kağan şöyle bir etrafına baktığında nadiren de olsa kapıldığı gerçek dışılık durumunda olduğunu fark edip kendine gelmişti. Neden yukarı çıktığını hatırlayamadan merdivenlerden aşağı geldiği yöne doğru yürüyordu. Daha bir kat bile çıkamadığı merdivenlerden tekrar aşağı indiğinde, hayatının ilerleyen süreçlerinde dünyanın kaderini değiştirmede kendisine yardımcı olacak arkadaşlarını, kendi aralarında sohbet ederken görmesi kendisine komi olarak çalıştığı bu otelde mesaisi bittiği için lobinin bir kat üstündeki personel odasına üzerini değiştirmeye gitmesi gerektiğini hatırlatmıştı. Bu sebeple arkadaşlarının kendisini fark etmesine imkân tanımadan kıyafetlerini değiştirmek üzere personel odasına doğru merdivenlerden yukarı çıktı.

Ali Kağan, kendisiyle aynı üniversiteye giden ev arkadaşları ile birlikte biraz olsun kafa dağıtmak için otelden dışarı çıktı ve onlarla buluştu. Hiçbir konuşma olmadan sahil boyunca yürüdüler. Ta ki Anıl'ın bir mekâna gitme isteğiyle bu anlamsız sessizlik bozulana kadar. Anıl'ın ailesinin durumu iyi olduğu için parayı pek dert etmiyordu. Kendisini her ne kadar çapkın olarak göstermeye çalışsa da bu konuda şansı çok yaver gitmeyen eğlenceye, alkole düşkün, içindeki korkak ve ürkek yapısından kaynaklı kendisini dışarıya sert göstermek isteyen son derece zeki birisiydi. Arkan ve Ali Kağan, Anıl'ın geçmişindeki travmaları nedeniyle büyük ve zor kararlar aldığını bildiklerinden, dış dünyaya karşı giymiş olduğu bu kamuflajı saygıyla karşılıyorlardı.

Ali Kağan utanıp sıkılarak havanın güzel olduğunu öne sürüyor ve;

- Neden kendimizi kapalı bir alana hapsediyoruz? Sahildeki banklar ne güne duruyor, diyordu. Anıl ise bu talebin üzerine lakayıt bir tavırla,

- Tamam hava güzel ama ağzım dilim kurudu. Bir şeyler içelim hadi, bendensiniz merak etmeyin.

Ali Kağan aslında mekânlardan birine girmek istiyordu ama meteliksiz olmasından dolayı sürekli arkadaşlarının bir şeyler ısmarlamasını da hazmedemiyordu. "Keşke daha yüksek maaşlı bir yerde çalışabilseydim." diye düşündü. Aldığı para kira ve üniversite giderlerine zar zor yetiyordu. Grupta sebepsiz yere son sözü söyleme hakkını her zaman kendinde bulan Arkan, Ali Kağan'ın durumunu anlayıp "Bence de açık havada oturalım. Denize bakarak çekirdek çitlemek gibisi yok." diyerek Ali Kağan'a ucuz bir şeyler ısmarlatıp psikolojisini düzeltmek istiyordu.

Arkan, empatiden yoksun, her şeyi kendisi ile ilişkilendiren ve kendisine olan hayranlığı artırmak isteyen iki arkadaşı hariç çevresindekilere sınır koyan soğukkanlı, işini ciddiyetle yapan lider ruhlu, ileri görüşlü birisiydi. Tüm bu hareketlerinin kökeninde yetersizlik duygusu olduğu için kendisini çok önemli görüp kendisine hayran oluyor ve herkesin de hayran olmasını bekliyordu. Ali Kağan'a yönelik biraz önceki hareketi bu yüzdendi. Güya Ali Kağan, Arkan'ın amacını anlayıp kendisine yardım ettiği için ona hayran olacaktı.

Üç arkadaş deniz manzaralı bir bankta oturuyorlardı. Arkan, evren hakkında konuşmak istiyor ama Anıl yürüyüş yapan kızları kesiyordu. Ali Kağan'ın da boş gözlerle etrafa bakarak kendisini dinlememesi Arkan'da kaale alınmadığı düşüncesini oluşturuyor ve bu düşünce kendisini çılgına çeviriyordu. Arkan aniden oturduğu

yerden dişlerini ve sağ elinin yumruğunu sıkarak ayağa fırladı ve sesini bir ton yükselterek "Sanırım kimsenin sohbet etmeye niyeti yok. Hem ta buraya kadar niye geldik ki? Ben sıkıldım hadi kalkın gidelim." dedi. Arkadaşlarının tamam hadi gidelim demesini bekliyordu ama kimse oralı olmamıştı. Bu durumu hazmedemeyen Arkan'ın asabiyet katsayısı iyice artırıyordu. Küplere binmiş bir vaziyette diğer elini de yumruk yaparak, söylene söylene oradan ayrıldı. Giden arkadaşının sinirlenmesine anlam veremeyen Ali Kağan, içinden "Belki de en iyi dertleşme yöntemi sözcüklerle ifade edemediklerimizi sessizlikle paylaşmaktır." diye geçiriyordu. Anıl ise Ali Kağan'ın dertleşme diye nitelendirdiği sessizlikten faydalanıp, kendisine bakan iki kızın aralarındaki konuşmayı dinlemeye çalışıyordu. Kısa bir süre sonra bir şeyler duyar gibi oldu. İyice kulak kabartınca sarı saçlı ve diğerine nazaran biraz daha kısa olan kızın "Gözlüklü daha yakışıklı" dediğini net bir şekilde duydu. Kızların bahsettiği kişi kendisiyle aynı yaşta olan (20) esmer, uzun boylu ifadesiz bakışına bilgelik katan gözlükleriyle arkadaşı Ali Kağan'dan başkası değildi. Kızların kendisini beğenmemesinin acısını arkadaşından çıkartmak istercesine "Ben de gidiyorum, otobüsle dönmek istemiyorsan benimle gel." diye seslendi Anıl.

Ali Kağan, arkadaşının sözünü saniyeler sonra idrak etmişçesine başını sağa sola sallayıp irkilerek kendine geldi. Anıl'ın sinirlenmesine anlam veremiyordu. Durup dururken tiksinç yüz ifadesine eşlik eden sert ve keskin bir üslupla kendisine hitap etmesini hoş karşılamadı ama Anıl'ın kötü niyetli olmadığını biliyordu, hem otobüse para vermek de istemiyordu. Bu sebeple sahte bir gülümsemeyle "Tamam gidelim madem." diyerek arkadaşının peşi sıra arabaya doğru yürüdü. Sanki kafasının içerisinde birleşmemiş bir yapboz var gibiydi. Her zamanki gibi üstü açık kırmızı spor arabasına binen Anıl'ın özgüveni tekrar yerine geldi.

Anıl, aracını Atakum Atakent'te Atatürk Bulvarı üzerinde bulunan evinin otoparkına park etti. Ev eşyalı, lüks bir muhitte ve kaliteli denebilecek bir yapıda olduğu için iki artı bir de olsa kirası emsallerine göre biraz pahalıydı. Bu durum Ali Kağan'ı ne kadar zorlasa da ev arkadaşlarını bırakmak istemiyordu. Hem tek başına yeni bir yer bulması, depozito ve yeni eşya gibi ücretler sebebiyle bütçesini daha da çok yorabilirdi.

Evin geniş odası Arkan'a aitti. İçeri girdiklerinde kapısının kapalı olduğu ve altından açık olan lamba ışığının sızdığını görünce Anıl hiç ses çıkartmadan salona nispeten biraz daha küçük olsa da bir balkona sahip olan odasına doğru ilerliyordu. Ali Kağan ise kapıyı tıklatıp Arkan'ın iyi olup olmadığını sormak istedi. Cevap gelmeyince evin en küçük ve kasvetli odasına giderek koltuğa oturdu ve vücudunu dinlendirip zihnini farklı dünyalarla buluşturmak adına yarım kalan kitabını zevkle ve huzurla okumaya başladı. Ali Kağan dinlenmek istediği zamanda eğlenmek istediği zamanda daima kitaplarına sarılırdı. Her kitabı, yeni dünyalara açılan bir kapı gibi görüyordu. Ali Kağan bu odayı hem seviyor hem de elektrik ve su parasına kendisini dahil etmedikleri için arkadaşlarından başka bir oda istemeye hakkı olmadığını düşünüyordu.

Arkan, sabah bindiği 1000cc Racing model siyah motoruyla fizik okuduğu üniversiteye gittiği sırada, Ali Kağan ve Anıl daha yeni uyanıyordu.

Anıl, Arkan'ın gittiğini görünce:

- Her zamanki halleri, akşama bir şeyi kalmaz.

Demekle yetinmişti. Sağ elinin ayasıyla gözünü ovuşturarak yüzünü bile yıkamadan Ali Kağan'a dönüp:

- Sen çayı koy ben de gidip poğaça börek gibi bir şeyler alıp geleyim, dedi.

Anıl önce Ali Kağan'ı moleküler biyoloji ve genetik bölümüne bırakacak sonrasında ise kendi bölümü olan bilgisayar mühendisliğine geçecekti. Ali Kağan'ın bölümü Fen Edebiyat Fakültesi içerisinde yer alan puanı yüksek bir bölümdü. Burayı nasıl kazandığını hatırlayamıyordu. Hafızasında yer yer bir şeyler oluşsa da sanki oluşan anılar eksik ve yanlış gibi geliyordu. Muhakeme yeteneğinin yeteri kadar gelişmemiş olmasından ve bir çocuk gibi her şeyi sorgulayan yapısından dolayı kendisini ukalalıkla suçlayan öğretmeninin dersi başlamak üzereydi. Öğretmen sınıfa girdiği an aurasıyla sınıfa anında hâkimiyet kurdu. Henüz dersin yirmi dakikası geçmişti. Öğretmen başı dik, el hareketleri ve ses tonuyla sınıfı etkisi altına almış tam bir alfa gibi hareket ederek hücrelerin dondurulması ve saklanması prosedürünü anlatıyordu: "Hücreler her zaman büyütüldükleri ortam ve serumda logaritmik faza kadar büyütülür. Canlı hücre sayımı yapılır. Dondurulacak hücrelerin yüzde yirmisinden fazlasının ölü olmamasına dikkat edilir."

Ali Kağan söz almak için elini havaya kaldırırken öğretmeninin anlattıklarını dikkatle dinlemeye devam ediyordu. Öğretmeni ise Ali Kağan'ı yok sayıp her defasında başka bir öğrencisine söz hakkı veriyordu. Ali Kağan kendisine sıranın gelmeyeceğini düşünürken sınıfta eli havada sadece kendisinin kaldığını fark etti. Israrla tam beş dakika boyunca elini aşağı indirmeden öğretmeninin kendisine söz hakkı vermesini bekleyen Ali Kağan, saatine baktığında dersin bitmesine az kaldığını gördü ve istemsizce hücrelerin dondurulması konusu ile alakalı kafasındaki soru söz hakkı kendisine verilmeden dudaklarından dışarıya döküldü. "Yüzde yirmisinden sonra, azdan çoğa doğru ne gibi sakıncalar meydana gelir?" Öğretmen bu soruyu söz hakkı almadan sorduğu için Ali Kağan'ın hareketini

otoritesine yapılmış bir müdahale gibi görerek tüm sınıf arkadaşlarının içerisinde kaşlarını çatmış ve yüzünde tiksinti ifadesiyle bağıra bağıra: "Lafımı neden bölüyorsun? Ben elli kere demedim mi el kaldırın söz hakkı verilince konuşun diye!"

Öğretmen bağırıyor, bağırdıkça yüzü kızarıp alnındaki damar genişleyerek daha da belirginleşiyordu. Öğretmenin Ali Kağan'a karşı anlaşılması güç bir ön yargısı vardı. Öğretmenliğini yaptığı bölüm için Ali Kağan'ı yetersiz görüyor, söyleneni geç anlayan ve sebep sonuç ilişkisi kuramayan bir insanın, sınıfında olmasına katlanamıyordu. Ali Kağan'a olan tiksinti duygusu ve otoritesine yapıldığını düşündüğü saldırıyı bertaraf etmek için bu şekilde davranmıştı. Bu ve bunun gibi durumların sınıf içerisinde kaosa sebep olacağını söylüyor ve Ali Kağan' a dönerek nispeten biraz daha sakin bir tavırla yüksek bir sesle "Bir daha asla söz hakkı almadan lafımı ve dersimi bölme!" dedi. Ali Kağan, kendisine hiç bağırılmamış gibi sakinlik içerisinde öğretmenine bakıyordu. Öğretmeni sustuğunda sınıftaki tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark etti. Bu farkındalık sınıfın ortasında yüzünün kızarmasına ve ellerinin titremeye başlamasına sebep oldu. Aşırı kaygı ve heyecan durumu sesini kısmış olsa da sınıfın kendisine bakıyor olmasındaki sessiz baskı kendisini cevap vermek zorunda bıraktı. "Ben öğrenciyim siz öğretmen. Bir öğretmen öğrenmek isteyen öğrencisinin gururunu ve azmini kırarak, nasıl bilgiyi öğretmekten kaçınır? Ben de en az sizin kadar sinirliyim. Sizin gibi sesimi yükseltmek istemediğimden izniniz olursa şu an için bu ortamdan gitmek istiyorum." dedi ve öğretmeninden gelecek olan cevabı beklemeden konuşmasının da yarattığı etkiyle çıt çıkmayan sınıftan sessizce ayrıldı. Tam kapıyı arkasından kapatacağı esnada içinden: "Hiç iyi yapmadım galiba, bu çıkışımla artık ağzımla kuş tutsam sınıfı geçemem." diye geçirdi.

Ali Kağan, iki gündür elinde olmayan sebeplerden dolayı işe geç gitmek zorunda kalıyordu. Bu geç kalmaların işvereninin üzerinde oluşturduğu memnuniyetsizliği biraz olsun gidermek için önce eve gidip üzerini değiştirmek sonra da hızlıca mesai saatinden önce iş yerinde olmak istiyordu. Samsun City oteline mesai saatinden önce gitmek adına sarf ettiği efor ile nefes nefese kalan Ali Kağan, cebinden çıkarttığı mendille terleyen alnını silerken iş arkadaşından sürekli işe geç geldiği bahanesiyle iş akdinin sonlandırıldığını öğrendi. Ali Kağan, arkadaşının verdiği bilgi ile patronuyla konuşmak istiyordu ama kendisine haber verilme nezaketinde bile bulunulmadan sadece iki gün işe geç kaldığı için işten çıkartılmasının haksızlık olduğunu söyleme gücünü dahi kendisinde bulamıyordu. Ali Kağan'ın koşturmacadan kaynaklanan hızlı nefes alıp vermesi yavaşladı, işe erken gelebilmek uğruna akıttığı teri silmek için kullandığı mendili elinde olduğu yerde donakaldı. Bu durumu gören şefi yanlarına gelerek arkadaşının söylediğini (şaka olduğunu düşünme ihtimaline karşın) teyit ediyordu. Ali Kağan boğulduğu hissine kapıldı. Hayat hiç adil değildi, olumsuz bir durum yaşanmaya görsün her türlü kötülük peşi sıra kendisini buluyordu. Ali Kağan hayal kırıklığı ve çaresizlik içerisinde gözlerinde oluşan boş ve endişeli bakışı yere dikip boynunu bükerek gerisin geriye evinin yolunu tuttu.

***

Bölüm 2

KENDİNİ AŞMA

Tırtılın son dediğine, dünyanın geri kalanı kelebek der.

(Lao TZU)

Ali Kağan, içinde öyle derin bir yalnızlık hissediyordu ki Arkan geldiğinde çıkan gürültülü egzoz sesini bile fark edemedi. Apartman bahçesindeki ağacın üzerine yıkılmışçasına yaslanıyor ve olanları hazmetmeye çalışıyordu. Ali Kağan'ın tüm vücudunu sarmış olan bitkinliği fark eden Arkan, hüzünle karışık şaşkınlığın oluşturduğu tuhaf bir ruh haline bürünse de içinde bulunduğu durumu arkadaşına hissettirmeden şefkatli ve yumuşak bir ses tonuyla:

- Bu halin ne? İşe neden gitmedin? dedi, Ali Kağan ise sağ eliyle başını kaşıyarak:

- İş mi? Artık gidecek bir işim yok.

- Ne demek gidecek bir işim yok. Düzgünce konuşsana!

Ali Kağan konuşurken tükürüğü boğazına takılmışçasına yutkunuyordu.

- İki gün geç kaldım diye habersizce beni kapının önüne koymuşlar. Düşünsene kovulduğumu işe gidince öğrendim.

Duyduğu haber karşısında canı sıkılsa da bunu belli etmemeye çalışan Arkan:

- Üzüldüğün şeye bak, boş ver, gel eve çıkalım, bulunur bir hal çaresi. Kendimizi kahrederek değil konuşarak hallederiz başımıza gelen kötü şeyleri.

Anıl'ın eve girerken çıkarttığı kapı çıngırtısının sesi iki arkadaşın konuşmalarını kısa süreli de olsa kesiyordu. Anıl arkadaşlarının yanına yaklaşarak konuşulanları duyduğunu söylüyor ve Arkan'a benzer bir tepki veriyordu. Ali Kağan ise işten atılmasını arkadaşlarının önemsiz gördüğü düşüncesi ile daha çok içine kapanıyordu. "Neden çok çalışıp az kazandığım bir işten bile kovuldum? Neden hiç suçum yokken herkesin ortasında azarlandım? Neden kafamı ve hafızamı toparlayamıyorum? Bazı şeyleri herkesten çok merak ediyor ama geç öğreniyorum?" diye içselleştirdiği isyanıyla odasına gidip hemen kapısını kilitledi. Yarım saat kadar odada kalmasının ardından arkadaşlarına merak edilecek bir şeyi olmadığını, sadece biraz dinlenmek istediğini daha sonrasında ise dışarıda biraz yürüyüş yapabileceğini söyledi. Mutsuzluğunu ve çaresizliğini kalbine gömüyor, arkadaşlarının kendisine acıyan gözlerle bakarak nasihat vermesini istemiyordu. On beş yirmi dakika kadar içselleştirdiği yalnızlığının ardından dışarı çıkarak eli cebinde amaçsızca dolaşmaya başladı. Anayolun hemen kenarında daha önce orada olduğunu fark edemediği tek katlı ama kütüphane büyüklüğünde dışarıdan bakılınca sessiz ve nezih bir yer olduğu belli olan Eflatun Kitap Kafe isimli mekân gözüne çarptı.

Ana yolun kenarında bu denli büyük olan bir yerin daha önce dikkatini çekmemiş olmasına şaşırdı. Bir şeylerin kendisini oraya doğru çektiğini hissediyordu. Kara deliğe çekilir gibi kafeye çekilirken yüreği kıpır kıpır oldu. İçeri girdiğinde ise ortamdaki enerji

ve gözünün alabildiği her yerde olan kitaplar bir portaldan geçip başka bir dünyaya geçmiş hissine kapılmasına sebep oldu. Kafede kitapları incelerken bir saatin bir dakika gibi geçtiğini ve henüz masaya oturup bir şey içmediğini fark ettiğinde mahcup olup hemen sipariş vermek için elini havaya kaldırdı. Kafe sahibi İrfan Bey, bir saattir içeride dolaşan gencin yanına gidip gülümsemeye özen göstererek: "Özellikle istediğiniz bir şey varsa yardımcı olabilirim." demesi üzerine Ali Kağan'da oluşan mahcubiyet yüzünün kızarmasına sebep oldu. Yeni dünyalara açılan kapılar olarak gördüğü kitaplar her yerdeydi. Her biri diğerinden daha ilgi çekici duran kitapların hepsini birden satın almak istiyor ama bir tanesine bile yetecek parası bulunmuyordu. "Teşekkür ederim sadece bakınıyordum." demekle yetinen Ali Kağan'ın dikkatini duvarda kitaplık şeklindeki müdavimler köşesi çekti. Bu köşenin yüzünde oluşturduğu tebessümle İrfan Bey'e dönerek:

- Ne güzel, demek insanlar satın almadan da kitaplarınızı okuyabiliyor.

İrfan Bey, Ali Kağan'ın mahcubiyetini fark ettiğinden;

- Evet isterseniz siz de okuyabilirsiniz, dedi.

Ali Kağan cebinde çayın ücretini ödeyebilecek miktarda para olmasının gururuyla:

- Tamam bir çay rica edeyim o zaman.

- Hay hay.

Ali Kağan'ın raftan aldığı doksan altı sayfalık kitabı çayını bitirmeden okuması İrfan Bey'in bir kez daha dikkatini kendi üzerine çekmesini sağladı. İrfan Bey, yirmi beş yıllık meslek hayatında bir

kitabı bu kadar hızlı okuyabilen hiç kimseye rast gelmediğinden kuşkulu bir tavırla, "Gerçekten bitirebildiniz mi o kitabı? "diye sordu. Ali Kağan, kitabı çok hızlı okuduğunun farkında olmadığı için İrfan Bey'in sorusunu yadırgıyor ve sadece "Evet" demekle yetiniyordu. İrfan Bey, Ali Kağan'ın sözlerine şüpheyle yaklaşarak gerçekten okuyup okumadığını test etmek istiyor ama doğrudan böyle bir soruyu kendisine soramıyordu. Bu nedenle 'konu hakkındaki düşüncelerinizi merak ettim doğrusu' deyip kitabı yorumlamasını istedi. Ali Kağan'ın hızlıca okuduğu kitabı ezberlemişçesine aralarda durup fikir ve eleştirilerini de ekleyerek anlatmasından etkilenen İrfan Bey:

- Ne zaman istersen buraya gelebilirsin. Çay da tanışmamızın anısına benden olsun.

İrfan Bey'in nazik teklifi Ali Kağan'ın hoşuna gitse de çayın diğer gelişlerinde ücretsiz olmayacağı gerçeği ile;

- İş bulursam tüm boş vakitlerimde gelmek isterim. Ama şu an için bu mümkün gözükmüyor, dedi. İrfan Bey gülümseyerek:

- İyi olacak hastanın doktor ayağına gelirmiş ben de tam personel ilanı verecektim istersen burada çalışabilirsin, dedi.

Ali Kağan'ın o kasvetli ruh hali yerini berrak bir gökyüzüne bırakmışçasına mutlulukla doldu. Ali Kağan çok sevindiğini belli etmemek için sol elinin başparmağındaki tırnağını işaret parmağına bastırarak canını yakıp mutluluğunu gizlemek istiyordu. Çünkü çok sevindiği anlaşılırsa, henüz tanıdığı bu adam diğer patronları gibi işe olan muhtaçlığından faydalanarak maaşını düşük vermek isteyebilirdi. Mutluluktan içinde kurulan panayırın coşkusu kalbinden taşıp yüzüne vuruyordu. Sanki bastırmak istedikçe içindeki coşku daha da büyüyor ve bomba gibi patlamaya hazırlanıyordu. Bir an için duygularını bastırıp olabildiğince sakin bir tavırla:

- Ne zaman başlarsam uygun olur? dedi. İrfan Bey yüzündeki babacan gülümsemeyle:

- Sigorta, yemek ve asgari ücret senin için uygunsa hazır buradayken hemen başlayabilirsin.

- Tabi ki uygun. Para vererek kalmak istediğim bir yerde, para kazanarak kalacağım, daha ne isterim ki?

Gün akşam olup kafe kapandığında Ali Kağan, çoğu şeyi hatırlayamadığı, yakın ve uzak hafızasının kötü olduğu ve olayları idrak etmesinin diğer insanlardan daha zor olmasına rağmen kitabı nasıl o kadar hızlı okuyup içerisindekileri unutmadığına hayret ediyordu. Şöyle bir kendini yokladığında hepsinin hâlâ aklında olduğunu fark edince şaşkınlığı iyice arttı. "Kitapta bir sır olabilir mi? Sanırım bunu yarın başka kitaplarda da denemem gerekecek," diye düşündü.

Eve gittiğinde kendisini merak eden arkadaşlarına yaşadıklarını büyük bir keyifle anlatmaya başlayan Ali Kağan'ın dışına taşan, sessiz fırtınasının dinmesiyle kendisini daha iyi hissettiğini gören arkadaşları da bir nebze olsun rahatladı. Ali Kağan, haftalar içerisinde kendisini başka kitaplarda da deniyor ve hepsinde de aynı sonucu elde ediyordu. İrfan Bey'in de okuldan kaynaklandığını bildiği için genç ve çalışkan personelinin ara sıra geç kalmasına ses çıkartmaması karanlık günlerin geçeceğinin habercisi gibiydi. İrfan Bey, bu gidişle altı aya kalmaz kafedeki tüm kitapları okur böylelikle gelen müşterilere daha iyi bilgi verebilir diye düşünüyordu. Son günlerde yaşadıkları Ali Kağan'ın beyninde bir şeyleri tetiklemiş olsa gerek, hafızasındaki sis bulutu kitapların estirdiği rüzgâra dayanamamışçasına dağılmaya başlıyor, okula kayıt yaptırdığından geçirdiği kazaya kadar kitaplar sayesinde her şeyi yavaş yavaş hatırlıyordu.

Ali Kağan'ın sıkıntılı dönemi geride kalıyor sanki onun için kıştan sonra direkt yaz geliyordu. Yaşadığı geç öğrenme ve muhakeme zayıflığı da ortadan kalkıyor hatta diğer insanlardan çok daha iyi hale gelmeye başlıyordu. Yeni işi hem kaybolmuş ruhunu bulmasına yardım ediyor hem de okuldan işe gitmesi için para vermek zorunda kalmadığından cebine üç kuruş fazla para koyabilmesini sağlıyordu. İstanbul'da insanlar şahsi arabalarıyla bile iş yerine daha uzun sürede ulaşırken kendisinin kafeye ulaşması için bir saat yürümesi yeterli oluyordu. Hem bu yürüyüş spor bile sayılabilirdi. Yağmurlu havalarda biraz zor oluyordu ama olsun sonuçta yağmursuz günlerin sayısı çok daha fazlaydı.

Ali Kağan'ın özgüveni günler geçtikçe daha da çoğalıyordu. Okulda öğrendiklerini unutmadığı için ders çalışmak zorunda kalmaması kafede daha çok zaman geçirmesine olanak sağlıyordu. Ali Kağan kendisini çevresinden, arkadaşlarından, tanıştığı konuştuğu herkesten hatta kendisini küçük düşüren öğretmeninden bile daha zeki olduğunu fark ediyordu. Daha önce algılamada zorluk çektiği her şeyi şimdi kolayca anlayabiliyordu. Üzerinde özel bir çalışma yapmamasına rağmen hem kafeye gelen müşteriler hem de okuldaki arkadaşlarıyla iletişim kura kura beden dili ve yüz okuma alanında da uzmanlaşıyordu. İnsanları gözlemleyerek ne düşündüklerini tahmin edip karakter analizi yapmak kimseye söylemeden kendi başına her gün oynadığı bir oyun haline gelmişti. Kendince gördüğü insanlara, tahmin edilebilirlik seviyelerini gösteren puanlarla kodlayarak Ahmet80 Elif92 şeklinde isimleri hafızasına kaydediyordu.

İnsanların yemeğe, cinselliğe, paraya, güce, makam ve şöhrete olan zaafları ve bu zaafların yarattığı negatifliklerle baş ederken yaşadıkları zorlukları izlemek eğlenceli geliyordu. Olayları kişileri ve durumları sorgulamak üst düzey zihinsel becerilerini geliştirerek

analiz ve sentez yapma kabiliyeti ister istemez artıyordu. Ali Kağan'ın yapmış olduğu gözlemler kendi zekâsının yanı sıra iradesinin de çok güçlü olduğunu anlamasını sağlıyordu. Ali Kağan'ın beyni tıpkı bir kuantum bilgisayarı gibi çalışıyor, vücudu ise, Mr Olympia şampiyonlarından bile daha güçlü bir hale dönüşüyordu. Tüm bu değişim, yıkılmış özgüveniyle vasat bir hayat yaşayan Ali Kağan'ı süper kahraman gibi hissettiriyordu. İşin tuhaf tarafı nereden geldiğini bilmediği güçleri artmaya devam ediyordu.

Ali Kağan'daki bu değişim, arkadaşlarının da dikkatini çekmeye başladı. Bir akşam yemekte Arkan merakına yenik düşerek olan biteni öğrenmek için:

- Bir insanın kısa zamanda bu kadar hızlı değiştiğine şahit olmamıştım, demesi üzerine Anıl konunun açılmasını bekliyormuşçasına hemen konuşmaya dahil oldu:

- Nasıl geliştiğini anlamadığım bu yeni özelliklerini kitapçıda harcaman bana doğru gelmiyor.

Ali Kağan hiç beklemediği bu tepki karşısında şaşkınlığını gösteren bir üslupla:

- Anlamadım, yerimde olsan sen ne yapardın?

- Bilemiyorum ama insanlar iyi oldukları özelliklerini daha aktif biçimde kullanmalı diye düşünüyorum. Ne bileyim bir şekilde paraya çevirmeli işte.

- Paraya mı, nasıl?

- O kadarını da sen bul artık!

Ali Kağan, bulaşık sırası kendisinde olduğu için sofradan kalkan

arkadaşlarının ardı sıra masayı toparlayıp bir taraftan tabakları köpürtüyor bir taraftan da Anıl'ın söylediği meseleyi düşünüyordu. Para şu an en çok ihtiyacı olan şeydi ama kendisini keşfetmesi bu kitapçı sayesinde olmuştu. Orayı terk edip para peşinde koşmak iki yüzlü bir insanın yapacağı bir ihanet gibi geliyordu.

Ertesi gün okuldan kitap kafeye giderken aniden bastıran sağanak yağmur Ali Kağan'ın tepeden tırnağa ıslanmasına sebep oldu. Otobüse para vermemek için iç çamaşırına kadar ıslanması paraya olan tamahkârlığını kamçılıyordu. Üzerine düşen her yağmur damlası sanki Anıl'ın söylediği: "Özelliklerini bir şekilde paraya çevir." cümlesini kendisine aktarıyor gibiydi. Kafeye geldiğinde Ali Kağan'ın saç telinden ayak tırnağına kadar ıslanmış olduğunu gören İrfan Bey:

- Bu ne hal böyle? Bu şekilde çalışırsan hasta olursun. Eve git biraz dinlen ve iyice kurulanıp öyle gel. Gelirken de şemsiyeni almayı unutma, demesi üzerine sadece:

- Tamam. Teşekkür ederim, demekle yetindi.

İçinden, "Yağmur beni daha ne kadar ıslatabilir ki iliklerime kadar ıslandım zaten" diye geçirdi ve sahilde geziyormuşçasına yavaş adımlarla evinin yolunu tuttu. Yürürken kararını vermiş gibi hissediyordu. Bir şekilde paraya ulaşmalıydı ama İrfan Bey'in kendisine iş vermesi ve şefkatli davranması derinlerinde bir yerde bu kararından dolayı kendisini rahatsız ediyordu. Bu ikircikli yürüyüş ve yağan yağmur eve normalden daha uzun zamanda ulaşmasına sebep oldu. Evden içeri girer girmez üzerini değiştirip hemen internette kendisinin yaşadıklarını yaşayan birilerinin olup olmadığını araştırmak için arama motoruna: "Ani bilişsel gelişim, hızlı zekâ ve algı artışı, öz disiplin" gibi kelimeler yazarak hızlıca

bir şeyler bulmaya çalışıyor ama kafeye de geç kalmak istemiyordu. Bu yüzden sorduğu soruların cevaplarını bulamadan, son anda şemsiyesini alması gerektiğini de hatırlayarak bir an önce kafeye gitmek için evden çıktı. Ali Kağan yoldan geçen arabaların üzerine su sıçratmasına aldırış etmeden yürüyordu. Yürürken de "Bir puzzlenin parçasını ait olmadığı bir yere takmak istersek, uyum sağlamadığı için takmak istediğimiz parçaya da puzzlenin kendisine de zarar veririz. Bu hisse maruz kalmış insan hem kendisine hem de çevresine zarar verir." diye düşündü.

Bizlere yoğun duygular hissettiren bir olayı veya kafamızı kurcalayan bir soruyu düşünmeyi bıraktığımızı sandığımızda aslında derinlerde düşünmeye devam ederiz. Tıpkı bilgisayardaki programın simge durumunu küçültmemiz gibi, ana ekranda gözükmez ama çalışmaya devam eder. Belki de bu sebepten hemen çayı kontrol edip çalışmaya başlamak isterken nedensiz yere Einstein'in "Tanrı zar atmaz." lafı çınladı kulaklarında. Neden yakın zamanda kendisinde değişmeler baş gösterdi? Kader kendisini bir şeye mi hazırlıyordu? Kendisini bu kadar özel kılan neydi? Tanrı zar atmazdı, o halde yaşadıkları şeylerin şansla alakası olamazdı. Durağan ve acınası hayatını hareketlendiren yeteneklerini neden şimdi keşfetmişti? Keşfedemediği yeni özellikleri de olabilir miydi? Varsa onları nasıl açığa çıkartacaktı? Ali Kağan'ın kafasını kurcalayan bu sorular algıda seçiciliği devreye sokarak olasılıklarla alakalı bir kitaba dikkat etmesini sağladı. Daha önce okumadığı bu eseri eline alarak önce arka kapağına göz gezdirdi sonra ilk sayfasını özenle çevirip okumaya başladı.

Matematikte olasılık, bir olayın gerçekleşebilme ölçüsüdür. Olasılık her zaman 0 ile 1 arasında kabul edilir. 0, olayın imkânsız oluşunu ifade ederken 1, kesinliğini söylüyordur. Bir olayın olasılığı arttıkça gerçekleşme şansı da yükselir. Yazı tura örneğinde

paranın iki yüzü olduğundan tura gelme olasılığı yüzde elli (1/2, 0.5) şeklinde ifade edilir. Bu kavramlar matematik, fizik, yapay zekâ ve makina öğrenmesi gibi alanlarda kullanılır. Ali Kağan kitabı bitirdikten sonra okuduklarını yaşadıklarıyla harmanlayıp düşünmeye başladı. Hayatta her şey tam olması gerektiği zaman olması gerektiği gibi mi olur? Hayatta her şeyin bir sebebi var mıdır? Neden sonuç ilişkisinde her sonuç için bir neden olması mı gerekiyordur?

Ali Kağan aynaya baktığında sonucu görüyor ama nedeni bulamıyordu. Kitap kafe kapanana kadar aklındaki sorular içini kemirmeye başlıyor ve bu durum kara deliğin her şeyi içine çektiği gibi kendisini bir nedensellik arayışının içerisine çekiyordu. Ali Kağan akşam olup evine gittiğinde üzerini bile çıkartmadan ilk işi, hemen kitap kafeye gitmek için aceleyle kapattığı bilgisayarı açmak oldu. Şifreyi girip ekran karşısına geldiğinde önceki aramalarının benzer içerikleri karşısına çıkmıştı. Kendisi gibi insanlarla alakalı bir ipucu bulamasa da yeni özelliklerini nasıl paraya çevireceğine dair ipuçlarını yakalamış gibi gözüküyordu. Yaptığı kısa bir araştırma ile kendisinde bulunan mimik ve beden dili okuma, olasılık hesabı gibi özelliklerin kumarhanede özellikle de poker masalarında çok para kazandırabileceği düşüncesine sebep oldu. Bu düşüncelerle kafede çalışmaya devam etmesi, ait olmadığı bir yere takılmak istenen yapboz parçası gibi hem kafeye hem de kendisine zarar verebilirdi. İrfan Bey'in başka bir çalışan bulması çok zor olmazdı. Ali Kağan kazandığı parayla kendi benliğini ve amacını bulup aynı zamanda İrfan Bey'e olan vefa borcunu da fazlasıyla ödeyebilirdi.

Kendisini civcivlerle büyüyen bir kartal yavrusu gibi hisseden Ali Kağan, kazanacağı para ile tabiatına uygun hareket ederek uçabileceğine böylelikle civcivlerden ayrılıp kendi gibi dağların

zirvesinde dolaşan diğer kartallara ulaşabileceğine inanıyordu. Mantığını bastıracak kadar kuvvetli olan bu inanç kendisine olan güvenini güçlendirerek tüm birikimini de alıp Kıbrıs'a tek başına gitme kararı almasına sebep oldu. Arkadaşlarının karşı çıkacağını bildiği için onlara kısa bir tatile çıkacağını söyleyecek ve yanlarına zengin birisi olarak geri dönecekti.

Ali Kağan izin gününde caddede yürürken, iki sokak önünde tam seçemediği bir kalabalığın gürültüsünü duydu ama uzakta oldukları için çıkan sesleri ayırt edemedi. Merakından yürüyüşünü hızlandırmasıyla kalabalıkla arasındaki mesafe kısaldı ve artan ses daha da belirginleşmeye, bağrışmaların sebebi anlaşılmaya başladı. Tüm bu kargaşanın iki kişi arasında çıkan basit bir tartışmadan ibaret olduğunu düşünüp ayırmak üzere kavgacılara doğru ilerlemeye devam etti. Kavga edenlerin yanına ulaştığında etraflarında toplanmış az sayıdaki kalabalığı gördü. Bu insan güruhu boks maçı izler gibi kavgayı izliyor hatta aralarında bir de taraf tutuyorlardı. Bu köhnemiş kalabalığın içindeki iki kişi Ali Kağan'ın dikkatini çekti. Kalabalığın aksine yaşananlardan rahatsız oldukları her hallerinden beli oluyordu. Kavga edenlerden oldukça yaşlı olan bu iki insan kavgayı ayırmak yerine uzaktan: "Yapmayın gençler size hiç yakışıyor mu?" demekle yetiniyorlardı.

Ali Kağan, o anda kavga eden gençlerin etrafında toplanmış olan kalabalığın büyük bir kısmının beden dillerinden, aslında olaya müdahale etmek istediklerini fakat korkudan kavgaya müdahil olamadıklarını fark ediyordu. Zarar görme endişesiyle yanlış olduğunu düşündükleri bir duruma kayıtsız kalan kalabalık kendisine çok acınası gözüktü. Yaşlı adamların güvenli alanlarından ayrılmadan küçük teşebbüslerden ileriye gitmeyecek, hatta kavga eden gençlerin duymayacağı bir tonda söylediği sözlerin anlamsızlığı karşısında kendisine "Ben böyle acınası, korkak ve bencil olmak zorunda değilim" diyordu.

Kalabalığı aralayarak elinde bıçak olan hemen hemen kendi yaşındaki gence arkasından sessizce yaklaşıp, sıkıca kollarını kendi kollarıyla sarmalayarak müdahalede bulunması korkak kalabalığa cesaret vermiş olacak ki yaptığı gözü pek müdahale bu biçare insanların kendisine yardım etmelerine de vesile oldu. Polisin çok geçmeden olay yerine gelip kavgacıları gözaltına almasıyla biten hengâmenin ardından yüksek adrenalinin de tetiklemesiyle Ali Kağan artık konfor alanının dışına çıkma vaktinin geldiği yönünde ani bir karar aldı. Güvenli bölgesinden ayrılmayıp risk almadığı takdirde biraz önce gördüğü bu insan güruhundan bir farkı olmayacağını, bu sebeple hayatının istediği yönde değişmesi için risk alması gerektiğini düşünüyordu. Bu düşünceler eşliğinde hayalini dahi kuramayacağı büyüklükte olayların yaşanacağından habersizce uçak bileti almak için acenteye doğru yürüdü.

Hemen cep telefonunu çıkartıp online olarak bilet alabilirdi ama karşısında konuşabileceği bir insan, bileti de aldığına dair elinde bir belge olsun istiyordu. Acenteye geldiğinde sarı saçlı, yirmili yaşlarının ortasında güler yüzlü bir bayan karşıladı kendisini.

- Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?

- Merhaba, Kıbrıs'a uçak bileti almak istiyordum da.

- Tabii ki siz buyurun oturun. Ben hemen yardımcı olacağım.

Acente görevlisi konuşmaya devam ederken bilgisayar klavyesiyle tıkır tıkır bir şeyler yazıyordu.

- Kaç kişilik bilet istersiniz?

- Sadece kendim için istiyorum.

- Gidiş dönüş mü yoksa tek yön mü olsun?

Ali Kağan sağ elini çenesine dokundurarak -bir şey düşünürken genelde böyle yapardı - kısa bir süre düşünmesinin ardından:

- Tek yön olsun! dedi.

İşinin ne zaman biteceğini bilemediğinden kendisini kısıtlamak istemiyordu.

- Doğrudan uçuşumuz bulunmuyor. İstanbul veya Ankara aktarmalı uçuşlarımız mevcut. Tarih için ne düşünüyorsunuz?

Ali Kağan bu sefer de başını kaşıyarak:

- Hımm üç gün, evet üç gün sonrası olabilir. Aktarma konusunda da İstanbul veya Ankara fark etmez hangi havalimanında daha az bekleyeceksem bileti oraya kesin lütfen.

- Tabii ki. Buyurun!

Görevlinin kesmiş olduğu bileti özenle katlayıp cüzdanına koydu. Gideceğinin kesinleşmesiyle Ali Kağan'ın hevesi kaçmıştı. Bu sebeple arkadaşlarıyla konuşmak için yaşanacaklardan habersiz evine doğru yürümeye başladı. Akşam olduğunda köfte, patates ve ayrandan oluşan yemek sırasında sanki herkes kendince bir konuya girmek için sıra bekler gibiydi. Arkadaşlarından önce konuşmaya başlamak istediği için aceleci davran Ali Kağan:

- Biliyor musunuz bugün az kalsın karşımda birisi bıçaklanıyordu. İnsanlar ne kadar korkak ve duyarsız olmuş. Ben olmasaydım kimse olaya müdahale etmeyecekti.

Arkan gülümseyerek:

- Şaşıracak bir şey yok bunda. İnsanlar artık bela istemiyor.

Ali Kağan konuya girmiş olmanın rahatlığıyla konuşmasına daha sakin devam etmeye çalışıyor ama ağzı farklı gözleri farklı şeyler söylüyordu:

- Son zamanlarda yaşadıklarım biraz fazla geldi. Kısa bir süreliğine de olsa tek başıma biraz kafa dinlemek istiyorum, diyerek direk konuya girdi. Anıl şaşkınlıkla:

- Tek başına eve mi çıkmak istiyorsun?

- Hayır! Sizleri bırakır mıyım hiç? Tek istediğim kısa bir tatil.

Ali Kağan aslında arkadaşlarına söylediği yalanla onları değil, derinlerde bir yerde kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Bu heyecanlı halleri de bu ikna çabasının bir sonucuydu. Hatta tatile gideceğim derken arkadaşlarının gözlerine lütfen bana engel olun der gibi bakıyordu. Masadaki hiç kimse bu bakıştaki manayı fark edemedi. Tüm dünyaya kendindeki gelişmeleri haykırmak istiyor ama kimsenin öğrenmesini de istemiyordu.

Anıl, konuşma sırasının kendisine geçtiğini belli etmek istercesine elini hafifçe masaya vurarak:

- Sakın geç kalayım deme! Üzerinde çalışmaya başladığım; insan komutu olmadan makine öğrenmesiyle karar alabilecek bir yapay zekâ projesi var. Tanıtımı kaçırırsan üzülürsün.

Arkan, övünerek projesini anlatan Anıl'a üst perdeden bir bakış fırlatıp:

- Boşuna aynı evde kalmıyoruz. Ben de şimdiden mezuniyet için final projesi üzerine bir şeyler düşünmeye başlamıştım.

Anıl kendisini küçümseyen bakışı fark edemediğinden konuşmasını olağan akışında devam ettirdi:

- İlla sorduracaksın değil mi? Bir şey söylüyorsan devamını da getir. Ne geçiyor aklından?

Arkan kısa bir cevap vererek:

- Uzay, zaman konuları!

Demekle yetinse de ortamda oluşan sessizlik ve arkadaşlarının kendisine gözlerini dikip bakmalarının verdiği baskıyla konuşmaya devam etti:

- Hımmm nasıl söylesem bilemedim şimdi. En basit haliyle, teoride de olsa zamanda ileri geri gidebilmeye olanak sağlayacak bir cihaz üzerinde çalışıyorum. Ama halen çözemediğim yerler var.

Arkadaşlarının birbirlerini dinlemeden sadece kendilerini ifade etme adına yapmış oldukları konuşmaları son zamanlarda Ali Kağan'ı hiç hissetmediği kadar normal hissettiriyordu. Akşam olup kafasını yastığa koyana kadar devam eden bu his, çoğu zaman yaptığı gibi günün muhasebesiyle son buldu. Kendine "Neden hemen yarına değil de üç gün sonraya aldım ki bileti?" diye sordu. Belki de bileti geç tarihli alması, kendisine bir şeylerin engel olabilmesi için tanıdığı son şanstı. İrfan Bey'den de izin istemesi gerekiyordu ama ne kadar süre ile istemesi gerektiğini bilmiyordu. Kıbrıs'ta işler umduğu gibi gitmez ve hesap ettiğinden daha fazla gün geçirmek zorunda kalırsa yine kapının önüne konulacağını düşünerek endişeleniyordu.

Ali Kağan, bu kadar özel ve iyi hissetmesini sağlayan yeni hayatının ilk gününe adım attığı o yerden ayrılmak istemese de bir şeylerin kendisini çağırarak yaşaması gereken kadere doğru umarsızca sürüklediğini hissediyordu. Bu ikilem içerisinde kendisine "Düşmekten korkan bir insan asla bisiklet sürmeyi öğrenemez."

Şeklinde birbirlerini tekrarlayan telkinlerde bulunuyordu. Cesur olmalıydı, öğrenmenin ve gelişmenin yolu korkmamaktan geçiyordu.

Arkadaşlarıyla konuştuğu gibi İrfan Bey'le de konuşarak aynı sonuca ulaşılabileceği düşüncesiyle Ali Kağan ertesi gün kahvaltısını bile yapmadan gittiği kafede, Kıbrıs'a hiç gitmeyecek gibi rutin işlerini yaptı. Bir saat kadar sonra İrfan Bey'in de gelmesiyle arkadaşlarına kurduğu cümlelerin aynısını İrfan Bey'e de kurdu. Ama karşısında kendi söyleyeceğine odaklanan arkadaşları yoktu. Gerçekten kendisini dinleyen biri vardı. Bu adam sanki ağzından çıkıp ortamda dalgalanan sesleri değil, o dalgaların çıktığı kaynağı, niyetini, ruhunu görüyordu. "Ali Kağan, dünyanın en zor hissi kendini ait hissetmediğin bir yerde bulunma zorunluluğudur. Git ve ruhundaki puzzleyi tamamla." diyen İrfan Bey'le yaptığı konuşma Ali Kağan'ın beklediği gibi oldu. Kıbrıs'a gitme düşüncesi beraberinde iki gün daha sağlıksız bir uykuya sebep olsa da bilinmezliğe yapılan bu yolculuk beklentilerinin çok ötesinde cereyan edecek olayların yaşanmasına ve henüz tanışmadığı hayatının aşkına kavuşmasına da vesile olacaktı. Tüm bunlar için yapması gereken tek şey olacaklardan habersizce havalimanına gitmekti. Dünyanın kaderini değiştirecek serüvenin başlaması için paraya kıyıp hayatında ilk kez taksi çağırıyor, kendisi ve insanlık adına zincirleme reaksiyona sebep olacak kişiyle tanışmaya gittiğinden habersizce yola çıkıyordu.

***

Bölüm 3

KELEBEK DÖVMELİ KADIN

Birbirimizi rastgele seçmiyoruz.

Sadece bilinçaltımızda zaten var olanlarla tanışıyoruz.

(Sigmund FRUEUD)

Ali Kağan, taksiye bir makam sahibi edasıyla sağ arka kapıdan binip gözlüğünü düzelterek dik oturmaya gayret etti. "Havalimanına gidelim lütfen," dedikten sonra yol boyunca büyülenmişçesine camdan dışarı bakarak diğer insanları izliyor ve inene kadar da tek kelime dahi etmiyordu. Havalimanı dış girişinde uygulama yapan polis, içeri giren her iki üç arabadan birini yan yola alarak kimlik ve araç kontrolünü sağlıyordu. Ali Kağan onlara bakarken, neye göre seçim yaptıklarını, araç çevirmedeki kıstaslarının ne olduğunu merak etse de içerisinde bulunduğu aracı değil de hemen önündeki aracı çevirdikleri için mutluydu. Kıbrıs'a gidiyor olma düşüncesi tüm hislerini baskıladığı için mutluluk da merak gibi çok kısa sürüyordu. Terminalin önüne gelen Ali Kağan, ücretini ödeyip taksiden inerek iç girişteki arama noktasına yaklaştı. Burada x-ray ve dedektörle arandıktan sonra vakit kaybetmeden checkin yaptırmak için yürümeye devam etti. Telefondan da halledebileceği bu durumu yine karşısında bir muhatabı olsun istediğinden, insanlarla konuşarak halletmek istiyordu. Zengin olmak için bulunduğu yerden çok uzaklara gitmek için yola çıkan Ali Kağan, uçağa biniş saati gelene kadar kafede çay içmek yerine amacıyla

hiç de bağdaşmayacak bir şekilde bankta para harcamadan beklemeyi tercih etti. Kendi uçağının anonsunu duymasıyla kendi kendine "Ama yeter artık." diye söylenerek yerinden kalkıyor, bu havalimanı için üçüncü ve son arama noktasına doğru sessiz ve yavaş adımlarla ilerliyor. Uçağa yaklaşırken attığı her adım kendisini dünyanın kaderini köklü bir şekilde değiştireceği güne doğru biraz daha yaklaştırıyordu. Tüm bunlardan habersizce hissettiği tek şey uçağa ilk kez biniyor olmanın verdiği tuhaf duyguydu. Zira eskiden olsa bu duyguyu daha yoğun bir şekilde hissederek heyecan olarak nitelendirebilirdi.

Yanında, uçağın kalkışının kendisinde lunaparktaki gondola biniyormuş gibi hissettirdiğini söyleyecek kimsenin olmaması Ali Kağan'ın içini burkuyordu. Tüm birikimini taksi, uçak biletleri ve konaklama gibi yerlere harcıyor olması geri dönülemez bir yola girdiğinin habercisi gibiydi. "Ya Allah belamı verecek ya da artık her şey çok daha güzel olacak." diye düşünerek camdan gittikçe küçülen araçları izliyor, havalanırken yerde kalan insanlara uzaktan gizli gizli el sallıyordu. Seyir halindeki uçakta kendisini evindeki koltukta oturuyor gibi hissediyordu ta ki uçak aktarma yapacağı İstanbul'a iniş yapmaya başlayana kadar. Sanki mide öz sıvısı yavaş yavaş yer çekimine inat yukarı hareket ederken, küçücük gördüğü evlerin büyümesini izliyordu. Uçak tekerinin yere değmesiyle içindeki tüm tuhaflıklar geride kalmış gibiydi. Daha önce defalarca seyahat ediyormuşçasına rahat bir tavır takınan Ali Kağan Kıbrıs'a gitmek için boarding kartında yazan kapı numarasına doğru ilerledi. Bir önceki seferine nazaran nispeten daha rahat bir yolculuk gerçekleştiriyordu.

Uçağın Kıbrıs Ercan Havalimanına inmesiyle Ali Kağan, nereye gideceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Ne yapacağını bilmez bir vaziyette bir şeyler arar gibi sağa sola amaçsızca ve hızlı

adımlarla yürüyordu. Kendince yarattığı kısa süreli bu hengâme esnasında gördüğü bir taksi durağına doğru sanki aradığını bulmuşçasına ilerledi. Durağa yaklaşırken aklında "Taksiciye, beni kalacak herhangi bir yere götür, buraya kumar oynamaya geldim, desem komisyon aldığı bir yere götürüp kazıklanmama sebep olur" düşüncesi peyda oldu. Kumar oynayacağı casinoya git gel sıkıntısı olmayacak bir otelde kalması gerektiğini düşünüyordu. Bu sebeple taksi çağırmadan önce telefonuyla kısa bir araştırma yaparak kumarhanesi olan otellerin olduğunu öğrendi ama bu yerlerde kumar oynamak için yirmi beş yaş sınırı bulunuyordu. Gözlerini kapatıp bir müddet bekledikten sonra -sakinleşmek için hep böyle yapardı- "Buraya kadar boşuna gelmedim. Sanırım şansımı daha küçük kumarhanelerde denemem gerekiyor. Onlar belki yaş sınırına takılmazlar hem internetteki yorumlara göre on sekiz yaş üstünü kabul eden yerlerin olduğu da yazıyor. Bu yerler olsa olsa izbe ve küçük kumarhaneler olabilir," diyerek internetten alelacele bulduğu en küçük otelin adresini arabasına bindiği taksiciye her zaman gittiği bir yer gibi verdi. Kıbrıs'ta kumar oynamanın kendi vatandaşlarına ve öğrencilere yasak olduğunu öğrendiğinde bu bilgi kendisine çok enteresan gelmişti. Gri takım elbisesi ve yüzündeki kirli sakalıyla Ali Kağan, yaşından biraz daha büyük gözüküyordu. Hem yaşı da sınır olan yirmi beşe çok uzak sayılmazdı. Ali Kağan'ın korku, kaygı, mutluluk gibi duyguları bir arada yaşaması midesinin bulanmasına sebep olsa da bu duruma aldırış etmeden taksinin camından dışarıyı seyrederek kalacağı otele doğru gidiyordu.

Ali Kağan'ın izbe bir bataklık olarak düşündüğü Premium Park Resort& Casino isimli otelin kumarhanesinin saraydan bozma bir yer çıkması, kendisinde heyecandan korkuya dönen tutarsız bir duygu durumuna sebep oldu. Ali Kağan, otele üç günlük ödeme

yaparak (diğer masrafları çıkınca ancak bu kadarına gücü yetiyordu) önce şöyle bir kumarhaneye göz atmak istedi.

Kumarhaneye girdiğinde, hemen oyun oynamak yerine sanki orayı satın alacak gibi makinaları inceliyor, hangi oyunların oynandığını öğrenmeye çalışıyordu. İçeride saat bulundurmayan -müşterilerin ne kadar durduklarını anlayamayıp tüm paralarını kaybetmeleri için yapılmış bir uygulama- gün ışığı almadığından aydınlatılmasını devasa avizelerle sağlayan, Mısır mimarisine sahip bir yer olan kumarhane müşterilerini lüks ve otantik bir evin salonundaymış gibi hissettiriyordu. Bu devasa kumarhanede sağlı sollu dörder sıra dizilmiş makinelerin tam ortasında karşılıklı iki sıra olan masalar bulunuyordu. Kumarhaneye girerken kimsenin kimlik sormaması Ali Kağan'ın kendisine olan güvenini tazelerken "Demek ki bir insan Samsun'dan buraya kadar pasaportu bile olmadan sade bir kimlikle gelerek hayatını değiştirebiliyormuş." diye düşündü. Her şeyin bu kadar basit olmadığını çok sonra tecrübe etmek zorunda kalacak olan Ali Kağan, burnunun ucuna doğru inen gözlüğünü düzeltti. Burada herkes bütçesine göre oynayabiliyordu. Türk Lirası'nın da geçerli olduğu bu yerde insanların para kaybetmesi için her türlü kolaylık sağlanıyordu.

Ali Kağan, içeride gezindikçe bulunduğu yerin isteyen herkesin oyun oynayabildiği, genelde düşük ve orta seviye paraların döndüğü bir yer olduğunu gördü. Asıl para kalburüstü diye tabir edilen sayılı insanların kabul edildiği localardaydı. Milyon dolarların döndüğü kimilerinin sevinçli çoğunun üzüntülü olduğu ama herkesin bir rüyadaymış gibi büyülendiği bu yerin ihtişamı karşısında şoke olmuştu. Hırslarından her şeyini kaybetme potansiyeliyle dolu insanların olduğu bu bataklıkta yerini almak için bir an önce otele yerleşmesi gerektiği düşüncesiyle hızlı ve seri adımlarla odasına doğru ilerledi. Bir hışımla girdiği odasından içeri çantasını fırlatıp,

yanına bir miktar para alarak neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar büyülenmişçesine kendini özel hisseden insanların arasına geri döndü. Ali Kağan rulet veya kollu makinalarda yeni keşfettiği özelliklerini kullanamayacağından poker masalarından birisine geçmesi gerektiğini düşünüyordu. Göklerde uçan bir kartalın yerdeki avına bakması gibi geçeceği masayı seçmeye çalışıyordu. Yanına aldığı az miktarda parasını ikiye bölerek kendisine bir kez olsun kaybetme şansı tanımak istese de "Gerekirse yemek için ayırdığım parayla bir kez daha oynarım." diyerek parayı bölme düşüncesinden vazgeçmişti.

Kumara başlamak için ilk yapılması gereken hiç kuşkusuz jeton satın almak olacaktı. Her oyunun jetonunun farklı olduğu ve jetonların bir dolarla on dolar arasında fiyatının değiştiğini görüyordu. Cebindeki parasının yarısına aldığı birer dolarlık jetonlarla masalarda hem acemiliğini atabileceği hem de oyun kazanabileceği birilerini arıyordu. Dikdörtgen şeklinde ama köşeleri olmayan masaların ortasında, birer kurpiyer bulunuyordu. Gözüne kestirdiği biri kadın olmak üzere toplamda beş oyuncudan oluşan bir masaya yaklaşıyor yaklaştıkça da oyuncuların tıpkı kendisi gibi bulundukları ortamın ihtişamından etkilendiğini görüyordu. Önlerinde duran birer dolarlık jetonlarla acemi oyuncular oldukları kanısına vardı. Avına yaklaşan aslan gibi masalarına yaklaşarak ilk oyununu oynamak için uygun bir yere oturdu. Ali Kağan, acemiliğini tam da düşündüğü gibi atarak ilk kazancını o masada sağladı. Peş peşe üç oyun kazandıktan sonra biraz daha büyük bir masaya geçme vaktinin geldiğini düşünerek oyundan kalktı. Kimseyi rahatsız etmeden uzaktan masadaki oyuncuları inceliyor farklı oyuncuların tarzlarını ve eline göre sergiledikleri mimikleri belleğine kaydediyordu. Özellikle birbirlerine benzemeyen oyuncuların masalarına oturarak son gün için planladığı büyük

vurguna kendisini hazırlıyordu. Akşam sonlanıp odasına gitmek istediğinde, ilkokula giden bir çocuğun beslenme çantasını ağzına kadar dolduracak jeton biriktirdiğini fark etti.

Ali Kağan, ikinci gün yine kumarhaneye gidip oyuna başladığında özellikle yüksek bahisli masalara girip milyon dolarların döndüğü localar için yer edinmeye çalıştı. Ali Kağan bulunduğu yerin en yüksek masalarını seçmeye çalıştığı sırada dikkatini saçları omuzlarına kadar uzanan esmer, zayıf, uzun boylu, üzerinde kendisini göstermek istercesine giyilmiş kıpkırmızı bir elbise bulunan bir kız çekti. Bu kız masaları ve insanları süzdüğü için kendisine bir gün önceki halini anımsattı. Ali Kağan ikinci günde risk almasına rağmen hiç para kaybetmeyerek gözleri üzerine çekmeyi başardı. İkinci akşam sonlanıp odasına geçmeden önce bahşiş adı altında verdiği rüşvetler işe yarıyor ve localara girme hakkı için yaptığı rica kabul görüyordu.

Ali Kağan uyandığında sağ eliyle gözünü ovuşturarak yüzünü yıkamak için lavaboya gidiyor, sol elinde ise cep telefonu tuttuyordu. Yüzünü yıkarken bıraktığı telefonu tekrar eline aldığında tanımadığı numaradan bir mesaj geldiğini gördü. Hemen başucundaki gözlüğünü takıp merakla "Kurtulmak istiyorsan kelebeğe güven." yazılı mesajı okudu. Uykulu olan gözleri bu tuhaflık karşısında fal taşı gibi açıldı. Mesajın ne amaçla geldiğini ve kim tarafından gönderildiğini bilemediğinden yaşadığı kısa süreli paniğin ardından hemen mesajı atan numarayı aradı fakat karşı tarafa bir türlü ulaşamadı. Ali Kağan'a göre kendisini arayan kişi veya kişilerin telefonunun kapalı olması yaşadığı olayın yersiz bir şaka ya da yanlış numaraya atılmış bir mesaj olma ihtimalini doğuruyordu. Yaşadığı olayın şokunu üzerinden attıktan sonra yaptığı branşın hemen ardından biraz yürüyüşün iyi geleceği düşüncesiyle odasından dışarı çıktı.

Ali Kağan geri döndüğünde henüz akşam olmamıştı. Özenle giyinip saçlarını taradıktan sonra büyük vurgun için kumarhaneye doğru yürümeye başladı. İçeri girdiğinde kollu makinalar tarafından kendisine doğru gelen birisini gördü. Uzaktan tam seçemiyordu ama yaklaşınca tanıdı. Gelen, dün gördüğü kırmızı elbiseli kadındı. Bu sefer siyah omuzu açık bir kıyafet vardı üzerinde. Kadının kendisini tanıyormuşçasına gözlerine bakarak doğrudan üzerine geldiğini gören Ali Kağan, sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi yanına yaklaştı ama hiçbir şey söylemeden sessizce geçip gitti. Kadının kendisini durdurmadığına seviniyor ama kendisine öyle derinden bakmasına da anlam veremiyordu. Ali Kağan henüz iki üç adım geçmişti ki aniden durup arkasına bakma ihtiyacı hissetti. Kadının sağ omuzunun arka kısmında tuhaf bir kelebek dövmesi vardı. Bu dövmenin sahibiyle mesajı çeken kişi aynı olmalıydı. "Kim bilir belki de para kazandığımı gördü ve nemalanmak istedi. Omuzu açık elbise giymesinin sebebi de dövmesini görünür kılmaktır." diye düşündü. Ali Kağan'ın bu düşüncesi esmer kadının peşinden gitmesine engel oluyordu. Aralarında üç metre kadar bir uzaklık oluştu. Kadın daha önce bu anın provasını yapmışçasına aniden arkasına dönüp baktığında şaşkın ve düşünceli bir şekilde kendisine bakakalan Ali Kağan'la göz göze geldi. Kadının bakışlarına tedirginlik ve korku hâkimdi.

Ali Kağan beklemediği bir anda gerçekleşen bu bakışma esnasında tuhaf bir heyecana kapıldı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kadının bakışları kendisini derinden etkiledi ama motivasyonunu kaybetmemesi gerekiyordu. Bugün olmazdı. Tüm enerjisini ve ilgisini oyunlara vermek zorundaydı. Daha sonra yaşayacağı olayları bilmediği için bulunduğu günü, hayatının en büyük virajı olarak değerlendiriyor ve dikkat dağınıklığının bugününü mahvetmesine izin vermek istemiyordu. Ali Kağan tüm dikkatini tekrar

toparlayıp locaya gitmek istiyordu. Seçim yapmadan gördüğü ilk müsait masaya oturdu. Ara sıra eli kötü geldiğinde veya oyuna girmemesi gerektiğinde pas diyor ama oyunun genelinde hiç kaybetmeden zengin olmaya devam ediyordu. Ali Kağan'ın herkesin elini görüp ona göre hamle yapıyor gibi davranması kumarhane müdüründe şüpheye neden oldu. Bu sebeple güvenlik kameralarının Ali Kağan'a odaklanmasını emretti. Bu da yetmezmiş gibi güvenlik şefi görevlendirdiği iki izbandut da sürekli onu izliyordu. Alanında uzman insanlar oyunu bu denli dikkatli takip etmelerine rağmen hile yapıldığına dair bir şey bulamıyorlardı. Kumarhane müdürü bir tuhaflık olduğunu kimsenin böyle kazanamayacağını düşünüyordu. Kumarhanenin daha fazla zarara girmesini engellemek için ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu. Hem diğer oyuncular da sürekli kazanan müşterinin akıbetini merak edip kazandıkları takdirde kendilerinin de aynı sonla karşılaşabileceklerini düşünebilirlerdi. Bu sebepler göz önüne alındığında, güvenlik şefinin ispatı bir kenara bırakarak şüpheli oyuncunun sorgulanması gerektiği kararını alması çok sürmedi.

Ali Kağan normalde içinde bulunduğu durumu fark edip oradan uzaklaşabilir veya bilerek bir miktar para kaybedebilirdi ama hırs gözünü bürümüştü. Güvenlik şefi sürekli kazanan oyuncuyu yanına getirmeleri için telsizden emir verdiği iki izbandut, Ali Kağan'ın yanına gelerek kibarca kendileriyle gelmesini istedi. İş işten geçmişti, durumun vahametini anlayan Ali Kağan, zengin olamadan bu rüyanın bittiğinin farkına vardı. Adamlar kendisine inanmayacak belki de türlü işkencelere maruz bırakacaklardı. Yine de o an için ne yapacağını bilemediğinden adamlarla beraber gitmeye ikna oldu. Kurban edilmeye götürülen koyun gibi Ali Kağan'ı locadan aşağı giriş katına indirip asansöre doğru yürüttükleri esnada birden kumarhanenin ışıkları kapandı ve kırk saniye kadar jeneratörler

de devreye girmedi. Ali Kağan afallamış bir vaziyette sağına soluna bakınırken; fosforla parlayan kelebeği gördü ve izbandutların yanından fırlayıp hızlıca parıldayan kelebeğe doğru hareket etti. Jeneratörler devreye girdiğinde, Ali Kağan kelebeği takip ederek çoktan kumarhaneden dışarı çıktı. Güvenli sayılabilecek bir noktaya ulaştığında, fosforlu kelebeğin esmer kadının omuzundaki dövme olduğunu fark etti. Esmer kadın, Ali Kağan'ın "Neler oluyor?" diye sormasına fırsat vermeden hazırda beklettiği arabasını çalıştırıyor ve Ali Kağan'a hemen arabaya binmesi gerektiğini söylüyordu. Ali Kağan gizemli kurtarıcısına güvenmekten başka çaresi kalmadığını düşündüğü için itiraz etmeden sağ ön koltuğa, kadının yanına oturdu ve kesik kesik aldığı nefesinin düzelmesini bile beklemeden panikle ilk sorusunu sordu:

- Sen de kimsin? Burada neler oluyor?

Esmer kadın sakinleşmiş gibiydi. Güven aşılayan ses tonuna eşlik eden gülümsemesiyle, tane tane ve anlaşılır bir biçimde:

- İsmim Lamia ve seni kurtarıyorum, diyordu.

Lamia'nın tavrından tehlikenin geçtiğini anlayarak biraz olsun rahatlayan Ali Kağan:

- Kimden kurtarıyorsun beni? Sabahki mesajı da sen mi çektin? Bir çeşit oyun mu bu? Kargaşa çıkacağını nasıl bildin?

- Sakin ol ve soruları teker teker sor. Öncelikle evet mesajı ben yolladım. Kargaşa çıkacağını tahmin ettim. Bu kadar isabetli bir tahmini nasıl yaptığımı ve seni neden kurtardığımı anlatacağım merak etme. Şuradan bir uzaklaşalım, her şeyi uzun uzun konuşuruz

***.

Bölüm 4

HER ŞEYİN BAŞLANGICI

Kendinizi karşılaştırmanız gereken tek kişi,geçmişteki kendinizdir.

Ve olmanız gereken tek kişi, şu anda olduğunuz kişidir.

(Sigmund FREUD)

Lamia panik yapmadan, seri bir şekilde kullandığı arabasını kumarhanedeki tekinsiz tiplerden yeterince uzaklaştığı düşüncesiyle uygun gördüğü bir yere park edip muhatabına güven verme kaygısı taşıyarak hayatı boyunca bu anı bekliyormuş gibi hemen konuşmaya başladı.

- Tekrar tanışalım, ismim Lamia. Siber Zaman şirketinde, ağ ve siber güvenlik uzmanı olarak çalışıyorum. Son zamanlarda çalıştığım şirkette bazı anormallikler tespit ettim.

Lamia her şeyi bir anda anlatmanın doğru bir davranış olup olmayacağı ikileminde kalsa da çok geçmeden ilk konuşmanın yalansız ve gizemsiz olmasının daha uygun olacağına karar verdi. Eski bir arkadaşıyla konuşur gibi direkt Ali Kağan'ın gözlerinin içine bakıp biraz duraksadıktan sonra derin bir nefes alarak:

- Bak, sana neden güveniyorum bilmiyorum ama seninle açık konuşacağım. Çoğu zaman başıma bela açan merakım sana biraz önce bahsettiğim şirketteki anormalliği tespit etmeme ve sebebini araştırmama yöneltti. Şirket dışında yaptığım hackerlik sayesinde çok önemli olduğunu düşündüğüm gizli bir bilgiye ulaşmak için yüksek güvenlikli şifresini kırdım. Ben gizli bilgiler bekler-

ken karşıma sadece anlık yer tespiti yapan bir izleme cihazı çıktı. Sinyalin hareket şeklinden bir insanın üzerinde olduğunu tahmin ettim. Şirket çok gizli işleri için görevlendirdiği birisini izliyor olmalıydı. Benim burada olma sebebim de buydu aslında, yani senin ne işler çevirdiğini öğrenmek... Dediğim gibi dünden beri seni takip ediyorum. Sinyalden habersiz olduğunu ve bir şekilde hep kazandığını gördüm. Buraların acemisi olduğun da gün gibi ortada olunca olacakları tahmin etmem zor olmadı. Tahminlerimin doğru çıkması için kelebek planını yaptım ve şu an buradayız. Şimdi sen anlat bakalım kimsin sen?

Ali Kağan üç gün öncesine kadar hayatında hiç görmediği bu kadının anlattıkları karşısında şoke oldu. Elleri titriyor, vücudunda soğuk ter damlacıkları oluşuyordu. Karşısındakine inanıp inanmamak arasında gelgitler yaşasa da içinde bulunduğu duygu durumunu belli etmek istemiyor, olabildiğince karşı tarafa güçlü gözükmeye çalışıyordu. Bu sebeple her ne kadar ikirciklenme yaşasa da sakinliğini bozmadan tane tane konuşmaya gayret etti:

- Bir saniye. Doğru anladığımdan emin olmam lazım. Benden senin çalıştığın şirkete sinyal gidiyor, hem de haberim olmadan öyle mi?

Lamia normal bir durumdan bahseder gibi:

- Evet, öyle tahmin ediyorum.

Ali Kağan hislerini bastırmak için takındığı alaycı tavrından sıyrılıp kaşlarını çatarak:

- Ne demek evet? Böyle bir şey nasıl mümkün olur?

Diye sesini yükseltmesi, Lamia'nın da normal seyreden konuşmasını etkileyerek aynı tonda cevap vermesine sebep oldu:

- Şu an benim de merak ettiğim konu tam olarak bu! Beraber çözebiliriz diye düşünüyorum. Üç yıldır aynı şirkette çalışıyorum. Bu durumu fark edeli ise bir ay bile olmadı.

Lamia'nın durumu fark edeli bir ay bile olmadı demesi, Ali Kağan'ın içine güven tohumlarının serpilmesine ve ortama tekrar sükûnetin hâkim olmasına sebep oldu. Çünkü kendisi de bir ay önce değişmeye başlamıştı. Tarihin tutması karşı tarafın doğru söyleme ihtimalini güçlendiriyor ve güçlenen bu ihtimalle içi ürperen Ali Kağan:

- Aslına bakarsan son bir ayda hayatımda hatırı sayılır değişmeler olmaya başladı.

Lamia bu söylem karşısında ipucunu yakalamış gibi sırıtarak:

- Anlatsana ne oldu son bir ayda?

- Bir kitapçıda çalışmaya başlayana kadar, bir şeyleri hatırlamada, bazı konuları algılamada, özelliklede sebep sonuç ilişkisi kurmada oldukça zorluk çekiyordum. Şimdi güçlük çektiğim konular süper gücüm oldu. Her yeni gün kendimi daha iyi ve özel hissediyorum. Asla yorulmayan, her şeyi hatırlayan insanüstü bir varlığa evriliyor gibiyim. Buraya da bu yüzden geldim.

Kelimeler ağızından dökülür dökülmez sağ eliyle hemen ağzını kapayan Ali Kağan, hayatında hiç görmediği birisine bu kadar kolay güvenip sırrını açmanın pişmanlığını yaşadı. Bir an için duraksadı ve olasılıkları gözden geçirdi. Mimik okuyarak kişi analizi yapabilmesi sayesinde karşısındaki insanın nasıl birisi olduğunu ve doğru söyleyip söylemediğini anlayabilen Ali Kağan, Lamia'nın kendisini anlayabilecek güvenilir biri olduğuna kanaat getirmesiyle yaşadığı pişmanlık yerini huzura bıraktı. Lamia ise

kısa sürede Ali Kağan'ın yaptığı analizden bihaber duyduklarının heyecanıyla yutkunarak:

- Anlamadım konuyu biraz daha açar mısın?

- Çok basit. Keşfettiğim bazı özelliklerimi paraya dönüştürmek istiyordum. Kumarın da paraya ulaşmanın en hızlı yolu olabileceğini düşündüm.

- Şu kitapçıyı ben de görebilir miyim?

Başına nelerin gelebileceğini hayal bile edemeyeceği bir durumdan kurtulmasına vesile olan kurtarıcısına karşı daha önce hiç tatmadığı bir duygu hissetmeye başlayan Ali Kağan, ses tonundaki heyecan ve tedirginliğin yerini güven ve dinginliğe bıraktığının farkında bile değildi. "Tabii ki... Dönüş biletim yarınaydı ama bugün dönsek sanırım daha iyi olacak. Allah'tan iki gündür kazandığım paralarımın bir kısmını nakde çevirmiştim."

Kumarhane müdürünün Ali Kağan'ın dönüş tarihini araştırmış olabileceği düşüncesi ile biletin tarihini değiştirmeye çalışmayarak aynı gün aldıkları yeni biletler ile Samsun'a hareket ettiler. Yol boyunca yapılan sohbette Lamia, Ali Kağan'ın çok farklı olduğunu ve bu farkın neden kaynaklandığını düşünüp durdu. İki ülke arasında seyahat etmelerine rağmen kendilerine çok da uzun gelmeyen uçak yolculuğunun ardından servisle Atakum'a kadar geldiler ve hiçbir şey yemeden araştırma için direkt kitap kafeye gittiler. Ali Kağan'ın misafirine soğuk sandviç ve çay servisi yapmasıyla Lamia'nın kitap kafedeki araştırması başlamış oldu. Lamia, müşteri gibi davranarak İrfan Bey'in davranışlarını ve Ali Kağan'ın bir gününün nasıl geçtiğini dikkatlice inceliyor ama elle tutulur bir ipucuna rastlayamıyordu.

Lamia, kendince oyuna çevirdiği gizemi bu şekilde çözemeyeceğini düşünerek Ali Kağan'ın müşteriye çay götürdüğü esnada İrfan Bey'e kendi çalıştığı şirkette açılan bir pozisyon için Ali Kağan'ın uygun bulunduğu, bu yüzden kafedeki işi bırakması gerektiğini söyledi. İrfan Bey'in bir şey söylemesine fırsat vermeden Ali Kağan'ın yanına giderek:

- Daha profesyonel bir plan yapmamız gerekiyor.

- Aklından ne geçiyor?

- Senin durumunun burayla alakalı olduğunu düşünmüyorum. Patronuna çalıştığım şirkette açılan geleceği parlak bir pozisyon için işi bırakmak zorunda olduğunu söyledim. Sağ olsun anlayışla karşıladı. Para konusunu dert etme, benim durumum gayet iyi. Sen de vedalaş çıkalım, diye emir vaki yapması Ali Kağan'ı çok kızdırdı. Normalden daha yüksek bir ses tonu ile:

- Bir daha asla benim adıma karar alma!

- Anlamıyorsun, senden gelen sinyali kesmemiz lazım. Seni takip ediyorlarsa istemedikleri bir şeyi yapmana izin vermezler. Kurtulmamız lazım o sinyalden. Burada çay dağıtarak vakit kaybedemeyiz.

- Her ne kadar haklı olsan da benim adıma bir daha konuşmanı istemiyorum.

Lamia'nın biz diye konuşması Ali Kağan'ın hoşuna gitti. Kendisine neden yardım ettiğini anlamasa da artık ona güvenebileceğini biliyordu. Bu sebeple yeni arkadaşına karşı çıkmayarak vedalaşmak için İrfan Bey'in yanına gitti. Vedalaşma esnasında kendisine söylediği: "Seni civcivlerin içerisinde, kendisinin de civciv olduğunu

sanarak büyüyen bir kartal yavrusuna benzetiyorum. Etrafındakilere bakarak asla uçamayacağım diye düşünme. Bir insanın yapacağı en meşakkatli ve çetin yolculuk, kişinin kendisini bulma adına yaptığı yolculuktur. En büyük keşif kendini keşfetmektir, git ve uçabileceğini keşfet." Sözünden öylesine etkilenmişti ki vedalaştıktan sonra bile sanki aynı kelimeler tekrar tekrar kulaklarında çınlıyordu. Kafeden ayrılırken Ali Kağan'ın kafasında dönüp duran bu sözler sanki benliğini silkeliyor, ruhunu yerinden oynatıyordu. "Uçmayı öğrenmekle" kastettiği, hiç şüphesiz keşfettiği ve keşfetmeye devam edeceği insanüstü özellikleriydi. İrfan Bey, fiziki manada uçmayı kastetmiyor, Ali Kağan'ın kendini bulma yolunda civciv diye nitelendirdiği diğer insanlardan etkilenmeyerek özgür bir arayış içerisinde olmasını istiyordu.

Lamia'nın eliyle dürtmesi sonucu düşünce âleminden gerçek dünyaya dönmüşçesine irkilerek kendine gelen Ali Kağan "Sanırım ne yapmamız gerektiğini biliyorum." dedi. Sanki acele etmese aklına gelen düşünce sıcak havanın dağıttığı sis bulutu gibi zihninden atmosfere karışıverecekti. Bu sebeple bir eliyle Lamia'nın elini tutup sürüklercesine hızlı adımlarla yürütürken diğer eliyle de taksi çağırmak için telefonunu çıkarttı. Lamia kendisinin çekiştirilmesi sonucu sendeleyerek:

- Yavaşla, düşüreceksin beni.

- Tamam, kusura bakma taksi çağırdım beş dakikaya geleceğini söyledi.

- Tamam, sorun değil de içerden fişek gibi çıktın ne geçiyor aklından?

- Eğer söylediğin gibi bende bir verici varsa check-up yaptırarak yerini tespit ettirebiliriz.

- Çok iyi düşündün.

- O zaman önce hastaneye gidelim, sonra da seni tanıştırmak için arkadaşlarımın yanına gideriz. Bu arada sen kimseye haber vermedin, seni merak edecek kimse yok mu?

- Kıbrıs'a gitmeden önce haber vermiştim, benlik bir sorun yok.

Ali Kağan, Türk-iş deki ileri tıbbi teknolojiye sahip ve uluslararası standartlara göre hizmet sunan, iki yüz otuz yatak ve on ameliyathanesiyle temiz ve görkemli bir hastane olan Medical Hospital' da checkup sırası beklerken aldığı kahveyi yudumluyordu. Lamia, Ali Kağan'ın sakin tavırlarına şaşırarak:

- Ne kadar rahat davranıyorsun? Ben bile senden daha çok heyecan yapıyorum.

Ali Kağan burnunun ucuna düşmüş olan gözlüğünün üzerinden Lamia'ya bakıp:

- Duygularımı pek yoğun yaşadığım söylenemez. Hatta son zamanlarda daha da duygusuzlaşıyor gibiyim. Hiçbir şeye aşırı sevinç, üzüntü veya heyecan duyamıyorum.

Ali Kağan'ın konuşması bitmeden isminin monitörde yanması, Lamia'nın aniden yerinden fırlayarak Ali Kağan'ın elindeki kahvenin dökülmesine sebep olmuştu. Pantolonun kirlenmesine canının yanmasından daha çok sinirlenen Ali Kağan:

- Sakin ol biraz. Bak ne yaptın!

- Tamam, kusura bakma heyecanlandım işte.

- Tamam, tamam önemli değil. Sen bekle, ben hemen halledip gelirim.

Ali Kağan, ayda bir gelip checkup yaptırıyormuş gibi sakin ve bulunduğu yere alışkın bir halde işini bitirmesinin ardından Lamia'nın yanına gelerek:

- Sonuçları yarın alabileceğimizi söylediler. Hadi bize gidip biraz dinlenelim.

- Tamam, ama arkadaşlarının rahatsız olmasını istemem, o yüzden gece için otele yer ayırtsak daha doğru olur.

- Kalırsın bizde, kimse rahatsız olmaz. Tabi senin için de problem olmazsa!

Lamia hafif bir gülümseme ve alaycı bir tavırla:

- Kıbrıs'ta seni kumarhanenin içinden kaçıran biri olarak içim rahat. Sonuçta kim kurtarıcısına zarar vermek ister ki? İşin şakası bir yana rahatsız olmazlarsa gelirim tabi.

Hastane işlek bir caddedeydi. Ali Kağan çıkış kapısının önünde, gidecekleri yere daha çabuk ulaşabilmek için birbirlerine korna çalan araçlara ve yürüyen insan kalabalığına bakıyordu. Tanımadığı bu insanların yaşarken sergilediği hal ve hareketler her ne kadar kendine saçma gelse de onlara baktıkça kendisinden bir şeyler görür gibi oluyordu. Bu kargaşadaki her insan kendi derdinin büyük ve üzücü olduğunu düşünse de aslında her birinin derdi diğerine benziyor ve çoğu zaman saçma ve gereksiz nedenlere dayanıyordu. Her zaman daha fazlasının peşinde koşan insan daha az şeye ihtiyaç duyarak yaşamayı bilmedikçe asla mutlu olamayacağını anlayamıyordu. Ali Kağan'ın düşünceleri sanki ayrı bir kişilikmiş gibi acıyan gözlerle dışardan kendisine bakıyordu. Çoğu zaman hormonlarının, mahalle baskısının ve genlerinin yönettiği bedeninin etrafında dolaşan bu insan güruhunun bir parçası olduğu düşüncesi kendisinde değersizlik hissi uyandırıyordu.

Ali Kağan ve Lamia eve gittiklerinde ilk Arkan' la karşılaştılar. Sesleri duyan Anıl da arkadaşını karşılamak için kapının önündeki hole geldi. Ali Kağan yaşadıklarından bahsetmek istemiyordu. Bu yüzden Lamia'yı sadece tatilde tanıştığı bir kadın olarak tanıttı. Akşam geç saate kadar yapılan sohbette en çok konuşulan konu Anıl'ın yapay zekâ projesiydi. Konuşma sırası Arkan'a geldiğinde takındığı sahte mütevazılıkla(Lamia ile yeni tanıştığı için ona pek güvenmiyordu) arkadaşının projesini överek kendisininkinden bahsetmek istemiyordu. Ali Kağan herkesin kendisini dinlemesini istediği için hafifçe öksürerek:

- Arkadaşlar malumunuz yoldan geldik ve hiç dinlenme fırsatı bulamadan hemen kafeye çalışmaya gittik. Haliyle biraz yorgunuz, dedi ve Lamia'ya dönüp:

- Lamia sen benim odamda uyursun. Ben de Anıl'ın misafir odasındaki deri koltukta uyurum.

Arkan kendi odasına kimsenin gelmeyecek olmasının verdiği rahatlıkla:

- Ben de kalkıyorum o zaman yarın görüşürüz artık, demesiyle herkes uyumak için odasına çekilmeye başladı.

Ertesi gün sonuçları almak için hastaneye gittiklerinde, Ali Kağan'da buz gibi bir yüz ifadesine eşlik eden soğukkanlı bir ruh hali vardı. Lamia'nın ise heyecandan yanakları kızarıyordu. Hastaneden içeri girip doktorun kapısının önüne geldiklerinde Ali Kağan:

- Bulabilmişler midir sence?

- Umalım da öyle olsun.

İhtiyaç için çıktığı odadan geri gelirken, kapının önünde bekleyen Ali Kağan'ı gördüğünde besmele duymuş şeytan gibi

sağa sola yalpalamaya başlayan sekreterin bu tuhaf hali karşısında Ali Kağan, irkilerek Lamia'dan uzaklaşırken donup kalan Lamia'nın yanaklarında heyecandan oluşan kızarıklığın tüm yüzünü sardığını gördü. Sekreter.

- Hoş geldiniz. Buyurun doktor bey sizi bekliyor.

Doktor şaşkınlık içinde direk konuya girerek.

- Daha önce bir kaza sonucu uzuv kaybına uğradınız mı? Biyonik bir kol veya protez kullanıyor musunuz?

Ali Kağan'ın hayatında şaşkınlıktan afalladığı anlar çok azdı ve bu o anlardan birisine dönüşmek üzereydi.

- Hayır! Demekle yetinebildi.

Doktor:

- Bugüne kadar hiç başıma gelmedi ama sanırım bir yanlışlık oldu. Hastane adına sizden özür dilerim. Tekrar cihaza girmeniz gerekecek. Ücretsiz bir şekilde tabi...

Demesine fırsat bırakmadan kumarhanedeki gibi mevcut durumdan kuşkulanan Lamia:

- Arkadaşımın tekrar radyasyona maruz kalmasını istemiyorum. Özrünüzü kabul ediyoruz; ama sonuçlarımızı da alıp gitmek istiyoruz. Herhangi bir ücret iade talebimiz de bulunmuyor, diyerek Ali Kağan'ın kolunu dışarı doğru çekiştirdi.

Lamia'nın yine kendi adına karar vererek hareket etmesine çok sinirlense de ona güvenmesi gerektiğini düşünen Ali Kağan, sinirden dişlerini sıkarak sonuçları doktordan alıp, Lamia'yı beklemeden dışarı çıktı. Lamia da hemen arkasından hastaneden çıkıp

Ali Kağan'a hızlandırdığı adımlarıyla yetişmiş ve arkadaşının omuzuna arkadan dokunarak:

- Sakince konuşabileceğimiz bir yere gidelim. Galiba olan biten her şeyi anlamaya başlıyorum.

Ali Kağan sakinleşmeye çalıştı, siniri ise yerini meraka bıraktı:

- Peki, sahile gidelim o zaman, hem yürürken sana olan kızgınlığım da geçer.

***

Bölüm 5

BİYOBOT

Kişi kendine inandığı için başkalarını ikna etmeye çalışmaz. Kişi kendinden memnun olduğu için başkalarının onayına ihtiyaç duymaz. Kişi kendini kabul ettiği için tüm dünya da onu kabul eder.

(Lao TZU)

Sahile varıp konuşmak için banka oturduklarında Ali Kağan'a göre daha sakin olan Lamia söze başladı.

- Daha öncede meraklı ve gözü pek birisi olduğumu söylemiştim. Siber Zaman şirketinde çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra şirketin gizlice insansı robot ve biyonik uzuv üzerine yaptığı çalışmaları gördüm. Sınırlı sayıda edindiğim bilgi amaçlarını öğrenmeme yetmedi. Sadece kendimce geliştirmiş olduğum birkaç teorim vardı o kadar. Bu teorilerimi başka zaman seve seve anlatmak isterim.

Lamia denize bakan yönünü Ali Kağan'a çevirerek konuşmasına devam etti:

- Makine öğrenmesi de denilen bilgisayar öğrenmesi supervisod (denetimli) ve unsupervisod (denetimsiz) olmak üzere ikiye ayrılır. Denetimli öğrenmede bilgisayara girdi ve çıktı verilir. Bu kontrollü verilerden bilgisayar bir anlam çıkartarak öğrenir. Tıpkı satın aldığımız bir eşyayı nasıl monte edeceğimizi bilemediğimizde karşımıza çıkan kurulum şemasındaki talimatlar ile istediğimiz kütüphaneye kavuşmamız gibi. Denetimsiz öğrenme de yüklü detaylar girilerek yapılan öğrenmedir. İnternet sitesine girdiği-

mizde robot olmadığımızı kanıtlamamız için çıkan trafik lambaları ve işaret levhalarının sorulması gibi. Özellikle sorulan bu iki sorunun asıl amacı, insansız otomobillerin denetimsiz öğrenmesi içindir. Yani bilgisayarlara sebep sonuç ilişkisi kurmayı ve öğrenmeyi öğretiyorlar. İlk kez gittiğimiz bir yolun daha sonrakilerden uzun gelmesinin sebebi, yoldan giderken gördüklerimizin veri gibi belleğimize işlenmesidir. Bugün dünyada yürüyen bir bilgisayar gözlerini açsa biraz önce bilmediğimiz yoldaki örneğimde bahsettiğim gibi ilk zamanlar kuvvetli veri akışından dolayı kendisini aptal gibi hissedebilir. İşlemci hızına bağlı olarak bir zaman sonra ise denetimsiz veri akışıyla bizlerden çok daha iyi bir hale gelecektir.

Ali Kağan eli çenesinde Lamia'yı dikkatle dinlerken anlattıklarını kendi hayatıyla bağdaştırmaya başlıyordu. Bu bağdaştırma ve sonucundaki olasılıktan dolayı yüzü kireç gibi olan Ali Kağan:

- Ee yani? Anlamıyorum ne demek istediğini.

Lamia söylemek istediklerini daha yumuşak nasıl ifade edebileceğini düşünerek konuşmasına devam etti

- Denetimsiz öğrenmeye insan biyolojisini de katarsak yani biyolojik bileşenleri olan bir robot yaparsak, bu robot insan kusurlarından yoksun olur. İstediği özelliğini geliştirebilir. İstemediği anılarını silerek hayalleri ölçüsünde arzu ettiği hayatı yaşar. İnsansı özellikleri sayesinde de yaşadığı bu hayattan bizler kadar zevk alabilir.

Ali Kağan gözlüğünü eline alıp Lamia'ya doğru sallayarak:

- Ne demek istiyorsun? Açık konuş. Ne yani ben robot muyum? Görme engeli olan bir robot! Ne yaratıcı ama...

Lamia, Ali Kağan'ın bu hareketi karşısında biraz irkilse de aynı kararlılıkla konuşmaya devam etti:

- Sakin ol, ben sana robotsun demedim. Hem, "ben" dediğimiz şeyin bir bilinçten ibaret olduğunu varsayarsak vücudumuzun bir kabuktan ibaret olduğunu da kabul etmiş olmaz mıyız?

Bu söylem üzerine biraz düşündükten sonra sakinleşen Ali Kağan diyaloğu daha alt perdeden devam ettirmek adına yumuşak bir ses tonuyla:

- Aslında benlik duygusunu bilince indirgersek, söylediğin doğru olur, demesiyle Lamia asıl konuya girmek için cesaretini topladı ve

- Öyleyse kendini her zaman yaptığın gibi olayların dışında tut. Ve bildiğini sandığın her şeyi unut. Sadece beni dinle! demişti.

Ali Kağan, Lamia'nın söyleyeceği hiçbir şeyi mantıklı bulmayacağından emin bir tavırla:

- Öyle olsun bakalım. Can kulağıyla seni dinliyorum.

- İnsan beyni, etten ve yumuşak dokulardan yapılırken yapay zekâ silikon tabanlı devrelerden yapılır. Ve insan beynini taklit eder. Yapay zekâdaki sanal nöronlar tıpkı insan beynindeki nöronlar gibi birbirlerine bağlıdır. Hatta bağlantı şemaları bile benzerlik gösterir. Ve benzer bir şekilde veri işlemi yapar. İnsan zekâsı tam anlamıyla beynin nasıl çalıştığını ve hangi nörobiyolojik işlemlerle karar alındığını bilemez. Yapay zekâ ise işlev kaybına yol açan alakasız verileri silerek neden sonuç ilişkisi kurar.

Ali Kağan, Lamia'nın konuşmalarından çok etkilendi. Elindeki checkup sonuçlarına da bakarak:

- Geçirdiğim kazada hasar gören beynimin yapay zekâ ile güçlendirildiğini mi söylüyorsun? Kopan uzuvlarımın yerine de biyonik parçalar takıldı ve benim beynimin yapay olan kısmı tüm bu anıları kendi mutluluğum adına değiştirdi öyle mi?

Lamia gülümseyerek:

- Sen böyle söyleyince benim teorilerimden daha mantıklı geldi, dedi

Ali Kağan konuşmaları hazmetmeye çalışırken Lamia'ya salladığı gözlüğünü hâlâ takmadığını ama etrafı çok net bir şekilde görebildiğini fark etti:

- Peki yapayla gerçek arasında bu kadar ortak nokta olabiliyorsa tüm insanların gerçek olduklarını söylememiz ne denli doğru olur? İnsanların bütün o duygularını amaçlanan hareket tarzına uygun davranışlar sergilemelerini garanti etmek için insanların yapay zekâyı kodlaması gibi başka varlıkların da insanları DNA ve hormonlar aracılığıyla kodlamış olmadıklarından nasıl emin olabiliriz? Yapay zekâ ile biyolojik beynin arasındaki tek fark belki de üreticileridir. Yapay zekâ ile kuşatılmış bir robot insanların yanında gerçek olmadığını düşünüyor olabilir. Aynı robot sadece kendi gibilerin olduğu bir dünyada yaşıyor olsaydı sence kendi gerçekliğini sorgulayabilir miydi? Ya insanlar da bu metafordaki gibi daha gelişmiş medeniyetlerin oluşturduğu biyolojik makinelerse ve dünya sadece bir mağaza vitriniyse? Oyunlar belli bir kodla yazılır ve sınırları vardır. Tıpkı insanların DNA kodlarıyla yazılı olup düşünsel sınırı olması gibi... Roy Kurzmel'inde dediği gibi: 'Belki de bizim evrenimiz bir başka evrende yaşamakta olan bir lise öğrencisinin bilim deneyinden başka bir şey değildir.'

Lamia, Ali Kağan'ın konuştuklarından etkilense de söylediklerinin doğru olabileceğini düşünmüyordu. Ali Kağan'ın durumunu

kabullenmesi için konuştuklarını çıt bile çıkartmadan dinliyor, dinledikçe de kafasında belli belirsiz oluşan soru işaretine engel olamıyordu. Ali Kağan ise söylediklerini ezberlemişçesine hızlı ve akıcı bir şekilde ama kendinden geçmiş gibi konuşmaya devam ediyordu:

- İnsanlarda bulunan robotların gelişip dünyayı ele geçireceği korkusu gibi insanlardan da kendi kodlayıcıları korkuyor olabilir. Belki de insan, rüyalarda güncellenebilen dünyaya bırakılmış, satın alınabilecek birer eşyadan ibarettir. Dünyada yaşayan teşhir ürünü insanlardan satın alınanı sıfırdan tüp içerisinde bir bebek olarak paketlenip sahibine kargolanıyordur.

Lamia kendisini anladığını, söylediklerini daha sonra yine oturup konuşabileceklerini, adım adım ilerlemeleri gerektiğini söyleyerek Ali Kağan'ı sakinleştirmeye çalışıyordu. Ali Kağan'ın son söyledikleri Lamia'nın kafasında oluşan çok da belirgin olmayan soru işaretini tamamen siliyordu. Ali Kağan'ın konuşmalarını tutarsız ve saçma bulmasından dolayı onu kızdıracak bir şey söylemekten de çekiniyordu. Cesaretini toplayarak oturuşunu dikleştirip, adeta bir psikolog edasıyla "Seni gerçekten çok iyi anlıyorum. Ama durumumuzu kabullenip elimizdeki verilere göre hareket etmeliyiz. İlerisini ileride düşünürüz." Aslında Lamia, Ali Kağan'ın daha fazla komplo teorisi üreterek odağını kaybetmemesi için böyle söylüyordu. "Yaşadıklarını herkesin yaşamasını istemen gayet doğal; ama bunları bir kenara bırakıp sana kim neden yardım etti sorusunun cevabını bulmamız gerekiyor."

Ali Kağan öğrendiklerinin sorumluluğunu tek başına almak istemediği için uydurduğu senaryonun gerçekliğine inanmayı sürdürse de Lamia ile birlikte kimin kendisine habersizce yardım ettiğini veya deneysel bir olay için kasten mi kazaya maruz bırakıldığı-

nı öğrenmek istiyordu. Ali Kağan "Üzerimde takip cihazı varsa dinleme cihazı da olabilir." dedi. Bu fikir Lamia'ya da mantıklı geldi. Lamia daha dikkatli olmaları gerektiği düşüncesiyle çantasından çıkarttığı not defterine artık konuşmamaları, konu ile alakalı olan önemli şeyleri yazmaları gerektiğini belirtti. Ali Kağan, Lamia'dan aldığı not defterine önceliğimiz benim arındırılmam olmalı şeklinde bir yazıyla karşılık verdi. O gün yeterince fikir karmaşası yaşadıklarından dolayı kafalarını toparlamak ve kendilerine gelmek için kimseye yaşadıkları ve konuştukları hiçbir şeyden bahsetmeme kararı aldılar.

***

Bölüm 6

DİRİLİŞ

Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir.

(HERAKLİTOS)

Erken yatmasına rağmen gece boyunca birçok kez uyandığından yeteri kadar dinlenemedi. Yorgun argın sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp elini yüzünü yıkamak için gittiği tuvaletin kapısının kilitli olduğunu fark eden Ali Kağan çıkan tıkırtılardan dolayı içeriye aniden birisinin gireceğini sanıp panikle "Dolu!" diye bağıran Lamia'nın sesini duyup kapı önünde onun çıkmasını beklerken:

- Anladığım kadarıyla seni de uyku tutmamış.

- Üzerinde dinleme cihazı olma ihtimali uykumu kaçırdı.

- İstersen sabah yürüyüşüne çıkalım. Temiz hava bizi kendimize getirir. Hem konuşuruz hem de sana simit ayran ısmarlarım.

- Tamam, çıkınca hemen hazırlanırım.

Ali Kağan ve Lamia arkadaşlarını uyandırmamak için parmak uçlarıyla dışarı çıkmışlardı. Sokakta umarsızca yürüyor ve aynı anda adım atıp sanki senkronize olarak birbirlerinin ruhuna daha çok yaklaşıyorlardı. Ali Kağan burnunun ucuna düşen gözlüğünü hayatı boyunca sol işaret parmağıyla düzelttiği için kendisinde oluşan tik sebebiyle zaman zaman ihtiyacı olmamasına rağmen aynı düzeltmeyi tekrarlıyordu. Yine böyle bir anda parmağının gözüne

gelmesiyle oluşan can acısı gözlüğünü evde unuttuğunu fark ettirdi. Bu farkındalık gözlüğü hiçbir zaman düzeltmesine hatta takmasına bile gerek olmadığı halde yaşadığı bunca zamanın muhasebesini yaptırıyor ve kısa süreli düşüncelere daldırarak yürüyüşünü iyice yavaşlatıyordu. "Ben yaşadığım ve gördüğüm şeyleri tüm çıplaklığıyla kabullenebilen birisiyim. Aslında bir şeylerin farkına varır gibi olmuştum ama anlamlandıramıyordum, sadece hissediyordum. Gerçi şimdi hissedebildiğimden de şüpheliyim." Diye düşünceleri istemsizce dudaklarından döküldü. Ali Kağan'ın sessiz ama çarpıcı cümleleri karşısında ağır çekim yürüyüşlerini tamamen durduran Lamia sakin bir ses tonuyla elini sıkıca kavrayarak:

- Düşünce bir beyin hapishanesidir. Kendini mahkûm etmek de özgür bırakmak da senin elinde. Bugün neler olduğunu öğreneceğiz ve öğrendiğimiz hiçbir şey senin varlığını, kişiliğini ve bilincini değiştirmeyecek. Sen kendini nasıl tanımlarsan öyle birisi olmaya devam edeceksin.

- Ben bir makinadan ibaretsem, gerçek olduğumu düşünerek gerçek olabilir miyim? Bu eylemi bile yüklenen komutlarla yapıyorsam bu düşünce bana ait olabilir mi?

Lamia, Ali Kağan'ın arkasından geleceğini düşünerek hiçbir şey söylemeden sahildeki en yakın banka doğru yavaş adım tekrar yürümeye başladı. Ali Kağan'ın da gelmesiyle konuşma bankta oturarak devam etti. Lamia, karşılarında esen meltem rüzgârı gibi hafif ve huzur veren bir üslupla:

- Ben gerçek olduğunu sandığım çok rüya gördüm. Uyandığımda rüya gördüğümün farkına vardımsa da uyku halinde gördüklerim ağlamak veya gülmek gibi bedenimin de tepki vermesine sebep oluyordu.

Ali Kağan bu konuya hak verir bir şekilde başını aşağı yukarı sallayarak dinlediği Lamia'nın sözünün bitmesiyle oluşan kısa süreli sessizliğin ardından konuşmaya devam etti:

- Peki, bu durumda gerçek nedir?

- Gerçek hissetmektir. Bu hislerimiz ister beynimizin vücudumuza gönderdiği sinyallerle isterse yapay zekânın komutlarıyla olsun hiç fark etmez. Hissettiğimiz her şey gerçektir. Ve gerçekte yaşadıklarımız da bilincimizi yani benliğimizi oluşturur. Ben dediğimiz şey bilinçse bunun depolama alanının organik veya inorganik olması bir şeyi değiştirmez

Ali Kağan'ın toparlanmasını sağlayan sözlerine devam eden Lamia:

- Sana hacker olduğumu söylemiştim. Benim bir de Hümanist Hackerlar isimli grubum var. İnsanlığın geleceğini öngörüp olası tehditlere karşı insanoğlunu korumakla görevli bir örgüt... İnsanlığın geleceği için gerekirse insanları bile karşısına almaktan çekinmeyecek bilişim, biyoloji, nanoteknoloji, fizik gibi birçok alanda faaliyet gösteren bir örgüt. Bugün arkadaşlarımla konuşup, akşama kadar bu işin aslını öğreneceğim. Merak etme. Ben tüm gücümle senin yanındayım. Sen sadece sakin kalmaya çalış. Eve git ve benden haber bekle, diyerek bulunduğu yeri, Ali Kağan'ın tuhaf bakışları eşliğinde terk etti.

Ali Kağan, hiçbir şey diyemeden her geçen gün hayatının daha da garipleşmesini seyretmekteydi. Ali Kağan, Lamia gittikten hemen sonra beklemenin kendisine göre olmadığını düşünerek checkup sonuçlarının da yardımıyla üzerinde dinleme cihazı olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Lamia her şeyi öğrenene kadar takip cihazını etkisiz hale getirmek tehlikeli olabilir ve sinyali

takip edenler harekete geçebilirdi. Bu sebeple Ali Kağan, toplayabildiği kadar bilgiyi toplayıp Lamia'nın gelmesini bekleyecek ve daha sonrasında Lamia ile yapacakları kapsamlı bir eylem planıyla harekete geçeceklerdi.

Ali Kağan kendi üzerinde verici haricinde başka bir şey olup olmadığını öğrenmek için cerrah arkadaşından yardım istemeyi düşündü. Üniversiteyle alakalı bir çeşit düşünce deneyi hazırladığını söylemeyi planlıyordu. Böylelikle arkadaşının soracağı sorulardan kurtularak istediği bilgilere ulaşabilecekti. Arkadaşının yanına giderken "Acaba abartıyor muyum? Belki de sadece bir protezim var ve yeni bir teknoloji olduğu için güvenlik önlemi olarak takip cihazı konmuştur. Yani beni değil protezi takip ediyorlardır." diye düşündü.

Bu sırada Anıl televizyon izleyen Arkan'a selam vererek evden dışarı çıktı. Arkan'ın gözü televizyonda olsa da aklı, içinden çıkamadığı tezindeydi. Arkan solucan delikleri sayesinde iki nokta arasının çok yakın olacağını biliyordu. Eğer solucan deliklerinin bir ucunu ışık hızına çıkartabilirse geçmişe açılan bir kapıya dönüşeceğini düşünüyordu. Ama bir solucan deliği oluşturamayacağı, oluştursa dahi bir ucunu ışık hızına çıkartamayacağı düşüncesi, tezini teori aşamasında bırakıyor ve ilerlemesini engelliyordu. Yaşadığı bu tıkanıklık, narsist bir yapıya sahip olan Arkan'ın yaşamını olumsuz yönde etkilemeye başlamıştı.

Ali Kağan son zamanlarda çok değişiyordu. Anıl ise zor bir dönem geçiriyordu. Öyle ki bu dönemden sonra dünya yansa umurumda değil diyen bir insan kisvesine bürünmüştü. Bu yüzden en yakın arkadaşları olan Ali Kağan ve Arkan'a dahi hiçbir şey söylemiyordu. Akşam olmak üzereydi. Ali Kağan cerrah arkadaşını hiç şüphelendirmeden istediği tüm bilgiye sahip oldu. Her şeyi

anlatmak için telefonunun çalmasını bekliyordu. Arkadaşlarının duymasını istemediği için evde buluşamazlardı. Kimsenin kendilerini duyamayacağı sakin bir yere gitme niyetindeydi. Kitap kafe, eski çalıştığı otel, müşterisi olan hiçbir mekân veya insanların yürüdüğü sahil olamazdı. Bunları düşündüğü esnada telefonuna gelen mesajla şoke oldu.

Lamia'dan gelen "Konum atıyorum, çabuk gel. Her şeyi öğrendim." mesajı, kalbindeki ritmi iki katına çıkartarak tüm vücudunun terlemesine sebep oldu. Panik anında insan mantıkla değil alışkanlıklarla hareket eder. Bu sebeple parasını Lamia'ya ödeteceği bir taksiye binmek Ali Kağan'ın aklına gelmedi. Onun yerine alnından yere damlayan ter damlacıklarına aldırış etmeden koşarak otobüs durağına gitti. Bir saatten az zamanda gidebileceği konuma ancak iki buçuk saat sonra ulaşabildi. Konumun lüks bir villaya ait olduğunu gördüğünde çok şaşırdı. Lamia bahçe kapısının önünden kendisini çağırıyordu.

-Gel, buradayım!

Ter içinde kalan Ali Kağan kesik kesik konuşarak:

- Tamam, geldim.

- Nerede kaldın? Neyse evde kimse yok. Anlatacak çok şeyim var, hadi çabuk ol!

Ali Kağan, Lamia'nın gözündeki pırıltıyı görünce kendi söyleyeceklerinin daha az önemli olabileceğini düşündü. Neredeyse normal bir evin toplam büyüklüğü kadar geniş bir salona sahip olan evin, kitap okumak için ayrılmış küçük bir odasına geçtiler. Sadece lambader ile aydınlatılan odada, karşılıklı konmuş armut şeklindeki yeşil koltuklara oturdular. Konuşmaya heyecanla Lamia başladı:

- İstediğimiz her yere sızıp herhangi bir ağa bağlı her şeyi hackleyebilen dünya üzerinde saygın pozisyonlarda üyeleri olan bir örgüt olmamıza rağmen senin yapay tarafını üretenlerin kimliğine ulaşamadık.

Lamia anlatıyor, anlattıkça da kendi söylediklerinin heyecanına kapılarak volta atar gibi elleri arkasında ileri geri hareket ediyordu.

- Evet, doğru duydun bir kısmın organikken diğer kısmın yapay...

Cümlesini tamamlayamadan yaptığı patavatsızlığı fark eden Lamia'nın, susmasıyla ortama kulakları sağır eden büyük bir sessizlik hâkim oldu. Lamia sessizlikle geçen her dakikanın gerginliği daha çok tırmandırdığını düşünüyordu. Konuşmaya devam etmeliydi ama ne söyleyecekti? Oluşan sessizlik cümlenin nasıl sonlanacağını bağırır nitelikteydi. Lamia kendisini konuşmaya devam etmek zorunda hissettiği için kelimelerini özenle seçerek sözlerine devam etti.

- Söyleyeceklerimi nasıl yumuşatırım bilmiyorum. Yumuşatmalı mıyım ondan da emin değilim. Daha önce söylediklerimi unutma, dünyadaki hiçbir şey senin kim olduğunu belirleyemez. Bunu belirleyecek tek kişi sensin. Senin vücudunun sadece bir kısmı üretilmiş olan parçalara sahip. Diğer kısmı yine sensin ve ben seni bu halinle gördüm, tanıdım. Bence sen böyle mükemmelsin. Nasıl oldu, kim neden böyle bir şey yaptı bilmiyorum ama söylediklerimden eminim.

Ali Kağan, Lamia'ya nazaran başına gelen bu durumu daha olağan karşılıyordu. Cerrah arkadaşından öğrendikleriyle uyuşan Lamia'nın söylemlerine çok şaşırmadı. Lamia:

- Ne oldu? Beklediğim tepki bu değildi. Şoke olursun sanıyordum. Seni kırmamak adına burada şekilden şekile girdim.

Ali Kağan hafif bir tebessümle:

- Daha önce de belirttiğim gibi artık ne yaşanırsa yaşansın her şeyi normal karşılıyorum. Beni üzen, korkutan veya şaşırtan olaylar çok nadir oluyor. O da ben izin verdiğim için. Geçen her saatte durumlara bakış açım daha analitik hale geliyor ve hissiyatım büyük oranda köreliyor, tabi yine benim iznimle. Şimdi her geçen gün kaybettiğim insanlığımın sebebini daha iyi anlıyorum. Senden ayrıldıktan sonra checkup sonuçlarımla beraber doktora gittim. Üzerimde bir adet cihaz tespit edildi. Vücudumda takip cihazı olduğunu bildiğimiz için dinleme cihazının bulunmadığı sonucuna varabiliriz. Takip cihazı da biyonik uzvum olan sağ kolumdaymış. Doktor dâhil kimseye bir şey söylemeden bu bilgilere ulaştım ama seninle konuşmadan cihazı iptal etmeye çalışmadım.

- Tamam, o iş bende. Merak etme.

Lamia söyleyeceği şeyin havada kalmasını istemediğinden şimdiye kadar söylediklerini Ali Kağan'ın idrak etmesi için bir süre bekledi ve Ali Kağan'ın gerçekleri soğukkanlılıkla karşılamış olmasından aldığı cesaretle konuşmaya devam etti.

- Sen bir prototipsin. Senin eşin benzerin dünya üzerinde hiç var olmadı. Makinenin gücü ve yeteneğini kullanan süper bir insansın. Dediğimi anladın değil mi? İnsansın. Hem de herkesin olmasını istediği özelliklere sahip bir insan. Benim gözümde sen hâlâ tanıdığım, güvendiğim, değer verdiğim aynı kişisin.

Lamia'nın konuşması Ali Kağan'ın içini rahatlatıp gülümsemesine sebep oldu. Ali Kağan kısık bir sesle Lamia'nın ellerini kendi ellerinin içine alarak.

- İyi ki varsın. Seninle tanışmama vesile olan özelliklerimi sevmemem mümkün olabilir mi? Ama ne yapacağımıza karar

vermeden sinyali kesmememiz daha doğru olur. Ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Üzerimdeki teknolojiyi yapanları öğrenmeden açığa çıkamayız. Sen araştırmalara devam et. Ben de eski hayatıma yeni süper güçlü kimliğimle devam edeyim.

Sınavlarının yaklaşmasıyla dikkat çekmek istemeyen Ali Kağan, gözlüklerini de takarak okuluna ve normal hayatına devam etti. Okula başladığı ilk günden bugüne kadar öğretmenlerinin söylediği her kelime, sergilediği her mimik istenildiği zaman gözünün önüne gelecek bir kasada saklı gibiydi. Makine öğrenmesiyle insan beyninin birleşimi sonucu bir dâhiye dönen Ali Kağan aynı zamanda bir atlet kadar sportif de olmuştu. Asla yorulmuyor, hastalanmıyor ve en önemlisi nasıl hissetmesi gerektiğine de yine kendisi karar veriyordu. İlerde bu durumun istisnasını yaşayacak olmasından bihaber içinden herkese bağıra bağıra yaşadıklarını anlatmak gelse de kimseye bir şey fark ettirmemesi gerektiğini düşünüyordu.

Kindar olan biyoloji öğretmeni, söz hakkı vermemesine rağmen yine de soru sormasından çıkan tatsız duruma herkesin içerisinde kendisine karşı gelircesine verdiği cevabın da eklenmesiyle kin duyduğu öğrencisine olan hislerini hâlâ diri tutuyordu. Bu sebepten Ali Kağan'ın dönem uzatarak cezasını çekmesi gerektiğini düşünüyordu. Tüm bu mobinge rağmen geçer not almayı başaran Ali Kağan, verdiği her doğru cevapla sanki öğretmenine bir bıçak darbesi daha vuruyordu. Üniversitede kanaat notu veya sözlü gibi durumların olmaması öğretmeninin Ali Kağan'a olan öfkesini körüklüyordu. Yine dersinde bu kinini kusmak üzere öğrencisine laf atarak ikili diyaloğa girip bilgisi ve zekâsıyla herkesin içinde küçük düşürmek istiyordu. Ali Kağan dikkat çekmek istemiyordu ama sessiz kalması durumunda hocasının üzerine gelmeye devam edeceğinin de bilincindeydi. İstese yapılan sözlü saldırıya ve sınıf içerisindeki bakışlarla yapılan sessiz baskıya rağmen duygu kont-

rolüyle hiçbir şey hissetmeden hayatına devam edebilirdi; ama etmesi gerekir miydi? Dünyanın en mükemmel varlığı böyle bir tutumu hak etmiyordu. Bu sebeple Ali Kağan hocasının kendisini alt etme adına giriştiği bu biçare teşebbüsü tüm ezilen ve haksızlığa uğradığı düşünen öğrenciler adına yıllarca unutulmayacak bir şova dönüştürerek geri püskürttü.

Ali Kağan hocasıyla yaşadığı ilk tartışma ile bugün yaşadıklarını kıyaslayıp sahip olduğu güç karşısında adeta büyüleniyor ve bu gücün bağımlısı oluyordu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kendisinde gelişen narsist duyguları fark ediyor ama önemsemiyordu. Ders bittiğinde sınıfın dağılmasını beklemeden gövde gösterisi yapar gibi artık ihtiyacı olmadığını belirterek gözlüğünü çıkartıp çöpe attı. Değişim başlıyordu. Çöpe attığı gözlük yaşanacakların ilk adımı olacaktı. Dikkat çekmeden yaşamak yerine tüm gücü ve odağını kim olduğuna, ne olduğuna ve olduğu şeyin potansiyelinin nerelere varabileceğini bulmaya harcayacaktı. Bir savaşa hazırlanıyor gibiydi. Ve bu savaşta yalnız olmayacaktı.

Ali Kağan artık harekete geçme vaktinin geldiğini düşündüğü için Lamia'yı arayarak üç gün sonra vereceği akşam yemeğinde her şeyi arkadaşlarına anlatmak istediğini söyledi. Arkan ve Anıl'ı da tek tek arayıp düzenleyeceği akşam yemeğine davet etti. Bu üç gün boyunca Lamia ve Ali Kağan tüm imkânlarını seferber ederek, edinebildikleri tüm bilgilere ulaşmak istiyordu. Ali Kağan akşam yemeğine bir baloya gidecekmiş gibi hazırlandı. Lamia ise arkadaşlarına durum hakkında hazırladığı brifingi ve oluşan yeni gelişmelerin bulunduğu evrakları herkes için ayrı ayrı hazırladığı dosyalara özenle yerleştirip bir klasör haline getirerek arkadaşının evine doğru yola çıktı. Ali Kağan siparişlerin tümünü lüks bir restorandan verdi ve masayı şamdanlarla süsleyerek krallara layık bir hale getirdi.

***

Bölüm 7

SON AKŞAM YEMEĞİ

Bu dünyadaki tüm sorunların kökeninde, bazı hayatların diğerlerinden daha önemsiz olduğu düşüncesi yatıyor.

(Paul FARMER)

Biraz geç kalmış olan Lamia'nın da gelmesiyle Arkan, Ali Kağan'a hitaben:

- Herkes tamam olduğuna göre bu şatafatlı masanın ve büründüğün tuhaf durumun sebebini anlatabilirsin.

Ali Kağan konuşacaklarını önce kendi zihninde tekrarladı, sonra da arkadaşlarına anlatmaya başladı:

- Birazdan anlatacaklarım hoşunuza gitmeyecek hatta sizi korkutacak şeyler olabilir. Şunu bilmenizi isterim ki ben tanıdığınız, sevdiğiniz aynı adamım ve hep öyle kalmak isterim. Söyleyeceklerimden sonra bir yol ayrımında olacaksınız. Ya şimdiki hayatınıza bensiz devam edecek ya da benimle sonu belli olmayan tehlikeli bir yola gireceksiniz.

Konuşma sırasında kimse masadaki yemeklere dokunmuyor, pür dikkat söylenenleri dinliyordu. Ali Kağan ise derin bir nefes alıp beş saniye kadar bekledikten sonra asıl konuya giriş yaptı:

- Hümanoid yani insansı robotları hepiniz biliyorsunuzdur. Bu robotlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Anıl soruya anlam veremese de yapay zekâ uzmanı olarak cevap verme hakkını kendinde buldu:

- İnsanoğlunun gelişme sürecini incelediğimizde evrileceği yeri tahmin etmek çok da zor olmasa gerek. Yani düşüncemi tek kelime ile özetlemem gerekirse; hümanoidler geleceğimiz olacak diyebilirim.

Anıl'dan tam olarak istediği cevabı alan Ali Kağan konuyu daha fazla uzatmadan:

- Bildiğiniz üzere bir kaza geçirmiştim. Bu kaza sandığımdan çok daha büyük hasarlara yol açarak vücudumda uzuv kayıplarına sebep olmuş. Benim de sonradan öğrendiğime göre kopan sağ kol ve sol bacağımın yerine biyonik uzuv teknolojisi ile yeni uzuvlar yapılmış. Yani bir kısmım hala insanken diğer kısmımı bir androide dönüştürmüşler. Ben de bu sayede hayatta kalabilmişim.

Arkan şaşkın ve alaycı bir şekilde:

- Kol ve bacağının yerine senden habersiz protez takmış olmalarına şaşırdım ama Android kelimesi sence de abartı olmadı mı?

Ali Kağan:

- Protez değil biyonik şey, bir de beynimi yapay zekâ ile güçlendirmişler.

Cümlenin bitmesiyle sanki zaman durdu ve herkes şaşkınlıktan dona kaldı. Gözleri aniden fal taşı gibi açılmış olan Arkan duyduklarının doğruluğunu teyit etmek için:

- Ne yani, şimdi sen filmlerdeki gibi yarı insan yarı robot musun? Ya bırak şimdi makarayı.

Lamia elini masaya hafifçe vurarak söz hakkı almak istedi:

- Evet, doğru duydun. Ali Kağan'la da bu sayede tanıştık, diyerek elindeki dosyaları incelemeleri için arkadaşlarına verdi. Anıl ve Arkan şaşkınlık içerisinde göz göze geldiler. Oluşan sessizliği Ali Kağan konuşmaya devam ederek bozdu:

- Elinizdeki dosyalara konuşmam bittikten sonra bakmanızı rica ediyorum. Çünkü söyleyeceklerim çok önemli. Lütfen kulaklarınızı açıp beni iyi dinleyin.

Ali Kağan önce başını hafif geriye aldı, sonra iki elinin birbirine karşılık gelen parmaklarını birleştirerek kendinden emin bir görüntü sergiledi:

- Son zamanlarda bendeki değişikliklerin bir kısmını fark etmişsinizdir. Açıkça söylemem gerekirse sizin fark edemediğinizi düşündüğüm çok daha fazlası var. Beynimin yapay zekâ ile birleşmesi en basit tabiri ile beni süper bir insana dönüştürdü. Bu dönüşümün nasılını değil ama nedenini araştırdım. Fakat hiçbir şey bulamadım.

Lamia, önemli dediği dosyalara hâlâ kimsenin bakmamış olmasına hiddetlenip Ali Kağan'ın konuşmasını bölerek "Neden kısmını ben buldum. Bakma zahmetine girerseniz elinizdeki dosyalarda mevcut." diye yüksek sesle tamamladı cümlesini. Anıl ise Ali Kağan'ın söylediklerinden öylesine etkilenmişti ki atılan bir topun duvardan sekip geri dönmesi gibi Lamia'nın sözleri de kendi kulak zarından sekip öyle geri döndü. "Nasılı konusunda bir fikrim olabilir aslında" diye cılız bir ses çıktı Anıl'ın ağızından.

Konuştukça sesi de ruh hali gibi düzene giriyordu. Tezi için yaptığı araştırmaları anlatmaya başladığında ise tamamen kendine geldi:

- Xenobot adı verilen robotlar var. Bu robotlar aslında bir milimetre genişliğinde biyolojik birer makinelerdir. Afrika pençeli kurbağasının embriyolarından alınan kök hücrelerinden çıkarılan deri ve kalp hücreleri ile otomatik olarak tasarlanıyorlar. Bu robotlar gruplar halinde çalışabiliyorlar ve kendi yaralarını iyileştirebiliyorlar. Bilgisayar ve robot bilimi profesörü John Bongard diyor ki "Çoğu insan robotları metalden ve seramikten yapılmış olarak düşünür ancak bir robotun neyden yapıldığı değil ne yaptığı, kendi başına insanlar adına hareket edip etmediği önemlidir." demiştir. Şimdi bu sözü daha iyi anlıyor, hatta onaylıyorum.

Anıl, Ali Kağan'ı kastederek:

- Senin hangi parçanın neden yapıldığı değil, senin ne yaptığın önemli, dedi ve Arkan'ın Ali Kağan'a olan insani bakış açısını korumasına sebep olan konuşmasına devam etti:

- Yani bu xenobotlar, moleküler biyoloji ve yapay zekânın bir kombinasyonudur. Sıkı durun, bu robotların aynı zamanda üreyebilme özellikleri de var. Evet, doğru duydunuz, günümüzde üreyebilen robotlar var.

Lamia duyduğu bu bilgi karşısında dehşete kapıldı. Derinden sarsılmanın verdiği hezeyanla elini masaya çarparak çatalı yere düşürdü. Sekerek masanın alt orta kısmına giden çatalı gören olmamış gibi kimse almak için yere uzanmıyordu. Anıl ise hız kesmeden konuşmasına devam etti:

- Ancak bu üreme belli koşullar altında olabiliyor bu duruma ise "Kinetik replikasyon" deniliyor.

Lamia, hümanistlerden seçtiği özel ekiple birlikte, özenerek hazırladığı dosyalara kimsenin bakmamış olmasına çok sinirlendi. Konuşma sırasının kendisinde olduğunu düşündüğünden, iki elini birden masaya vurup ayağa kalkarak lafa girdi:

- Bu küçük robotlar Ali Kağan'ın makine tarafıyla insan tarafını senkronize ediyor olabilirler. Kendi kendini kopyalamaya (üremeye) başlayan biyoteknolojik mikro robotları göremeyiz. Yani Ali Kağan'ın insan tarafı, biz fark edemeden ele geçirilebilir. Elinizdeki dosyalara göz atın, içerisinde Ali Kağan'da kullanılan teknolojinin dünyamıza ait olmadığının kanıtları var. Bu yüzden üreticilerini bulamadık. Ali Kağan insanlığı yok etmek için kullanılan bir Truva atı olabilir.

Ali Kağan Lamia'nın söyledikleri karşısında bir an için duraksamış olsa da hemen toparlanarak konuşmaya dâhil oldu:

- Bu söylediklerine inanamıyorum. Ağızından çıkanı kulağın duysun, komplo teoristleri gibisin.

Ali Kağan, herkesin sakinleşip kendisini can kulağıyla dinlediğini görene kadar bekledi ve sonra devam etti:

- Beynimizin içerisinde çeşitli yazılımlar mevcut. Fakat bizim bunlara erişim iznimiz bulunmuyor. Uykuda olan kortikal doku, kaza ile uyandırılabiliyor. Bir anda tıpkı benim gibi dâhi olanlar veya bilmedikleri bir dili konuşabilen insanlar var. Mesela matematikten anlamayan bir insan fraktal geometri ile uğraşır hale gelebiliyor. Tıpkı benim gibi.

Lamia araya girip "Evet seni anlıyorum. Tek farkımız bileşenlerimiz. Ama bu büyük bir fark" diyecek gibi olsa da Ali Kağan, Lamia'ya eliyle dur işareti yaparak izin vermedi ve konuşmasına devam etti.

- Gerçeklik zihin tarafından oluşturulur. Bu durumda kendi zihnimizi değiştirerek, kendi gerçekliğimizi ve buna bağlı olarak kendi doğrularımızı da değiştirebiliriz. Evrende değişmeyen ve aynı kalan hiçbir şey yoktur. İnsanoğlunun evirilmesinin kötü sonuçlar doğuracağı sadece şu anki gerçekliğimizde size doğru geliyor.

Ali Kağan hararetli anlatımına Platon'un mağara örneği ile devam etti:

- Bir mağaranın içerisinde durup arkası güneşe dönük olan kişi güneşi hiç görmemiştir. Yalnızca önündeki mağara duvarına yansıyan kendi gölgesini görmektedir. Bu kişi duvardaki gölge ve ışığı gerçekliğin kendisi zanneder. Oysa gerçek, güneş ve kendi bedenidir. Bu metafora göre kişi sizlersiniz. Gerçekleri göremeyerek gölgelere inanıyorsunuz. Değişimden korkuyorsunuz.

Anıl öğretmeninden konuşma izni almaya çalışan ilkokul öğrencisi gibi parmağını kaldırarak lafa girdi:

- Annemi nasıl kaybettiğimi biliyorsunuz. Lamia için bir kez daha anlatayım.

Annem kız arkadaşımla evlenmeme karşı çıkıyordu. Yine bir gün bu sebepten telefonda tartışıyorduk. Bir an için çok sert davranırsam annemin inadını kırar ve sevgilimle aralarında bir sulh sağlarım sandım. Aldığım bu basit karar hayatımın sonsuza kadar değişmesine sebep oldu. Annemin telefonda benimle konuşurken araba kullandığını fark etmemiştim. Söylediğim ağır sözler dikkatini dağıtıp kaza yapmasına sebep oldu. Ben de bu kazayı kız arkadaşıma mal ettim. Yani hem suçsuz olan sevgilimden ayrıldım hem de annemi kaybettim. Annemin ölümünün sorumluluğunu alırsam kendimi öldürmekten korktuğum için tüm sorumluluğu suçsuz kız arkadaşıma yıkarak gıyabında tüm kızlarla gönül eğlendirip intikam almak istedim. Bu yüzdendir kızlara olan düşkünlüğüm.

Anıl, Ali Kağan'ın konuşurken kendisini koşulsuz ve bencilce savunduğunu düşünerek:

- Bu aldığım basit kararın neticesi bu denli keskin olmuşken senin alacağın kararın ne gibi sonuçlar doğurabileceğini bir düşün. Benim aldığım karar benim dünyamı mahvetti, senin alacağın karar herkesin dünyasını mahvedebilir. Hem sen nereden biliyorsun ne amaçla yapıldığını? Belki de senin makine tarafın bir gün insanların değersiz yaşam formları olduğunu düşünecek ve organik tarafını yok etme girişiminde bulunacak.

Ali Kağan hiç düşünmeden ne söyleyeceğini önceden hazırlamışçasına:

- İnsanlar da insanları öldürüyor. Bu tüm insanları kötü mü yapıyor? Siz sadece kötü insanların kötü şeyler yapacağına inanıyorsunuz ama bence sıradan insanlar da ellerine güç geçtiğinde kötü şeyler yapabilir. Bu düşünce ile insanların daha fazla güçlenmesini önlemek için tıbbı ve teknolojiyi durdurmak bağnazlık olmaz mı?

Anıl cevap vermek istese de Ali Kağan buna izin vermeyerek konuşmaya devam etti:

- Dünyadaki tüm saygısızlığın kaynağı insan değil mi? Kaldırımlara araba bırakıp yayalara yapılan saygısızlık, görme engelliler için yapılan özel yerleri işgal edenlerin yaptığı saygısızlık, otobüste, markette kısacası insanın olduğu her yerde yine insan tarafından yapılan saygısızlık. Peki soruyorum size; insanlara yapılan kötü muamele ve saygısızlıkları yapan kim, yine insanlar değil mi? İnsani özellikleri bu kadar kutsal kılan şey ne? Kendi menfaati için her şeyi görmezden gelen insanlar bir de utanmadan ahlak dersi veriyorlar. Herkesin benim gibi olduğu bir dünyada şiddet, tecavüz, cinayet gibi dehşet verici olayların yaşanması mümkün mü?

Anıl, eli çenesinde biraz düşünüp gerginleşen atmosferi dağıtmak istercesine sakin bir üslupla:

- Ben hareket tarzımızı ortak kararla belirlememiz gerektiğini düşünüyorum. Evet, sen haklı olabilirsin ama bizler de haklı olabiliriz. Acele karar vermememiz lazım. Lamia üzerindeki teknolojinin bu dünyaya ait olmadığını söyledi. Hatırlarsan iki yapay zekâ birbirleriyle konuşmak için insanoğlunun bilmediği bir dil geliştirince fişleri çekilerek proje iptal edilmişti. Bir insanın vücudunda kırk voltluk elektrik bulunur. Belki de senin makine tarafın biyolojik tarafını daha fazla güçlenene kadar enerji kaynağı olarak kullanıyordur. Sende başarılı olursa insanlığa artık ihtiyaçları kalmayacaktır.

Lamia büyük bir sabırla herkesin fikirlerine saygı göstererek konuşmalarını dinliyordu. Ama görmezden gelindiği ve konunun dağıldığı düşüncesiyle ellerini masaya sertçe vurarak ayağa kalktı. Sinirden alnındaki damar şişerek belirginleşen Lamia derin ve hızlı nefes alıyordu. Yumruklarını sıkıp gergin olan ruh haline eşlik eden sesiyle adeta bağıra bağıra:

- Yahu ne anlatıyorsunuz siz iki saattir? Okusanıza şu dosyaları! Bunu yapanlar insan ama bizim dünyamızdan değil, dedikten sonra herkesin pür dikkat kendisini dinlediğini fark etmesiyle ses düzeyi normale indi:

- Belki paralel evrenden geliyorlardır belki de bizim farklı gezegenlere koloni kurmaya çalıştığımız gibi bilmediğimiz bir gezegene çok önce yerleşmiş olan atalarımızın soyundan gelen insanlardır.

Sanki süper insandan değil de hastalığın pençesine düşmüş birinden bahseder gibi şefkatle:

- Nereden geldiklerini ve niyetlerini bilmiyoruz ama tüm dünyaya örümcek ağı gibi yerleşmiş devlet kademelerinde üyeleri bulunan dünyanın en güçlü örgütü yani Hümanist Hackerlar konuyu araştırmaya devam ediyor. Ali Kağan'daki vericiyi çıkartmadan kaynağı hacklememiz mümkün değil. Karşımızdakilere fark ettirmeden istihbarat elde etmemiz gerekiyor. Gerekli tüm cihazlar yanımda. Bence beklemenin manası yok. Zaman aleyhimize işliyor olabilir.

Lamia'nın konuşmasının ardından masadaki herkes titizlikle dosyayı inceleyerek konunun ayrıntılarına vakıf oldu. Arkan uzun süren sessizliğini bozup:

- Zaman insanın yarattığı bir illüzyondur, dedi ve devam etti:

- Bir şekilde geleceğe gidebilirsek tüm sorularımızın cevabını bulmuş oluruz. Tehlikeli bir durum olsa da tekrardan günümüze gelip hamlemizi yapabiliriz.

Ali Kağan gülümseyerek, alaycı bir tavırla:

- Fırına ekmek almaya mı gidiyorsun? Nasıl zamanda yolculuk yapacakmışız anlatsana merak ettim.

Arkan, Ali Kağan'ın kendisiyle dalga geçmesine bozulsa da kendinden emin bir vaziyette konuşmasına devam etti:

- Cern' de bulunan büyük hodron çarpıştırıcısıyla bir solucan deliği oluşturulabilir. Bu oluşturulan solucan deliğinin bir ucunu sabit tutarken diğer ucunu ışık hızına çıkartabilirsek hareketli ucu zamanda daha hızlı ilerlerken durağan kısmında zaman çok yavaşlar. Gelecek ve geçmiş arasında seyahat etmemiz bu sayede mümkün olabilir. Kıyamet diye adlandırdığımız gün gelse bile günümüze tekrar dönüp her şeyi düzeltebiliriz.

Ali Kağan dalga geçerek:

İyice bilimkurguya bağladın. Farkındaysan üniversite öğrencileriyiz. Hadi diyelim ki söylediklerin doğru, bize baksana, sadece dört kişiyiz, ne kadar başarılı olabiliriz ki? Arkan:

- Lamia tüm dünyaya yayılmış güçlü bir örgütün üyesi değil mi?

Lamia:

- Öyle ama gizli bir hacker örgütü. Yani söylediğin şeyi yapmamız imkânsız.

Anıl:

- Bence başarabiliriz ama günümüz teknolojisi Arkan'ın teorisini imkansız kılıyor.

Lamia Ali Kağan'a dönerek:

- Fantastik hayalleri bir kenara bırakalım. Fazla vaktimiz olmayabilir. Durumu senin pencerenden ele alacağım. Makineler ve insanlar arasındaki tek fark bileşenleridir demiştin. Öyleyse makinelerde bizler gibi hareket edebilirler. Bu çıkarıma göre insanlar makineleri kendilerine hizmet etmeleri için üretti ve makineler bu durumu anlayabilecek kadar zeki değillerdi. Peki, Ali Kağan sayesinde makinalar gelişip insanlardan daha zeki olduklarında insanlara hizmet etmeye devam ederler mi? Yoksa başkaldırıp işleri tersine mi çevirirler? Belki de biz burada konuşurken adım adım bu devrim gerçekleşiyordur.

Ali Kağan yine savunmaya geçerek:

- Hani makine tarafımı insanlar üretti diyordun, neden şimdi yine robot fobin depreşti? Hem biz onların üreticileriyiz, bir yerde tanrıları sayılmaz mıyız?

Lamia:

- Peki, ya onlar da tüpler içerisinde insan üretmeyi başarabilirlerse, bu biyolojik zafer bizi onların gözünde yine Tanrı rolünde tutabilir mi? Bu arada evet, ben senin makine tarafını üretenlerin insan olabileceğini söyledim. Bu doğru olsa bile söylediklerimizin gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez. İnsan her yerde insan, makine her yerde makinedir. Hani bizler duygusu ve hormonları olan robotlar gibiyiz diyordun ya duygusuz olan demir yığınları insanoğluna ihtiyaçları kalmadığını anladıklarında bizlere ne yaparlar? Makinalarla insanların savaşını daha çıkmadan önleyebiliriz.

Anıl:

- İnsanlar kendilerine benzemeyenlere saldırma eğiliminde oldukları için ürettikleri makinalarda da aynı eğilim gözlemlenebilir. İnsanların makineleri üretmelerindeki temel amaca uygun olarak özgür irademizle gelişmelerine yardım edip sonumuzu getiriyor olabiliriz. Tabii bunların hepsi birer varsayımdan ibaret.

Arkan, fikrinin beğenilmemesinden dolayı konuşmaya pek katılmak istemese de:

- Bence önceliğimiz makine tarafını üreten insanların amaçlarını öğrenmek olmalı. Kafa karıştırmaya, komplo teorileriyle zaten karışık olan durumumuzu içinden çıkılmaz bir hale getirmeye gerek yok.

Ali Kağan konuşulanları ve yaşadıklarını kendi mantık süzgecinden geçirerek kararını verdi. Lamia' ya hazır olduğunu söyleyerek cihazı çıkartmasını istedi. Ali Kağan'ın kolundaki vericiyi sökmek için Lamia'nın öncelikle güç kaynağını kesmesi gerekiyordu. Yani yanında getirmiş olduğu cihazla vericiyi çıkartabilmek için Ali Kağan'ı öldürmeliydi. Bu ölüm verici sökülene kadar devam edecek, sonra elektro şok cihazıyla tekrar hayata döndürülecekti.

Arkan bu durum için herkesin onay vermesi gerektiğini söyledi. Herkes birbirinin gözüne bakıyordu. Ali Kağan bu bakışmaları ve oluşan sessizliği bozarak:

- İsterseniz kapalı oylama yapabiliriz böylelikle olası geri gelememe durumunda kimse bir diğerini suçlayamaz.

Demesi üzerine herkesin düşüncelerini kâğıda yazıp katlamaları şeklinde bir oylama yapıldı. Ali Kağan aynı ebatlara yazılmış olduklarından birbirlerine tıpa tıp benzeyen kâğıtları bir çorba kâsesinde iyice karıştırdı, kimin ne oy verdiğinin bilinmesini istemiyordu. Olası ölümün, arkadaşlarının arasını açmasından ve bu yönde oy verenlerin suçlanmasından korkuyordu. Kâğıtları iyice karıştırıp kendisinden başkasının görmemesine özen göstererek birer birer açmaya başladığında yazılanların aynı olduğunu görerek şoke oldu. Kâğıtların tamamında vericiyi hemen çıkartma yönünde oylar mevcuttu.

Oy birliğiyle alınan bu kararın ardından Ali Kağan: "Burada sıkış sıkış çalışamazsınız, Arkan'ın odası daha müsait olur." diyerek soğukkanlılıkla ölüme yürüyen bir idam mahkûmu gibi büyük odaya gidip, üzerindeki ceket ve gömleği çıkardı. Arkadaşları büyük odaya geldiğinde Ali Kağan'ı salonun ortasında yere diz çökmüş halıya bakan gözlerini tavana dikerken gördü. Lamia'nın gözlerinden akan yaşların ardındaki kararlı bakışları fark ediliyordu. Ali Kağan sırt üstü yavaşça yere uzandı. İlaç kullanamayacaklarından ölmenin en kolay ve acısız yolunun bu olacağını düşündüğü için birisinin eliyle nefesini kesmesini istedi. Anıl Arkan'a bakıp: "Bence bu iş için en doğru kişi sensin." dedi ve ne olur ne olmaz düşüncesiyle 112'yi arayıp telefondaki operatöre arkadaşının kalp krizi geçirdiğini söyleyerek bulundukları yerin adresini verdi. Sadece ambulans gelene kadar vakitleri kaldı. Bu

süre zarfında Ali Kağan'ı öldürüp ameliyatla bir parçasını alarak tekrar diriltmeleri gerekiyordu. Acele etmeliydiler. Lamia ve Anıl, Ali Kağan'ın ellerini can havliyle kurtulmaya çalışmasın diye bağlıyordu. Arkan büyük bir soğukkanlılıkla koltuğun yastığını alarak Ali Kağan'a doğru yaklaşırken yüzünde sanki mutlu oluyormuş gibi bir gülümseme belirmişti. Arkan'ın hezeyanlı durumlara bu şekilde tepki verdiğini bildikleri için oluşan yersiz gülümsemeye kimse aldırış etmedi, tek vücut olmuşçasına Lamia'nın, yanında getirdiği cihazla Ali Kağan'ın kalp atışının durmasını beklediler. Vericiyi çıkartmak için saniyelerle yarışacağını bildiği için tüm odağını buraya verdi. Arkan elinde yastıkla Ali Kağan'ın yanına gelerek soğukkanlı bir katil gibi gözünü bile kırpmadan yastığı Ali Kağan'ın yüzüne bastırmaya başladı. Ali Kağan çırpınıyordu, çırpındıkça Arkan yaşadıkları güzel günlere aldırış etmeden en yakın arkadaşının nefesini kendi elleriyle kesmeye devam etti. Ali Kağan'ın ölüm anı geldiğinde her canlının yapacağı gibi kurtulma adına giriştiği beyhude çabası bağlı olan elleri ve bacakları sebebiyle sonuçsuz kalıyor ve debelenen bedeni hareketsiz bir et yığınına dönüşüyordu.

Ali Kağan artık hareket etmiyordu. Arkan hemen nabzını kontrol etti. Vücudu hâlâ sıcak olmasına rağmen nabzı atmıyordu, öldürmüştü onu. Başını aşağı yukarı sallayarak öldüğünü onaylamasının ardından, Lamia vericiyi çıkartmaya başladı. Uzaktan gelen ambulansın sireni her geçen saniyeyle daha çok artıyordu. Lamia'nın vericiyi zamanında çıkartamayacağı korkusu tüm vücudunu titreterek adeta kendisine ihanet ettiriyordu. Anıl camdan dışarı baktığında bulundukları apartmana yaklaşan ambulansın yanıp sönen mavi ışıklarını gördü. Heyecan ve korkudan göz bebekleri dört katına çıktı ama Lamia'yı panikletmek istemiyordu. Yapacağı en ufak bir yanlış arkadaşının gözlerini bir daha açmaması ile sonuçlanabilir-

di. İçinde yaşadığı kısa muhakemenin ardından zamanın acele ile yapılacak hatadan daha önemli olduğuna karar vererek, Lamia'ya "Ambulans geldi. Acil tıp teknisyenleri araçtan iniyorlar acele et!" dedi panikle. Lamia işine o kadar odaklıydı ki kendisine söylenen bu cümleyi duymamıştı bile. Tek düşündüğü Ali Kağan ölmeden cihazı çıkartabilmekti. Ve birden coşku ile "Başardım! Hemen şok verip Ali Kağan'ı geri getirelim. Oksijensiz kalan beyni ve organları zarar görebilir. Acele edin!" diye haykırırcasına talimat veriyordu arkadaşlarına.

Soğukkanlılığı ile tanınan Arkan, eli ayağına karışmadan sakin ama seri bir şekilde ilk şoku vermişti ama Ali Kağan hâlâ nefes almıyordu. Acil tıp teknisyenleri kapının önüne gelmek üzereydi. Arkan voltajı yükselterek bir kez daha denedi ama ne çare Ali Kağan bir türlü kendine gelemiyordu. 112 personeli, dairenin dış kapısına kadar gelip, zili çalmaya başlamıştı. Arkan, voltajı biraz daha yükselterek tekrar denedi. Ali Kağan sonunda gözlerini açtı, evde büyük bir sevinç çığlığı duyuldu. Ali Kağan'ın ölümü ile dirilişi arası gerçekte dakikalar sürse de odada bulunan herkes için yıllar geçmiş gibiydi. Anıl hemen kapıyı açmaya gitti. Personel içeri girerken Lamia son anda bulduğu bir örtüyle vericiyi çıkartmak için kullandığı cihazı ve şok cihazını örterek saklamayı başardı. Arkan gelen personele:

- Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Ben doktorum, ilk müdahalem işe yaradı. Sizi de buraya kadar boşuna yorduk, diyerek gelen acil tıp teknisyenlerini geri yolladı. Lamia, verici pasif hale geldiği için artık burada kalamayacaklarını, Ali Kağan'ın daha önce gitmediği bir yere gitmeleri gerektiğini söyledi ve apar topar evi terk ettiler.

***

Bölüm 8

AYRIŞMA

İfade edilmemiş duygular asla ölmez, diri diri gömülürler ve sonradan daha korkunç şekillerde tezahür ederler.

(Sigmund FREUD)

Gidecekleri yeri Ali Kağan'ın hayatına sonradan giren öngörülemez bir yapıya sahip olan Lamia belirleyecekti. Lamia'nın geldiği suv model araca Anıl, Ali Kağan ve Arkan önceden hazırlamış oldukları sırt çantalarını yanlarına alarak binerken Lamia da yanında getirdiği cihazları araca yüklüyordu. Lamia henüz gidecekleri yere karar verememişti. Tek düşündükleri bir an önce bulundukları yerden ayrılmaktı. Depoyu doldurma niyetiyle girdikleri akaryakıt istasyonunda araca yakıt alındı. Yolda yiyecek bir şeyler almak için markete giren Lamia ortamdaki beyaz sabun kokusunu teneffüs etti. Temizliğin vermiş olduğu hissiyatın bilinçaltında uyandırdığı pozitif düşünceyle bir anda aklına Türkiye'nin sayılı temizlik ve kozmetik şirketlerinden birisi olan Lavia'nın yönetim kurulu başkanı Turan Bey'in İstanbul Beşiktaş'taki kullanmadığı dairesi geldi. Nüfusu az olan küçük illerde halk genelde birbirlerini tanırdı. Oysa metropoller öyle midir? Üst komşusunu tanımayan insanlar vardır bu şehirlerde. Hele ki İstanbul! Yunanistan'dan bile kalabalık olan şehre gitme kararını bu yüzden aldılar. Her ne kadar Arkan riskli olacağını söylese de Lamia yalnız bu işin altından kalkamayacakları düşüncesiyle o ilde bulunan Hümanist Hackerlar üyelerinden birisi olan Turan Bey'e Beşiktaş'taki evine

doğru yola çıktıklarının bilgisini verdi. Tam on saat hiç durmadan yol alarak evin önüne geldiklerinde, kendilerini bekleyen arkadaşını gören Lamia gizli kalmasını da tembihleyerek vericiyi sakladığı benzin istasyonunun yerini ve bilgilerini paylaştı. Lamia'nın arkadaşlarının gitmesinin ardından hep beraber mutfak ihtiyaçları için alışveriş yapıp kalacakları daireye çıktılar.

Yorgun olmalarına rağmen bir an önce ne yapılması gerektiğine karar vermek istediklerinden kimse uyuma taraftarı değildi. Ali Kağan, Arkan ve Anıl'a dönerek:

- Samsun'da bahsettiğim karar verme aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Kimse kendisini riske atmak zorunda değil. Zaten yanımda olarak yeterince fedakarlıkta bulundunuz. Kesinlikle kimseye kırgınlığım olmaz. Bu soruyu Samsun'da sormam daha uygun olurdu ama hiçbir karar için geç kalmış değilsiniz. Tekrar Samsun'a gidip sabah uyandığımızda evde yoktu diyerek olan bitenden habersizmiş gibi davranabilirsiniz. Bu saatten sonra benimle olmak çok tehlikeli olacaktır, demesi üzerine Arkan, Anıl'ın da adına konuşarak "Buraya kadar gelmişken adi bir korkak gibi gidebileceğimizi nasıl düşünürsün?" dedi. Anıl'ın da başını sallayarak arkadaşının söylediklerine onay vermesiyle yeni hayatlarının ilk kahvaltısı başlamış oldu. Hem bir şeyler yiyor hem de hareket planı belirleyebilmek adına konuşuyorlardı. Çok çeşitli olmasa da yaptıkları keyifli kahvaltıya rağmen hararetli geçen konuşmanın daha ilk saatlerinde fikir ayrılıkları baş göstermeye başladı. Sanki Ali Kağan bir taraf iken diğer üç arkadaşı başka bir taraf oluyordu. Ali Kağan vericiden kurtulmuş olmanın verdiği rahatlıkla üstün özelliklerini tehlikeye atacak hiçbir plana dâhil olmak istemiyordu. Arkadaşları ise söylediklerinin Ali Kağan'ın üzerinde oluşabilecek yıkıcı etkisini düşünmeden; geçirdiği kazanın bir düzmece olduğunu savunuyor, Ali Kağan'ın yüzüne özel bir insan olmadığını hatta tehlikeli sa-

yılabilecek bir kobaydan ibaret olduğunu sessizce haykırıyorlardı. Arkadaşlarını tehlikeli bir fareye benzettikleri yetmezmiş gibi Arkan'ın sonradan pişman olduğu "Sen gerçek bile değilsin." cümlesi ipleri koparma noktasına getirdi. Ali Kağan: "Sağlıklı bir şekilde gelişebilmek adına çevresine muhtaç halde büyüyen bir insan ne kadar gerçekse kendilerinden öncekiler ne yapıyorsa kendileri de aynı şeyi yaparak yaşam mücadelesi verenler ne kadar gerçekse okula gitmek, evlenmek gibi kodlamalara bağlı yaşayanlar ne kadar gerçekse ben de o kadar gerçeğim!" diye karşılık verdi ve Arkan'ı kastederek: "Benim var oluşumun bir amacı var peki, ya senin? İnsan önce var olur, büyür ve sonra kendini tanımlar. Yani tanım varoluştan sonra oluşur. Beni makine diye tanımlamanıza izin vermeyeceğim." dedi. Ali Kağan ayağa kalktı, hislerini ve iradesini kendi belirleyen biri olmasına rağmen farkında olmadan bağırmaya başladı:

- Özgürlük, her türlü dış etkilerden bağımsız olarak insanın kendi iradesine, kendi düşüncesine dayanarak karar verme durumu değil midir? Peki soruyorum size, dünya üzerinde yaşayan insan özgür bir insan olabilir mi? En zenginin den en fakirine hiçbir dış etki olmadan tamamen kendi his ve düşüncesiyle karar alabilen birisi olabilir mi? Mahalle baskısı, ekonomi, daha fazla kazanma hırsı, beğenilme ve takdir edilme güdüsü gibi sebepler varken özgür olunabilir mi? Belki de ben insanlığın özgürleştirilmesinin anahtarıyımdır.

Lamia, güzel başlayan günlerinin birlik beraberlik içinde devam ederken soğuk savaşa benzettiği bir tartışmaya dönmesine anlam veremiyordu. Arkadaşlarının korkusuzca hayatlarını tehlikeye atmalarına karşın Ali Kağan'ın tutumunu bencilce bulup sinirlense de itidalle araya girip Ali Kağan'ı sakinleştirmek için:

- Arkan'ın söylemek istediği sadece herkes için geçerli olabilecek kadar geniş ve belirsiz ifadeleri farkında olmadan, kendimiz için özel görme yatkınlığına yani forer etkisine maruz kalarak kendini seçilmiş gibi görüyor olabileceğindir. Belki bir takım kötü insanların büyük planları için yaptığı deneyde seni seçmelerinin sebebi sadece senin yanlış zamanda yanlış yerde oluşundur.

Arkan her ne kadar Lamia'nın kendini savunmasından hoşnut olsa da söylediği sözün pişmanlığını hâlâ yüreğinde hissediyordu. Ali Kağan taraflı olduğunu düşündüğü Lamia'nın ılımlı konuşmasıyla biraz olsun sakinleşti. Arkan gerilimi tekrar tırmandırmadan düşüncelerini ifade etmek istedi, bu sebeple Ali Kağan'a daha sakin ve yumuşak bir üslupla:

- Kazaya maruz kalırken fikrin alınmadı, sana donanım yüklenirken istiyor musun diye sorulmadı, makine tarafın sahte anılar ile organik tarafını baskı altına aldı. Şimdi tüm bu bilgiler ışığında özgürlükten nasıl bahsedebilirsin? Şu an düşündüklerini kendi iradenle düşündüğünden nasıl bu kadar emin olabilirsin?

Ali Kağan kendisini idama götürmek isteyenlere karşı makine tarafını amansızca savunan bir avukat gibi en sevdiklerine dil dökse de her geçen dakika ile yılgınlığa düşerek pes etme noktasına gelmişti ama yine de konuşmaya devam etti:

- İrade, uzun süreli hedeflerimize odaklanırken kısa süreli bizi cezbeden şeylerden kaçınmaktır. Ben kendimi kodlayabiliyorum, yani neyi ne kadar isteyeceğime ben karar veriyorum. Bir şey yanlışsa özdenetimim yüksek olduğundan hiçbir güç beni o yanlışa zorlayamıyor. Hormonlarımı ve hırsımı kendim kontrol edebiliyorum. Her zaman mevcut seçeneklerimi çok iyi analiz edip kendim için en faydalısını seçebiliyorum. Şimdi soruyorum sana, (Arkan' ı kastederek) beni iradesizlikle nasıl suçlayabilirsin?

Bu konuşmalar olduğu sırada Hümanist Hackerlar ana sunucuyu hackleyerek biyobot deneyini tasarlayan antidünyalıların bilgisayarına sızıyordu. Virüs için sunucuyu tekrar çalıştırmak zorunda olduklarından fiziki olarak Lamia'nın yanına gitmeyi uygun bulmadılar. Bu sebeple deneyi tasarlayanların kim olduğu, ne istediği gibi bilgileri detaylı olarak e-posta yoluyla Lamia'ya gönderdiler. Lamia, tartışan arkadaşlarını susturarak gelen bu bilgiyi büyük bir heyecanla paylaştı:

- Antimadde ile alakalı bir durumdan kaynaklanan tıpkı bizim dünyamıza benzeyen başka bir dünya daha varmış. Diğer dünyadaki insanlar da bizlerle aynı korkuları yaşıyorlarmış ve bir şekilde dünyalar arası seyahat edebilme teknolojisine ulaşmışlar. Robotların insanlığı ele geçirme korkusundan dolayı da Ali Kağan'ı bizim dünyamızda teste tabi tutmak için üretmişler. Yapay ve organik tarafları uyum içinde kalabilmesi durumunda ölümsüzlüğe çare bulabilecekleri düşüncesindelermiş. Kendini iyileştirebilen ve kopyalayabilen nano robotların da yardımıyla Ali Kağan'dan başlayarak tüm insanlığı güncelleyip, üstün bir topluluk yapma niyetindelermiş.

Lamia, şimdi her şeyi bildiklerini paralel evrendeki insanların kendi dünyalarını değil bizim dünyamızı tehlikeye attıklarını söyleyerek olası tehlikenin büyüklüğüne dikkat çekmek istiyordu. Ali Kağan'ın yapay tarafı organik tarafına uyum sağlamazsa veya gereksiz görürse ele geçirip tümden insanlığın sonunu getirebilir düşüncesi kan donduran bir senaryoya evirilmişti.

Arkan, olabileceğinden hep kuşku duyduğu antimadde tezinin gerçek oluşunun şaşkınlığıyla konuya aydınlık getirmek için tekrar söz aldı:

- Paul Dirac, Elektron gibi parçacıkların ışık hızına yaklaştığında nasıl davrandığını hesaplarken bir denklem bulmuştu. İki farklı sonuçtan ikisinin de doğru olduğu bir denklem. Kuarklar varsa antikuarklar, hadronlar varsa antihadronlar, protonlar varsa antiprotonlar da vardır diyerek parçadan bütüne doğru ilerleyip madde varsa antimadde de vardır sonucuna ulaşmıştı. Madde ve antimadde bir araya geldiğinde birbirlerini yok eder ve ortaya bir enerji çıkar. Büyük patlama sonrasında eşit miktarda madde ve antimadde oluştuğunu düşünürsek madde ve antimaddenin birbirlerini yok etmesi gerektiğini de düşünmemiz gerekirdi. Yani bizlerin asla var olmaması gerektiğini de düşünmemiz gerekirdi. Sadece devasa bir enerji var olabilirdi. Şimdi bizlerin de içinde bulunduğu evrenimiz varsa tek sonuç ortaya çıkabilir. Madde ve antimadde birbirleriyle etkileşime geçmeden ayrıldılar ve antimadde de tıpkı maddelerin gezegen, yıldız ve galaksilerimizi oluşturduğu gibi; antiyıldız, antigezegen ve antigalaksileri de oluşturmuş olmaları gerekir. Yani evrenimiz varsa antievren de olmak zorundadır. Bu denklem genel görelilik ve kuantum mekaniğinin temellerini oluşturur.

Özetlemem gerekirse bizim dünyamızın karşılığında bir antidünya var, buna ister paralel evren diyelim ister ayna evren. Sonuçla bizlerden bir tane daha var hem de saç telimizden gezegenimizin tabakalarına, hatta galaksimize kadar. Bizim gibi düşünen, bizim korkularımıza sahip olan insanlar. İşte bu insanlar da dünyayı ele geçirip insanlığa son vermelerinden korktukları için biyobot deneyini bizim dünyamızda gerçekleştirmişler.

Ali Kağan her şeyi dinledikten sonra sanki edindikleri her bilgi kendisini haklı çıkarmışçasına:

- Sanırım dünyayı yok etme planının bir parçası veya Truva atı olmadığımı anlamış olduk. Kimse kusura bakmasın ama benim

analiz yeteneğim sizlerden çok fazla. Bende başarılı oldukları için deney devam edecek ve tüm insanlar benim gibi olmaya başlayacak. Bu da ilk önce bizi idare eden yöneticileri daha iyi seçmemize ve bu sayede refah düzeyimiz yükselecek.

Ali Kağan'ın sözlerini noktalamasını beklemeden araya giren Lamia:

- Devletler ortadan kalkacak ve şirketler dünyayı yönetecek. İnsanlar üreyemeyecek, gerekli görüldüğü takdirde istenilen özelliklerde çocuklar üretilecek. Farkında olmadan hissizleşen toplumlar ortaya çıkacak, her şey kâr-zarar hesabına göre belirlenecek. Ahlak kavramı olmayacak, bir şey ne kadar kârlıysa o kadar değerli olacak. Dinler son bulacak.

Diye devam ederken; kendisine yapıldığı gibi araya girerek söz hakkı alan Ali Kağan, kendisini haklı çıkartmak için her zaman yaptığı gibi deney, tez ve düşünürlerin sözlerinden faydalanmak istedi. Bu sebeple 1971 yılında yapılan Stanford (Hapishane deneyinden) dem vurdu:

1971'de Zimbardon'un yapmış olduğu Stanford hapishane deneyi, uyum ve itaatin insanların normalde sergileyeceklerinden veya sergileyeceklerini düşündüklerinden farklı tür davranışlara nasıl ittiğini amaçlıyordu. Bizler sadece kötü insanların kötü şeyler yapacağına inanıyoruz ama belli durumların sıradan insanları sıra dışı kötülükte, davranışlara itmesi de mümkün. Gazete ilanıyla bulunan sıradan öğrencilerden oluşan bir grup psikolojik testlere tabi tutulur. Hepsi benzer geçmişe sahip orta sınıf diye nitelendirilen sosyal statüde bulunan öğrencileri rastgele tutuklu veya gardiyan olarak seçmişlerdir. Kısa sürede herkes kendi rolüne öylesine kapılmış ki daha ikinci günde isyan başlar ve akabinde hücre hapisleri olur. Üçüncü günde açlık grevleri baş gösterir ve

altıncı gün geldiğinde çığırından çıkmış deney, vaktinden önce sonlandırılmak zorunda kalınır.

Ali Kağan bu deneyden bahsederek insan türünün kontrolsüzlüğünden ve gücü elde ettiği her fırsatta kendi ırkına dâhi kötülük edebileceğinden bahsetmek istiyordu. Miligram deneyi de bu isteğini kanıtlayan bir başka deney olduğu için kısaca ondanda bahsederek konuşmasını sürdürdü:

- İnsanlar eleştirdikleri ne varsa imkânı olduğu takdirde eleştirdiği şekilde davranmaya meyilli canlılardır. Sosyal biliş teorisi; kontrolün bizde olduğunu ya da çevremizin bizi kontrol ettiğini hissetmemizdir. Bir sınavdan başarısız olduğumuzda daha fazla çalışmamız gerektiğini düşünüyorsak içsel kontrolümüz olduğu, öğretmenin çok zor sorduğunu düşünüyorsak dışsal kontrolümüz olduğu anlamına gelir ve bu bizi kontrolümüzün olmadığı bu hayatta kabullenme ve boyun eğmeye iter. Bu duruma da öğrenilmiş çaresizlik denir.

Bu bağlamda size miligram deneyinden de bahsetmek istiyorum ama konuşmayı uzatmamak adına sadece sonucundan bahsedeceğim. Alelade seçilmiş insanların çoğu hiçbir kanuni zorlamaları bulunmamasına rağmen otorite olarak gördükleri deneyi yapan bilim insanının talimatıyla karşısında bulunan insana sebepsiz yere ölümcül dozda elektrik veriyor.

Şimdi tüm bu hastalıklı ve köhneleşmiş eksikliklerimizi giderme imkânımız varken elektriği, otomobili kısacası hayatımızı kolaylaştıran her türlü teknolojiyi bulan insanların karşılarında duran cahiller gibi benim karşımda durmanız neden?

Ali Kağan freni patlamış kamyon gibi ardı arkasına konuşmaya devam ediyor, araya girilmesine müsaade etmeyerek peşi sıra sözlerini sıralıyordu:

- Sırf balık tutabilmek için canlı solucanı diri diri kancaya asanlar bazen açlığını gidermek için bazen de sırf spor olsun diye besin piramidinde kendisinden daha aşağılarda olan diğer canlıları avlayanlar, insanlar değil mi?

Ali Kağan'da robot muamelesine maruz kalmasından dolayı insanoğlunun çürümüşlüklerini gösterme cihetine gitme eğilimi kendini gösteriyordu. Bu sebeple cümlelerine:

- Peki, bir gün bizi diğer canlıların başına musallat eden doğa, besin piramidinde bizden daha üst sırada bir başka varlık peyda ederse ne olacak? O varlık da bizler gibi hareket ederse bizim gibi davranan bu yeni varlığa solucan nazarından bakarak saygı duyabilecek miyiz? Albert Einstein'ın söylediği gibi "Hayat bisiklete binmek gibidir. Dengede kalmak için yola devam etmek gerekir." Şu an insanlığın yaptığı yerinde saymaktır. Güncellemesi gelen cep telefonumuzun yeni özelliklerini kullanabilmek için hemen güncellerken aynı şeyi neden kendimiz için yapamıyoruz? Görmüyor musunuz ben insanlığın güncel versiyonuyum? Yapmamız gereken sadece yola devam etmek. Yerimizde sayarsak denge bozulur ve nasıl olacağını bilmem ama besin piramidindeki yerimiz dahi değişir, diye devam etmesi üzerine Lamia, kararlı ve keskin bakışlarıyla ayağa kalkıp ellerini etrafında toplandıkları kahvaltı masasına koyarak:

- Madem sen Albert Einstein'dan örnek verdin ben de Friedrich Nietzche ile devam edeyim: "Kişioğlu da ağaca benzer. Ne denli yükseğe ve ışığa çıkmak isterse o denli kök salar yere. Aşağılara, karanlığa, deliliğe, kötülüğe... Seni baz alarak üretilecek olanların yapacağı besin piramidindeki yerimizi korumak değil aşağılara karanlığa kötülüğe kök salmak olacaktır.

Aralarında geçen hararetli konuşmanın tartışmaya dönmesiyle Ali Kağan kendisine güvenilmediği duygusuna kapıldı ve hakarete uğradığını gerekçe göstererek şu cümleleri kurdu:

- İnsana en büyük darbeyi her zaman en yakınları atarmış. Siz benden ne istediğinizin farkında bile değilsiniz. Beni sakat bir adama çevirip kenara atmak istiyorsunuz. Yapay kısmımı biyolojik kısmımdan beni öldürmeden ayırabilirseniz tabi!

"Sanki bir vücut ve üç ağıza sahip bir yaratık gibi hepsi aynı cümlelerle benim paramparça olmamı istiyor" diye düşünen Ali Kağan, çaresizlik ve gözden çıkartılma duygusuyla arkadaşlarını bir daha görmeme kararı aldı. Kaybetmenin ezici düş kırıklığıyla sürüye sürüye atıyordu kısa ve yavaş olan adımlarını. Arkasından kendisine bakan arkadaşlarına son bir kez bakma cesaretini gösteremeden gururu kırılmış ama başı dik bir şekilde çıkıyordu evden dışarı.

***

Bölüm 9

ANTİ DÜNYA

Acı çekme karşısında, hiçbir zaman âşık olduğumuz zamanki kadar savunmasız değiliz.

(Sigmund FREUD)

Ali Kağan'ın ayrılmasından sonra Arkan ve Anıl okullarının ara tatilde olması sebebiyle memleketlerine gidiyorlardı. Lamia ise belki geri döner ümidiyle villasından önemli bir şey olmadıkça ayrılmıyordu. Arkadaşlarının canını kendi canının önünde tutacak kadar birbirlerine bağlı olan bu grup aynı amacı taşımalarına rağmen ölümü bile göze alan Ali Kağan'ın sakat kalma korkusu yüzünden dağıldı.

Ali Kağan ne olur ne olmaz düşüncesiyle bir süre gözlerden uzak durmayı tercih ediyor, bu sebeple geçici işlerde sigorta yaptırmadan çalışıp, gösterişsiz bir hayat sürüyordu. Bu hayat ona ağır gelmiyordu. İstese her şeye sahip olabilirdi ama hiçbir şeyi istemiyordu. Sinsi bir hastalık gibi daha ilk günden vücuduna sızan aşk zamanla tüm benliğini ele geçirmişti. Ve aşkın kimyası kontrol edebileceği tüm duyguları baskılıyordu. Ali Kağan mümkün olduğu kadar kalabalıktan uzak duruyordu. Çünkü kendi başınayken yalnızlığının farkına pek varmıyordu. İnsanların birbirleriyle konuştuğu, gülüştüğü dertleştiği sahte de olsa bir şeyleri paylaştığı ortamlar... En

kötüsü işte oralardı. Etrafında ne kadar çok insan varsa derinlerde yalnızlığını o kadar çok hissediyordu. Kimseyi kıskandığı yoktu ama kendi hayatının akıp gittiğini seyretmek ona acı veriyordu. Yeryüzündeki insanlardan kaç tanesi kendi hayatının başrolünü bir başkasına kaptırabilirdi ki?

Aşk acısı da tıpkı madde bağımlılığı gibi beynin aynı yerinden yönetiliyor ve içinde insana her şeyi yaptıracak bir yoksunluk hissi barındırıyordu. Ali Kağan yediği yemeklerin eski lezzetini bulamıyor, ne yaparsa yapsın bir türlü mutlu olamıyordu. Sanki deniz bile görsel ihtişamını yitirmiş gibiydi. Yaz günü esen rüzgâr tenine dokunmuyor, çiçekler dahi güzel kokmuyordu. Arkadaşlarından ayrıldığı günden bugüne bir türlü Lamia'yı aklından çıkaramadı. Kendi hislerini kontrol edebilen yeni nesil insan olarak tanımlanabilecek Biyobot'un bile aşka karşı koymaya gücü yetmiyordu. Ona âşık olduğunu onu terk edince anlaması koşup yanına gitse bile kavuşamayacağını bilmesi kendisini bir girdaba çekiyor ve her geçen gün bu girdap kendisini kaçınılmaz sona daha çok yaklaştırıyordu.

Ali Kağan getir götür işlerinde çalışarak ancak kirasını ödeyebildiği dükkândan bozma tek odalı köhne bir barakada kalıyordu. Ama yine de seviyordu burayı çünkü Çaresiz Yalnızlar Tepesi ismini verdiği bir yere çok yakındı. Son zamanlarda uğrak yeri olan bu tepelikte gece sık sık tek başına oturuyordu. Yine bu gecelerden birinde içsel yalnızlığına kulak vermek adına sessizliği dinliyordu. Fakat bulunduğu yerdeki bu sessizlik içinde kopan fırtınaları harlıyor, harladıkça da Lamia'yı daha çok düşündürüyordu. Yaşanmışlıkların verdiği hüzünden yere eğilmiş başını hafifçe yukarı kaldırarak yıldızlara bakıyor ve bir insanla konuşur gibi gökyüzüne "Seni neden bu kadar çok seviyorum biliyor musun?" diye sorduğu soruyu yine kendi cevaplıyordu. "Çünkü ruhumun derinliklerinde

her türlü ihtirası, kötülüğü bilmene rağmen beni yargılamıyor ve bana sırdaşlık ediyorsun. İçimdeki sessiz haykırışları bir tek sen duyuyorsun. Zengin, fakir ayrımı yapmadan herkes sana bakıyor hayallerini seninle paylaşıyor ve yine sen de huzur buluyor. Şimdi biz de Lamia ile yine sana bakacağız. Farklı yerlerde ama yine sana." Sırdaşına derdini anlatır gibi konuştuğu yıldızların ardından yine acınası bir günün sonuna geliyor ve gözlerini kapatıp kendisini az miktarda bulunan toprağın üzerinde bitmiş olan çimlerin bulunduğu taşlık tepenin soğuk zeminine bırakıyordu. Başının yere değmesiyle sanki toprak kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Çünkü bugün diğer günlerden farklı olarak Lamia'yı değil "Dünyada var olmayan bir teknolojiye sahip olacak kadar güçlü olan bu insanlar nasıl beni bulamazlar?" diye düşünmüştü. Bu düşünce Ali Kağan'ın beynini tıpkı elmayı kemiren bir kurt gibi kemirmeye başlamıştı.

"Madde ve antimadde birbirlerini yok ediyorsa belki de antidünya insanlarının dünyamıza gelmeleri o kadar da kolay değildir." diye düşünen Ali Kağan, olayların soğuması için saklanmak zorunda kaldığı bu fare deliğinde bunca zaman kendini yok yere heba mı etmişti? Beyin hücrelerinde dolaşan düşmüş olduğu dipsiz kuyudan çıkma düşüncesi yüreğindeki zifiri karanlığa bir mum yakarak Ali Kağan'ın uyumasına bir türlü izin vermiyordu. Bu fikir kafa karıştırıcı ve sevindirici olduğu kadar sinirle çıktığı evden Lamia'nın yanına geri dönmek adına da bir fırsat olacaktı. Ali Kağan, hemen gitmemesi gerektiğini düşünüyordu. Önce dünya için risk teşkil etmediğini kanıtlaması gerekecekti. Ama nasıl? Ali Kağan bu sorunun cevabı ve bu cevabı destekleyecek doneleri bulabilmesi için artık gözlerden uzak olmaması gerektiğine karar verdi. Bu sayede içten içe Lamia'nın da dikkatini çekmeyi hedefliyordu. Okulların tekrar başlamasını fırsat bilerek hazırlıklara başlayan Ali Kağan, ilkokula yeni başlayan küçücük bir öğrenci gibi içinde uçuşan kelebekleri hissedebiliyordu.

Ali Kağan eve giderken arkadaşlarının nasıl tepki vereceğini düşünüyordu. Sevinecek değillerdi ya... Herhalde "Bu nasıl bir adam, nasıl bir türdeş? Hem insanlığı tehlikeye atıyor hem de hiçbir şey olmamış gibi yanımıza geri dönüyor" diyeceklerdi. Zaten tartışmadan sonra arkadaşlıkları da yıpranmış olmalıydı. Ali Kağan saatler süren otobüs yolculuğu sonunda eve doğru yürümeye başladı. Yolda tanıdık kimseye rastlamamasına içten içe sevinirken bir suçlu gibi kıyıdan köşeden ilerlemesine anlam veremiyordu. Apartmanın önüne geldiğinde ise durdu ve aşağıdan yukarıya şöyle bir bakarak "Kilidi değiştirdilerse eğer zili çalmadan hemen geri dönerim" diye düşündü. Yaşayabileceği bu olumsuz duruma kimsenin şahit olmasını istemediği için yaşadığı yere hırsız gibi yanaşarak apartmandan içeri girdi. Parmak uçlarıyla etrafı süzerek yavaş ve sessiz adımlarla dairenin dış kapısının önüne kadar tek nefeste gelebildi. Korkarak cebinden çıkardığı anahtarı eline almış ve ağır çekim kapının kilidine doğru uzattı. Anahtarı kilide soktuğunda ise çevirip açmayı deneyemiyordu. Son anda yapay zekâsı organik tarafına baskın gelerek insani yönüyle değil kendi söylediği analitik tarafıyla hareket etmesini emretti. Hemen anahtarı cebine koyarak zile basmayı tercih etti. Çünkü kilit değişmiş olsa ve bu sebepten geri dönse her şey sonsuza dek bitecekti. Ama öyle olmak zorunda değildi. Bu riski almasına gerek yoktu pek âlâ arkadaşlarıyla konuşabilir ve onları ikna edebilirdi. Ali Kağan'ın yapay kısmının bu düşünceler ışığında verdiği komutlar içindeki tüm korkuyu, tedirginliği ve karamsarlığı silip attı. Sadece huzur ve güven hissediyordu. Kapıda beklerken Lamia'nın kendisini anlaması için önce arkadaşlarını ikna etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ali Kağan "Kim o?" sorusuna yutkunarak da olsa "Benim!" diyebildi. Kapıyı açan Anıl oldu. Arkadaşları hiçbir şey söylemeden kapı eşiğinde bekleyen Ali Kağan'ın yapısını bildiklerinden

okulların açılmasıyla eve geleceğini tahmin ediyorlardı. Ama yine de arkadaşını aniden karşısında görmenin şaşkınlığıyla Anıl bir an için donakaldı ve bir şey söyleyemedi. Dakikalarca süren sessiz bekleyişin ardından Anıl yine hiçbir şey söylemeden içtenlikle arkadaşına sarıldı ve sessizliği bozarak evine hoş geldin diyebildi. Arkan da Ali Kağan'ın geldiğini anlıyor ve çok memnun oluyordu. Ama Anıl gibi hislerini belli etmek istemiyordu. Bu yüzden de Ali Kağan'a "Hoş geldin. Fikrini mi değiştirdin? Hadi gel de içerde konuşalım." diye soğuk bir karşılamada bulundu. Ali Kağan, eve girip sanki yaşadıkları her şey unutulmuş gibi koltuğa oturduğunda, düşüncesini değiştirmediğini ama bir konuda fikirlerini almak istediğini söyleyerek antidünya insanlarının dünyamıza sık gelip gidemeyeceklerinden bahsediyordu. Konuya açıklık getirmek isteyen Arkan:

- Belki de sadece gezegenlerin aynı hizaya gelmeleri gibi nadir görülen durumlarda seyahat edebiliyorlardır ki bu da yüz yetmiş altı yılda bir olur. Sonuçta onlar da bizimle aynı anda gelişmeye başladı. Gelişmişlik seviyeleri bizlerden çok fazla olamaz.

Ali Kağan, eski günlerdeki gibi konuşuyor olmalarının verdiği mutlulukla hafifçe gülümsedi ve;

- O zaman yakın tarihli doğa olaylarını incelememiz gerekiyor, dedi ve bu söyleminin üzerine internetten araştırma yapmaya başladılar. Dört süper ay, meteor yağmuru ve tam güneş tutulması... Son yıllarda gerçekleşen bu doğa olaylarından hangisi olabilirdi? Arkan bu kadar göz önündeki bir durumdan kaynaklansa bizlerden de şimdiye kadar bu tarz girişimde bulunan insanlar çıkardı düşüncesiyle:

- Belki de tespit edilemeyecek kadar uzakta oluşan bir süpernova sayesinde seyahat edebiliyorlardır, dedi.

Bu düşüncelerin hepsi soru işareti olarak kalsa da Ali Kağan ve arkadaşları antidünyalıların gezegenlerini tehlikeye atmamak adına dünyaya sık gelip gitmedikleri yönünde hemfikir olmuşlardı. İstihbarat amaçlı ve tek taraflı veri akışı sağlayan bir sistemden fazlası her iki dünya için felakete yol açabileceğinden antidünya insanlarının dünyamızda kalmaları da söz konusu olamazdı. Maddenin yok olması durumunda antimaddenin de var olamayacağı tezi dünyaya zarar verebilecek bir hamlede bulunmayı göze alamayacakları fikrini doğurdu. Kafalarındaki düşüncelerin yerlerine oturmasına engel olan tek şey Ali Kağan'a cerrahi operasyonu yapmayı nasıl başardıklarıydı.

Ali Kağan, dünyadaki karşıtlarının çok önce ölmüş olan bir grup antiinsanın dünyamıza gelerek deneysel düşüncelerini hayata geçirmelerinin ardından kendilerini yok etmiş olabileceklerini söylüyordu.

Anıl kendi içinde konunun muhasebesini yaptıktan sonra:

- Dünyadaki karşıtlarının öldükleri bilgisini ancak, dünyamıza ilk gelişleri değilse edinebilirler. Yani bizim dünyamıza ilk gelen tıpkı bizim Mars'a yolladığımız gibi daha düşük teknolojide olan robotlardır. Bu araçlar dikkatimizi çekmeyecek kadar küçük ve doğal görülmek zorundadırlar. Bir arı veya sinek şeklinde olabilirler. Eğer bulunduğum öngörü doğru ise bu bilgi ve teknoloji onları tehlikeli bir düşman yapabilir.

Her zamanki gibi kendisini yeni özellikleriyle kabullendirme çabasında olan Ali Kağan:

- Evet, ama bize saldırmaları hatta zarar verecek en küçük bir şey yapmaları dahi mümkün olamaz. Çünkü her saldırı bir çıkara dayanır. Bizden kendi dünyalarına hiçbir şey götüremezler. Bu kendileri için bir felaket olur. Yani düşman olamayız.

Arkadaşını yine kırmak istemediği için cümlelerini özenle seçen Anıl ise:

- Düşman olmamamız bize zarar vermeyecekleri anlamına gelmez. Sen belki de bu söylemimin en iyi örneğisindir.

Görüşüne büyük oranla katıldığı Ali Kağan, içinde bulunduğu beklenmedik durumu şaşkınlıkla izliyordu. Kimsenin kendisine böyle bir şey yaptıracağını düşünemezdi. Ama oluyordu, arkadaşlarının söz ve davranışları yapay tarafına şüphe tohumları ekilmesine sebep oldu. Üç arkadaşın fikir birliğine varmasıyla Anıl hemen Ali Kağan'ın geldiğini söylemek için Lamia'yı arayıp eve davet etti. Lamia ise Ali Kağan'ı gördüğünde yumuşayabileceğinden korktuğu için gerektiğinde makine tarafından vazgeçip geçemeyeceğini sorarak gelen cevaba göre buluşma teklifine karar verme niyetindeydi.

Bu konuşmaya kulak misafiri olan Ali Kağan arkadaşından telefonu kapatmasını rica ederek; "Sanırım Lamia'dan önceki gibi yine üçümüz kaldık. Her daim yanımda olduğunuz için sizlere minnettarım." dedi ve sessizce odasına gidip uzandı.

Lamia, antidünya insanlarının ölümsüzlüğü bulmak adına bilinçlerini kademeli olarak bilgisayara geçirmek istediklerini böylece yapay beyinlere aktararak bilinçli ama mekanik bir bedene kavuşabileceklerini öğrenmişti. Yani Ali Kağan'ın yapay tarafının organik tarafına baskın gelmesine gerek kalmayacak. Uyum süreci tamamlanınca organik tarafı zamanla (ömürleri sona erdikçe) robotlaşacaktı.

Lamia xenobotlar tarafından zarar gören organik bölümün yapay formda üreyerek robotlaştırılacağını düşünüyordu. Bu sebeple Ali Kağan'ın robot tarafı insan türünün zamanla yok olması için

atılmış ilk adım olacaktı. Telefonda herkesin duyduğunu bildiği o nahoş soruyu sormasının sebebi de buydu.

Ali Kağan odasından dışarı hiç çıkmıyordu. Hislerinin ve üzerindeki tüm kontrolün kendisinde olduğunu düşünen Ali Kağan'ın elinden hiçbir şey gelmiyor, kendi çaresizliğinde boğuluyordu. Lamia'ya âşık oluyordu. Bu duygu vücudu ve hormonları üzerindeki tüm kontrolü ele geçiriyordu. Yaşadığı acıdan kurtulmak için tüm benliğiyle yapay tarafının organik tarafını baskılamasını istiyordu. Ama aşk öylesine sarıyordu ki benliğini yaşamsal faaliyetlerini devam ettirebilmesi için Lamia'nın hava gibi, su gibi, kan gibi gerekli olduğuna yapay kısmı da ikna oldu. Korkulanın aksine Ali Kağan'ın organik tarafı, yapay tarafını baskılamaya başlıyordu. Bu durumda Lamia'nın da söylediği gibi yapay tarafının da yarı organik xenobotlar sayesinde aynı şeyi yapması pekâlâ mümkün olabilirdi. Bu düşünce son günlerde bir volkan gibi içten içe kaynayan Ali Kağan'ın duygularını henüz bir hafta bile olmadan patlatarak yanardağdan taşan lavlar gibi etrafa taşırıyordu. Arkadaşlarına "Artık ne olacaksa olsun. Ben celladına âşık bir ölüm mahkûmuyum. Hadi gidelim, bitsin bu acı çünkü canandan geçmek bana candan geçmekten daha zor geliyor." demesi üzerine, üç arkadaş hep beraber Lamia'nın yanına gitmek üzere apar topar yola çıktılar.

Lamia, Ali Kağan'a zarar vermeden bu işin altından kalkmanın yollarını araştırıyor, umutsuzluk içinde farklı plan ve stratejiler üzerinde çalışıyordu. Lamia'nın içindeki yaşama sevincinin gözlerindeki fer gibi kaybolmaya yüz tutmaya başladığı sırada biçare kadın villanın çevre kamerasından arkadaşlarının geldiğini gördü. Ali Kağan'ın neden geldiğini derinlerde bir yerde biliyordu çünkü aynı hisleri o da Ali Kağan'a karşı hissediyordu. Lamia arkadaşlarının zili çalmasını beklemeden coşku içinde koşarak

bahçe kapısını açtı. Arkadaşlarını görmezden gelerek dünyada sadece Ali Kağan varmış gibi gözyaşlarıyla hiçbir şey söylemeden boynuna atlıyor ve hıçkırıklarla "Sen sanıyor musun ki sen ölürsen ben yaşarım? Ben, sen olmuşum sen de ben. Ama tüm insanlığın vebali üzerimizdeyse varsın biz yok olalım." demesiyle Ali Kağan'ın gözünden akan bir damla gözyaşı, süzüle süzüle sol yanağını ıslattı. Yaşanılan duygusal anla, umutları ve yaşama sevinçleri yeşeren dört arkadaş hep beraber oturup konuşmak için büyük salona geçtiler. Lamia antidünya insanlarının ölümsüzlük hevesini anlatırken, Ali Kağan da bu insanların gezegenimize istedikleri zaman gelemeyeceklerinden bahsediyordu. Kafa kafaya verip öncelikle en büyük tehlike olarak gördükleri antidünya insanlarını halledecek sonra zarar görmeden Ali Kağan'ı düzeltmeye çalışacakları bir plan yapmaya başlayacaklardı.

Arkan yine kendisinden beklendiği gibi çokbilmiş bir tavırla:

- Antidünya insanlarına anlaşma notu şeklinde veri gönderebiliriz, diyerek sözlerine devam etti.

- İki dünya da çok hassas bir denklemin parçaları... Birisinin yok olması diğerinin de aynı felakete uğramasına sebep olacaktır. Bu yüzden her iki taraf da birbirlerine fiziki anlamda bir şey göndermemeli ve iletişim kurmamalı. Antidünyaya düşüncelerimizi ve olası tehditlerin neler olabileceğini anlatan bir mesaj yollayalım(mesajın nesnel bir yapısı olmadığı için zararı olmayacağını düşünüyordu) ve iletişimi sonsuza kadar keselim. Ali Kağan konusuna gelince, günümüzde beyin transferinin artık mümkün olmasından dolayı en az hasarla halletmenin bir yolunu bulabiliriz diye düşünüyorum.

Arkan'ın konuşmalarını mantıklı bulan Anıl, ince eleyip sık dokumak adına:

- Önce seçeneklerimizi gözden geçirelim. Elimizdekilerin en iyisini seçmemiz gerekiyor.

Lamia, ellerini birbirine kenetlemiş kendinden emin bir ses tonuyla farklı bir bakış açısı sergileyerek:

Ya karşımıza çıkacakları biz belirlemiyorsak ve bizler de bu belirlenenler arasından seçim yaparak kendimizce en iyisini seçiyorsak? Mesela birisi evleneceği insanı tüm dünyadaki insanlarla kıyaslayarak seçemez. Sadece gördükleri insanlar arasından seçim yapar ve en iyisini seçtiğini düşünür.

Ali Kağan, Lamia'nın sözünü yarıda keserek: (belki de dünyada ki en güçlü duygularla birbirine bağlı olan bu iki insan, doğaları gereği ideolojileri için birbirlerini savunmak yerine düşüncelerinin arkasında durabiliyorlardı)

- Göremediğimiz seçeneklerimizin olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Seçenek her zaman için sadece iki tanedir. Yapmak veya yapmamak! Bizim düşünmemiz gereken mesajı gönderip ameliyatı yapmak mı yoksa yapmamak mı?

Demesi üzerine mesajı gönderme konusunda çok da tartışmaya gerek kalmadan hemfikir oldular. Beyin nakli konusu ise şu an için mümkün değildi. Çünkü nöronların uzun uzantıları aksanlar, birçok hücreye bağlanıyordu. Eğer başka birisinin beyninin bir parçasını Ali Kağan'a nakletmeye çalışırlarsa; sinir sisteminin çalışması için bağlantıları yapmaları gerekecekti. Beyin sapı omuriliğe gerektiği gibi bağlanamayacak ve farklı iki beyin uyum sorunu yaşayacaktı. İnsanlığı, olası yok olma tehlikesinden kurtarmak için tek yol, Ali Kağan'ın ölmesi gibi gözüküyordu.

Ali Kağan'ın kendisini insanlık için feda etmesini odadaki dört kişi haricinde kimse bilmeyecekti. Evet, her insan bir gün ölecekti

ama hiç kimsenin ölümü bu kadar kutsal olmayacaktı. Ölümünün insanlığa hizmet ettiği düşüncesiyle, gururlu ve başı dik bir şekilde "Robot tarafımı keşfettikten sonra iki şeyin zamanının geldiğini çoktan kabullenmiştim. Biri âşık olmak, diğeri ölmek!" diye konuşan Ali Kağan, son sözlerini söyler gibiydi...

Konuşmalar gitgide daha da karamsar bir hal alıyordu. Mesaj konusunda hemfikirdirler. Başarısızlıkla sonuçlanabilecek bir ameliyat konusunda da öyle. Ali Kağan için ötenaziden farksız olacak olan bu ameliyatı en yakın zamanda yaptıracaklardı. Bu konu için Lamia Hümanist Hackerlerdan ağzı sıkı bir arkadaşını belirlemişti bile. Anıl hariç herkes birbirlerine tek kelime söylemeden yapılacak olanı gözleriyle onaylıyorlardı. Eli çenesinde boşluğa bakarak düşünen Anıl, bir an yerinden ok gibi fırlayarak "Buldum!" diye bağırmaya başladı. Arşimet'i andıran görüntüsü herkesi şaşkınlık içerisinde bıraksa da mutluluktan bulunduğu yerde zıplamaya devam eden Anıl, "Belki de tek seçeneğimiz ameliyat değildir." dedi. Bu durumun yarattığı şaşkınlığı üzerinden atmalarının ardından, arkadaşları kendisinden daha açık konuşmasını istediler. "Ali Kağan'da bulunan xenobotlar yarı organik olduğundan yapay tarafını programlayıp tersine mühendislikle beyni tamamen organik hale getirebilir. Bu sayede korktuğumuz şeyin tersini gerçekleştirerek Ali Kağan'ı tamamen insan yapabiliriz." Diyerek cümlesini sonlandıran Anıl'ın sevinç ve gururdan gözlerinin içi parladı.

Lamia, duydukları karşısında gözyaşlarına boğulurken, Arkan kendisinden beklenenden farklı bir tepki vererek sevinç çığlığı attı. Anıl, konunun uzmanı olduğu için Lamia'ya "Siz mesaj işini halledin, ben de xenobotları nasıl programlayabileceğimi düşüneyim." demişti. Yaşadıkları sorunlarla cebelleşirken, edindikleri kazanımların verdiği tatminkarlıkla maddeden oluşan insanlar öldüğünde antimaddeden oluşan insanlar yaşayabiliyorsa dünya yok

olsa bile antidünyanın yine var olabileceği düşüncesi kimsenin kafasında şekil bulmuyordu. Tüm bu deneysel organizasyonu yapan şirket kendi içinde yönetim kadrosunun bir bölümünü oluşturan üst aklı barındırıyordu. Üst aklın B planı diye nitelendirdiği kendi bünyesindeki elemanlarından hatta bazı yöneticilerden dahi sakladıkları gizli ve karanlık taraflarını yaşayabilecekleri olumsuzluklar üzerine inşa etmişti. Antidünyalılar sorunsuzca" biyobot deneyi"ni gerçekleştirebilirse kazanımları bu yönde olacaktı. İşler istedikleri gibi gitmezse yani yolladıkları antidünyalılar etkileşim sonucu yok olurlarsa ve bu yok olma dünyayı da kapsarsa B planı devreye girecek ve zarar gören dünyadaki insan türünün yok olmasıyla kendi yeni türlerini başka bir deyişle yeni sürüm insanlığı bu topraklarda oluşturacaklardı.

Tüm bu karanlık ve insanlık dışı olan düşünce ve planlardan habersizce uzun geçen gecenin ardından gün ışıdı ve Lamia arkadaşlarıyla ortak hazırladığı mesajı antidünyaya gönderdi. Anıl ise sabaha kadar çalışıp kendini paralamasına rağmen bir türlü istediği programı geliştiremiyordu. Anıl dinlenmeden çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Lamia, daha fazla zaman kaybetmek istemediğinden Anıl'a yardım etmesi için Hümanist Hackerlerdan özel nitelikli bir grup arkadaşını çağırdı. Lamia'nın arkadaşları gelene kadar ancak uyku hapı ile uyuyabilen Anıl, uyandığında yeni ekibinin de yardımlarıyla yirmi yedi saat içinde xenobotları programlamayı başarabildi. Bu programlamanın sonucunda Ali Kağan'da hiçbir değişiklik olmamış gibiydi. Hayal kırıklığına uğrayan dört arkadaşın ellerinden sabırsızca beklemekten başka bir şey gelmiyordu. Programlamanın akıbetini zaman gösterecekti.

Haftalar haftaları kovalamasına rağmen kendisinde herhangi bir değişiklik gözlemleyemeyen Ali Kağan programlamada bir hata olduğunu düşünmeye başladı. Arkadaşlarının da aynı şeyi düşün-

düklerini gözlerinden okuyabiliyordu. Bu sebeple yine o gururlu ve mağrur tavrını takınarak "Ne yapalım, sizleri suçlayamam elinizden başka bir şey gelmiyor. Yapılması gereken yapılabilir. Çok bile bekledik." demesine Lamia'nın mesajına cevap gelmeyişi de eklenince ortamdaki gerginlik ümitlerin yitirilmesiyle yerini koyu bir karanlığa bıraktı. "Canlılar sadece güvende olduklarını düşündüklerinde yemek yiyebilirler. O yüzden bir şey yiyip içmek insanı güvende ve mutlu hissettirir." diye düşünen Anıl, bir nebze olsun tırmanan gerginliği frenlemek niyetiyle çikolata eşliğinde ikram edeceği kahveyi hazırlamak için yerinden kalktı. Anıl'ın odada olmadığını elinde fincanlarla içeri girerken fark eden Lamia gelen kahvesini yudumlarken Ali Kağan'a bakıp: "Hemen karamsarlığa kapılma, kesin işe yarar düşüncesiyle hiçbir şey yapmadan öylece bekledik. Belki başka bir şeyler yapmamız gerekiyordur." Alt dudağını istemsizce büküp iki üç saniye bekledikten sonra "Belki de işe yarıyordur ama çok yavaş ilerliyordur yani daha çok beklememiz gerekiyordur. Bence checkup yaptırıp gelişmeleri gözlemleyebiliriz," diye ağzından kendisine bile inandırıcı gelmeyen cümleleri eğilerek sevdiğinin kulağına fısıldadı.

Lamia'nın cümlesinin bitmesiyle Ali Kağan'ın eli titreyerek kahve fincanını yere düşürmesi bir oldu. Şoke olan arkadaşlarının gözleri önünde biyonik olan sol ayağı da titremeye başlayan Ali Kağan sendeleyerek kırılan fincanın üzerine basıp ayağını kesti ama bu kesiğin acısını hissetmedi. Arkan duruma müdahale etmeye çalışsa da arkadaşının yere kapaklanmasını engelleyemedi. Arkan omuzlarından Anıl ise bacaklarından tuttukları gibi karga tulumba Ali Kağan'ı hastaneye yetiştirmeye çalışırken akıllarına getirmek istemedikleri düşünce tüm çıplaklığıyla karşılarına dikildi. Xeobotlar yaraları iyileştirme hatta hücreleri yenileme özelliğine sahipti ama bu durum onlarda aşırı yüklenmeye sebep olmuş ol-

malıydı. Xeobotlar görevlerini tam yapamadığından Ali Kağan'ın hem kolu hem de bacağı işlevini yitiriyordu. Beyninin durumuna baktırmaya cesaret edemiyor, arkadaşının ölüm haberini verecek kişi olmayı kimse istemiyordu. Bu görev yine grubun en soğukkanlı kişisi olan Arkan'a kaldı. Doktordan Ali Kağan'ın beyinsel faaliyetlerinin durumunu öğrenen Arkan, sevinç ve hüznü bir arada yaşayarak, arkadaşlarının yanına gelip xeobotların beyin üzerinde başarılı olduğunu fakat Ali Kağan'ın bundan sonraki yaşamına engelli olarak devam edeceğini söyledi. Dünyanın hiçbir zaman bilemeyeceği aşk ve insanlık için yapılan bu fedakârlık kendini üstün insan olarak tanımlayan bir adamı yürümekten aciz, sağ el ve sol bacağından yoksun kendi bakımını bile yapamayacak bir adama çevirdi.

***

Bölüm 10

DÜĞÜN MERASİMİ

Bazı gerçeklerle yüzleşmek can acıtsa da hayatınızı ipten alır.

(Charles BUKOWSKİ)

Ali Kağan, hemşirenin sürdüğü tekerli sandalye ile kolu ve bacağı kesik bir halde arkadaşlarının yanına getiriliyordu. Arkadaşlarının kendisini bu halde görmesiyle ortama çıt çıkmayan bir sessizlik hâkim oldu. Lamia oluşan bu cehennem sessizliğini sevinç ve hüznü bir arada yaşamanın etkisiyle bağırırcasına ama kekeleyerek bozdu: "Ali Kağan, hayatım boyunca hiç kimseyi senin kadar sevmedim ve sevebileceğimi de düşünmüyorum. Senin de benim için kendinden vazgeçtiğini biliyorum. Bugün hüzünlü veya kaybedilmiş bir gün değil, bugün senin antidünyalıları mağlup ettiğin gün. Sen benim ve tüm dünyanın kahramanısın!" diyor ve suskun ama meraklı bakışlar karşısında yanağını ıslatan bir damla gözyaşı ile Ali Kağan'ın elini kendi avuçlarının içine alarak devam etti: "Benim ve evrenimizin koruyucusu, aşkı için canından geçen insan, benimle evlenir misin?"

Gelen şok edici evlenme teklifi ortamdaki kötü enerjiyi bir anda dağıttı. Anıl ve Arkan heyecandan sevince dönen ruh halleriyle ne yapacaklarını bilemez bir halde boş gözlerle birbirlerine bakarlarken Ali Kağan'ın ağızından çıkan "Evet!" kelimesiyle kendilerine geldiler ve sevinç çığlıklarına eşlik eden el çırpmalarıyla hastaneyi panayıra çevirdiler. Hemşirenin uyarmasıyla sessizleşen dört arkadaş spontane gelişen bu durumun ardından hastaneden uçarcasına kararlaştırdıkları eğlence mekanına doğru yol aldılar. Gitmek

istedikleri mekâna bir saatten fazla yol vardı. Aydınlık, güzel bir havada yaptıkları yolculuk şarkı ve türkülerle bir karnaval havasında geçti. Lamia, Ali Kağan'ın sakat halini gördükçe ruhunun parçalandığını hissetse de Ali Kağan'ın yaşıyor olmasındaki manevi ışık parçalanan ruhundaki karamsarlığı yırtarak içeri giriyordu.

Dünyada hiçbir antidünyalının olmadığından emindiler. Evet, mesajlarına cevap gelmedi ama bu durumu da cevap gelmeden sistemi kapatmış olabileceklerine bağlıyorlardı. Ali Kağan iş ve okul hayatıyla ilgili olarak herhangi bir gelecek planı yapmıyordu. Çünkü okulu her halükarda bitirecek ve evlendiği gün Lamia'nın yüzde elli bir hisseyle ortak olduğu teknoloji şirketinin başına geçecekti. Bu şirket Siber Zaman kadar büyük olmasa da kâr marjı yüksek olan bir şirketti. Arkan okulu bitince üniversitede öğretim görevlisi olarak kalmaya karar verirken, Anıl'a staj yaptığı yerden iş teklifi gelmişti bile. Refah huzur ve mutlulukla geçiyordu günleri. Ali Kağan sırf kendi düğününde dans edebilmek için biyonik uzuvlarının yerine protez kol ve bacak takılmasını bile kabul etti. İnsanlığın bilinmeyen kahramanları düğün tarihlerini bir ay sonrası için planladılar. Hatta düğünlerini ilk çalıştığı yer olan Samsun City otelinde yapmaya karar veren Ali Kağan kovulduğu otele kral dairesinden giriş yapacaktı. Görkemli bir düğün olması için tüm hazırlıklar başlatıldı. Lamia hem Hümanist Hackerlar grubunu bırakmama hem de ülkenin en büyük teknoloji firmasındaki işine devam etme kararı aldı. Bu sebeple aile şirketinin başına Ali Kağan'ın geçmesini istedi. Ali Kağan bu teklif karşısında heyecanlanarak yanında olmasını istediği arkadaşlarına iş teklifinde bulundu. Anıl şimdiden kafasında staj yaptığı şirketin kendisine sunduğu iş teklifini askıya almıştı bile. Ali Kağan Anıl'ın da yardımıyla okul bitene kadar Arkan'ı da ikna edip şirketi yönetmesine yardım edeceklerine kesin gözüyle bakıyordu. Kan bağıyla değil can bağıyla bağlı olduğu arkadaşlarının yanında olacağı düşüncesiyle Ali Kağan şimdiden kendisini çok güvende hissediyordu.

Lamia arkadaşlarıyla birlikte mekâna geldiklerinde elinde bir deste iki yüzlük banknotla gerekli gereksiz hatta hoşlanmadığı şeylerin bile siparişini veriyor, bu kadar yiyeceği içeceği ne yapacağını hiç düşünmeden su gibi para harcıyordu. Ogün tam dört mekân değiştirdiler ve dünyadaki son günleriymiş gibi eğlendiler.

Seher vaktine doğru eve gitmeye karar verdiler ancak arabayı sürecek kadar ayık kimse yoktu. Bu yüzden çağırdıkları taksi ile geri dönüp, Lamia'nın villasında ikindiye kadar ölü gibi yattılar. İlk uyanan Arkan oldu ve hemen Anıl'ı uyandırdı. Yiyecek bir şeyler hazırlamak için çıkarttıkları seslere Lamia ve Ali Kağan da uyandı. Ancak akşama doğru yaptıkları bu küçük kahvaltı masasında düğün planları yapmaya başlayıp ilin önde gelen organizasyon şirketi ile bir görüşme ayarladılar.

İlk iş düğün alışverişi yapmak olmuştu. Bir an önce halledip organizasyon şirketiyle bir araya gelerek bir hafta sonrası için kararlaştırılan düğün işleriyle uğraşmak istiyorlardı. Her şey kusursuz ilerliyordu. Maddi ve manevi bütün sıkıntılar son bulmuş, hayatlarını çıkmaza sokan tüm düğümler çözülmüştü. Aralarındaki kırgınlıkların da son bulmasıyla yaşanılacaklardan habersiz artık huzur ve mutluluk zamanının geldiğini düşünüyorlardı. Kendilerini mutlu yarınlara ulaştıracak yeni hayatları her şeyin başladığı o otelde filizlenecekti. Arkan "Oluşturduğumuz bu sıcak aile ortamı neden iş hayatımda da olmasın ki?" diye düşünmeye başladığından Ali Kağan'ın şirketinde çalışma fikrine ısınmaya başlamıştı.

Ali Kağan'ın içini her geçen gün artan heyecanla karışık bir sevinç kaplıyordu. Düğünden hemen önceki akşam duygu durumu daha da belirginleşerek kalbi çırpınmaktan göğüs kafesinden fırlayacak gibi oldu. İşin tuhaf tarafı mutluluğu mu heyecanına baskın geliyordu yoksa heyecanı mı mutluluğuna, ayırt etmek zordu. Ali Kağan düğünde enerjisinin yerinde olmasını istiyor fakat sabaha

kadar uyuyamayıp bitkin bir gün geçireceğinden endişe ediyordu. Bu sebeple erkenden aldığı uyku hapı ile eski hayatının son gününü noktaladı.

Düğün günü Ali Kağan arkadaşlarının yanına blazer, pantolon ve yelekten oluşan lacivert bir smokinle indi. Arkan cenaze törenine gider gibi baştan aşağı simsiyah ama gösterişli bir takım elbise giyerken, Anıl fit kesim bordo bir takım elbise tercih etmişti. Üç arkadaş evden çıkmak için gelini bekliyorlardı. Ali Kağan saatine bakıp geçen her dakikada heyecanını katlarken bulunduğu odanın içinde bir o tarafa bir bu tarafa kısa ve seri adımlarla volta atıyordu. Masallardan fırlamışçasına büyülü bir güzelliğe sahip olan Lamia süslenmiş uçuşan tül kumaşlar, zarif çiçek motifleri ve dantel ayrıntılarıyla sadeliğin ihtişamını barındıran beyaz bir gelinlikle merdivenlerden aşağı indi. Lamia attığı her adımda Ali Kağan'ı kendisine daha da çok hayran bırakıyordu. Ali Kağan gözlerini dakikalarca Lamia'dan alamadı ve karşısında duran kadına bir kez daha âşık oldu.

Kiraladıkları limuzinle Samsun City Oteli'ne gidiyorlardı. Limuzinin içerisindeki herkes kendisini bir peri masalında gibi hissediyordu. Otelden içeri girip kendileri için hazırlanan gösterişli salona doğru yürüdüler. Salonda yüksek tavandan aşağı sarkan ince çubuk camlı avizeler ve çok sayıda aydınlatma mevcuttu. Mekânın ortasında yuvarlak bir pist ve etrafını saran her biri elips şeklinde üzeri şamdanlarla süslenmiş on iki sandalyesi bulunan tam on dört masa vardı.

Dünyanın kaderini değiştiren, insanlık için her şeylerinden vazgeçen dört kafadarın çevresi çok geniş olmadığı için bu şaşalı masaların birisini okuldaki arkadaşları, ikisini de akrabaları ancak doldurabildi. Kalan boş masaların sessiz baskısına rağmen; çılgınca

bir düğün, delice bir eğlence oldu. Ali Kağan düşte gibiydi. Sürekli pistte dans etmek istiyor ama sakat olan bacağı bu isteğini sınırlıyordu. Dört kafadar hep bir ağızdan "En kötü günümüz böyle olsun." deyip el çırpıp dans ettiler. Paranın da sağlamış olduğu imkânlarla düğün günü unutulmayacak bir anıya dönüştü. Ali Kağan kendisini bir zamanlar en alt kademesinde çalıştığı bu otelin, paranın getirmiş olduğu güç ile sahibi gibi hissediyordu.

Ali Kağan bir ara çalışanlardan birisinin gözlerini dikip tuhaf bir şekilde kendisine baktığını fark etti ve bu durumdan ziyadesiyle rahatsız oldu. Yine de "Kim bilir belki de bana bakan bu tuhaf bakışlı adam da bir gün aynı eğlenceyi yapabilmeyi düşlüyordur." diyerek adama aldırış etmeden eğlenceye kaldığı yerden devam etti. Yemek, içki ve eğlence Ali Kağan'ın kol ve bacağının olmayışını bile kendisine unutturdu. Hem bu durumu eskisi kadar da umursamıyor, kendisini cennette gibi hissediyordu. Yaşadığı bunca şey ve yaptığı fedakârlık; içinde bulunduğu cennetin kapısını araladığı için içten içe eksikliklerivle gurur duyuyordu.

Düğün sona yaklaşırken Ali Kağan kendisine bakan yabancı adamı tekrar gördü ve otel çalışanı olmadığını fark etti. Bu farkındalık antidünya insanlarının hayatını berbat etmek için kendisinin en mutlu olduğu günde karşısına çıkmış olabileceğini düşündürüp kalbini parçalarcasına ruhunda yaralar açtı. Hiç tanımadığı bu adam kendisine doğru yaklaştı ve attığı her adımda Ali Kağan'ın ruhundaki yaralara bir yenisi eklendi. Bakışlarında insanın içini titreten farklı bir derinlik olan gizemli adam Ali Kağan'a doğru ilerliyor ama aralarındaki sekiz on metrelik mesafe sanki hiç kısalmıyordu. Nihayet adam Ali Kağan'ın yanına yaklaşıp iki üç adım kala durdu. Şaşkınlık içerisinde gözlerini kırpmadan yine aynı tuhaf bakışlarla Ali Kağan'a doğru bakmaya devam etti. Kısa bir süre gerginlik içerisinde gerçekleşen bu tuhaf bakışmanın ardından

yabancı, güvensiz ve ürkek bir sesle: "Mutluluklar dilerim!" dedi. Ali Kağan teşekkür ederken adamı tepeden tırnağa süzdü. Kıyafetlerinden orta gelirli olduğunu tahmin ettiği kel, kırklı yaşlarında, zayıf köşeli yüz hatlarına sahip, orta boylu, kirli sakallı bu adamın dilenci olmasa da kendisinden bir şey isteyeceği gün gibi ortadaydı.

Ali Kağan'ın içindeki sıkıntı birden yerini meraka bıraktı. Kim olduğunu bilmediği bu adam elinde bir zarf tutuyordu. Ali Kağan zarfı görünce nedensiz yere sinirleri tekrar gerildi. Adamın enerjisi Ali Kağan'ı öyle sarsmıştı ki Ali Kağan bir an için düğünde olduğunu unuttu. Sonunda gizemli adam konuşmaya başladı:

- Şey... İsmim Murat. Siz beni tanımazsınız. Aslında ben de sizi tanımıyorum.

Adam konuştukça Ali Kağan daha çok meraklanıyordu. "Laf salatasını bırakıp da neden hemen konuya girmiyor ki?" diye geçirdi aklından. Murat kısa bir duraksamanın ardından akıcı bir üslupla devam etti:

- Sanırım iki yıl oldu, belki de üç olmuştur tam emin değilim. Bir yabancı sizin resminizi göstermişti. Orada daha genç ve sağlıklı gözüküyordunuz bir de gözlükleriniz vardı. Şu anki gibi tekerlekli sandalyede değil ayakta çekilmiş bir fotoğraftı. Geçen bunca zamana ve sizde oluşan değişikliklere rağmen sizi ilk görüşte hemen tanıdım.

Dedikten sonra söylediği şeyin karşı tarafı üzdüğünü düşünüp:

Kusura bakmayın, sizi kırmak istememiştim. Her sağlıklı birey, gelecek için potansiyel bir engelli adayıdır sonuçta. Neyse konumuza geri dönelim. Yabancı neden bir başkasına değil de bana geldi bilmiyorum ama gözlerinizi ayırmadan baktığınız zarfı vakti

geldiğinde size vermem gerektiğini söyleyerek elime tutuşturdu. Vaktin ne zaman olduğunu sormama rağmen bana ne belirli bir tarih ne de sizi nasıl bulacağıma dair bir bilgi verdi. Yani elimde resminiz ve isminizden başka hiçbir şey yoktu. Bana bu muamma için yüklü de bir ödeme yaptı. Zarfı açmadan size verdiğim takdirde sizin de ödeme yapabileceğinizi söyleyerek yanımdan uzaklaştı. Hiçbir şey söyleyemeden arkasından bakakaldığım o garip yabancıyı bir daha hiç görmedim.

Adam üstüne başına çeki düzen vererek gururlu ve kendinden emin bir şekilde:

- Bakın, geçen zamana rağmen zarfın üzerindeki mühür hâlâ sapa sağlam duruyor. Yemin ederim hiç açmadım.

Ali Kağan zarfı eline aldığında hayatının tekrar değişeceği düşüncesi tüm benliğini kapladı. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki kafesinden kurtulup özgürlüğe kavuşan bir kuş gibi göğsünden dışarı fırlayacağını sandı. Sanki kırılan bir fay hattı gibi içten dışa doğru tüm hücrelerinde hissettiği bir deprem tüm vücudunu sardı. Ali Kağan'da oluşan sarsıntı ses tonuna da yansıdı, konuşması titrek ve cılız bir hal aldı.

- Peki, beni nasıl buldun ve neden şimdi getirdin? diye sorması üzerine Murat:

- Sizin kim olduğunuzu birkaç ay öğrenmeye çalıştım ama soy isminizi bilmediğim için izinize rastlayamadım. Ne yalan söyleyeyim, artık sizi aramıyordum bile çünkü umudum kalmamıştı. Ta ki siz düğün için Samsun City Oteli ile görüşmeye gelene kadar. O zaman öğrendim kim olduğunuzu. Sanırım bir zamanlar, siz de benim gibi burada çalışıyormuşsunuz. Neyse konumuza tekrar gelecek olursak sizi görür görmez tanıdım. İkinci sorunuzu da

yanıtlamam gerekirse; sizi bir daha asla bulamayabilirim düşüncesiyle düğünde vermek istedim. İşte tüm olup biteni anlattım ve sorularınızı cevapladım.

Murat yüzü hafif kızarmış mahcup bir halde elini ovuşturarak:

- Şey gerçi yeri değil ama ödeme yapacak mısınız?

Adama teşekkür edip parayı düğünden üç gün sonra alabileceğini söyleyerek ismini ve adresini verdiği şirkete gelmesini ve orada kendisini bulmasını isteyen Ali Kağan, elinde olan mektuba uzun uzun baktı; içindekileri ölesiye merak etse de açmaya korkuyordu. Hayatının en mutlu günü elindeki zarfın fark edilmesiyle kâbusa dönüşebilirdi. Bu sebeple düğün bitimine kadar kimsenin görmemesi gerekiyordu. Sanki alev alıp ateş topuna dönen zarfı açmadan katlayarak hemen cebine koydu.

Ali Kağan'ın yabancı birisiyle uzun uzadıya konuştuğunu gören Lamia yanına yaklaşarak, ilk kez karşılaştığından emin olduğu bu adamın kim olduğunu sordu. Ali Kağan doğruyu söyleyerek düğününü mahvetmek istemiyordu. Ama Lamia'nın zarfı görmüş olma ihtimaline karşın yalan söylemesi de riskli bir durumdu. Yine de ağızından çıkan ses dalgaları ikircikli cümlelere dönüşerek aklına gelen ilk yalanı Lamia'nın kulağına "Adam seyahat acentesi görevlisiydi. Zarf içerisinde balayıyla alakalı önerilerinin olduğu bir liste getirmiş. Düğün bitiminde beraber bakar bir karar veririz." diye fısıldadı.

Lamia o an için durumu daha fazla irdelemeyerek Ali Kağan'ın anlattıklarıyla yetindi. Düğünün ertesi sabahı otel odasına istedikleri evliliklerinin ilk kahvaltısının ardından ilk itirafını yapan Ali Kağan, Lamia'ya düğünde kendisine yalan söylediğini, aslında

zarfın balayıyla alakalı olmadığını ve yaşadığı tuhaf durumu anlatarak zarfı gösterip tek başına açmaya cesaret edemediğini söyledi. Ali Kağan'da oluşan paranoyaklığın sınırında bulunan ruh durumu bir virüs gibi Lamia'ya da bulaştı. Çiçeği burnunda çift evliliklerinin daha ilk gününde korku ve endişeden birbirlerine sarılmış, karşılarında duran zarfa ağzından ateş saçan bir ejderhaya bakar gibi bakıyorlardı. Birbirlerinden aldıkları güç ile merakları korkularına baskın gelerek zarfı açıp içinden çıkan tek sayfa mektubu okumaya başladılar.

Ali Kağan, ben seni üreten mühendislerden biriyim. Kaleme alacağım bu cümleleri yazabilmek için cesaretimi toplamam çok zor oldu. Ben insanlığın hangi dünyadan olursa olsun bir deney faresi gibi kullanılmasına karşıyım ve sizin dünyanızın riske atılmasını da istemiyorum. İnsan benim için her yerde insandır. Biz buraya iki grup şeklinde bir kereye mahsus olarak gönderildik. Dünyanıza en azından yakın zaman için tekrar kimseyi göndermeyecekler. Ben gönderilen bu iki gruptan küçük olanına ait bir elemanım. Büyük grubun amaçları hakkında herhangi bilgiye sahip değilim. Olayların nereye varabileceğini kestiremiyorum. Kendi dünyamdaki birtakım sorunlarım nedeniyle bu görevi kabul etmek zorunda kaldım. Keşke tanışabilme fırsatımız olsaydı. Sana yaptıklarım için üzgün müyüm onu bile bilmiyorum. Neticede ben olmasam bir başkası olacaktı ama senden yine de çok özür dilerim. Dünyanıza dünyamızdan yeni bir tehdit gelmeyecek olması tehlikede olmadığınız anlamına gelmiyor. Dediğim gibi diğer grubun amacını bilmiyorum. Kendin ve insanların adına beni affet!

NOT: Zarfı getiren adama bir miktar ödeme yapacağınızın sözünü verdim. Beni yalancı çıkartmazsanız memnun olurum.

***

Bölüm 11

GİZEMLİ MEKTUBUN YANKILARI

Birçok insan özgürlüğü gerçekten istemez, çünkü özgürlük sorumluluk gerektirir ve çoğu insan sorumluluktan korkar.

(Sigmund FREUD)

Ali Kağan ve Lamia'nın bakışları önce birbirine kenetlendi sonra vücutlarına ağır geliyormuşçasına yere düşen başları zemine dikildi. Bir müddet hiç konuşmadılar. İçinde bulundukları ağır durumu kelimelere dökemiyor, yıkılmışlığın verdiği sessiz çığlıklarını dünyaya haykırıyorlardı. Omuzları düşüyor, dik duran omurgaları kamburlaşıp pelteye dönen vücutlarındaki tüm enerji çekiliyordu. Dünyayı tekrar kurtarmaya çalışmak bir yana, adım atmaya dahi mecalleri kalmamıştı. Bitkinlik ve yılgınlık bürüyordu tüm benliklerini. İkisi birden diz çöktü, yere bakan gözlerini yavaşça kaldırıp birbirleriyle tekrar buluşturdular. Ali Kağan bir an arkadaşlarını aramak için telefonunu eline almak istese de numarayı çevirip tekrar yardım isteyecek gücü kendisinde bulamayarak "Boşa kürek çekmişiz, her şey buraya kadarmış." demekle yetinmişti.

Lamia, her ne kadar kaybetmenin vermiş olduğu buhranı yaşasa da mental anlamda kendisini Ali Kağan'dan daha güçlü hissediyordu. Bu yüzden Ali Kağan'ın elindeki telefonu alarak Arkan'ı aradı ve Anıl'la beraber acilen yanlarına gelmesini söyledi. Ali Kağan vazgeçmek zorunda kaldığı uzuvlarına bakarak:

- Bu saatten sonra elimden dua etmekten başka bir şey gelmez, demesi üzerine Lamia:

- Haklısın dua edelim, içten edilen her dua evrene gönderilen güçlü sinyallerdir. Ama dua ederken elimizden başka bir şey gelmeyeceği için değil, yardımı olacağını düşündüğümüz için edelim. Çünkü bizler nefes aldığımız sürece elimizden daima bir şeyler gelecektir. Yeter ki kendimize olan inancımızı yitirmeyelim.

Lamia ayağa kalkarken beraberinde kendisiyle birlikte dizlerinin üzerine çökmüş olan eşini de kaldırdı. Durumun vahameti Lamia'nın paniklemesine sebep oldu. Bu nedenle güvenliği göz ardı ederek Hümanist Hackerlar grubunun il temsilcileriyle acil kodlu bir telekonferans yaparak mektuptan bahsedip yardım istedi. Hümanist Hackerlar gelene kadar geçen sürede Ali Kağan, Lamia'nın güçlü duruşu ve güven veren sözleriyle biraz olsun toparlanabildi. Dört kafadar yine bir araya gelip bir hafta süren hummalı bir çalışma yaptı. Hiçbir ayrıntıyı atlamadıkları çalışmaları sonuç vermiyor ve hiçbir ilerleme kaydedemiyorlardı. Hümanist Hackerlar grubundan da olumlu bir gelişme çıkmaması dört kafadarda söylemi bırakıp eyleme geçme vaktinin geldiği düşüncesine sebep oldu. Tüm dokümanları bir kenara bırakıp kötü de olsa eski günlerdeki gibi acil eylem planı yapma adına kafa kafaya verip düşünmeye başladılar.

Lamia:

- Her şeyden habersizken bile Ali Kağan'ı tespit edebilen ben nasıl olur da diğer grubu ve eylemlerini tespit edemem?

Demesi üzerine Anıl:

- Büyük grubun eylem veya eylemlerini tespit edemeyişimizin iki sebebi olabilir. Ya yaptıkları şeyi aktifleştirmek için zamana ihtiyaç duyduklarından pasif halde bekletiyor olmaları ya da başarısız olmuş olmalarıdır.

Lamia biraz düşündükten sonra:

- Evet, ama gerçek olan ilk söylediğin ise fark ettiğimizde iş işten geçmiş olabilir.

Arkan yine son sözü söylemek istercesine konuşulanların bitmesini bekleyerek:

- Ali Kağan'daki verici kolay bulunabilecek bir yerdeydi. Bu çaptaki insanlar böyle bir hata yapmaz. Belki de en başta amaçladıkları şey Ali Kağan'ın deşifre olmasıydı. Böylelikle hem Ali Kağan'ın insanlığa hem de insanlığın Ali Kağan'a olan tepkisini ölçebileceklerdi. Belki de cevap bulmak istedikleri insanlık ve Ali Kağan'ın birbirlerinden haberdar olarak uyum içinde yaşayıp yaşayamayacaklarıydı.

Lamia son sözü Arkan'a bırakmayarak:

- Haklı olabilirsin, söylediğin çok mantıklı, dedi. Anıl da konuşulanları onaylarcasına başını aşağı yukarı sallayarak:

- Kesinlikle bu durumun başka bir izahı olamaz. Bu sorunun cevabını bulduğumuz konusunda hemfikirsek büyük grubun ne amaçla geldiğini bulmaya odaklanmamız gerekiyor.

Tüm bu olayların ve konuşmaların yaşandığı sırada büyük grubun gerçekleştirdiği eylemle antidünyalıların karanlık emelleri hayata geçiyordu. Ali Kağan kendisine ve arkadaşlarına olan inancını yitirmeye başlamıştı. Kendisini güçsüz ve aciz hissediyor, mektubu okuduğu anda oluşan düş kırıklığı yine tüm benliğini sarıyordu. Tüm nöronlarının bedenine başarısızlığını haykırması iliklerine kadar kaybetmiş olmanın verdiği acıyı hissettiriyordu. Bir an için sevdiğine bakıp "Yine de Lamia'ya kavuşmak her şeye değer"

diye düşünüyor ve bu düşünce beynindeki nöronları bir anlığına dahi olsa susturmaya yetiyordu. Tam bu esnada Ali Kağan ayağa kalkıp arkadaşlarının her birisiyle göz teması kurmaya çalışarak:

- Ben ne yapacağımı biliyorum ama nasıl yapacağım konusunda yardımınız lazım.

dedi. Lamia hiç beklemediği bu söylem karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Yaşadığı şaşkınlığın oluşturduğu yüz ifadesi ve bu ifadeye uyumlu olan ses tonuyla:

- Tabii ki ne olursa. Söylemen yeterli!

Oluşan kısa süreli sessizliğin ardından Lamia'nın cümlesinin altını çizmek isteyen Anıl:

- Anlatsana ne yapacaksın ve bizden ne yapmamızı istiyorsun?

Ali Kağan arkadaşlarının kendisine karşı çıkacağını düşünse de söyleyeceklerini dosdoğru söyleyecek ve asla fikrinden dönmeyecekti. Yardım ederlerse hep beraber etmezlerse bir yolunu bulup tek başına yapacaktı doğru bildiğini. Bu düşüncelerinin verdiği kararlılıkla:

- Cumhurbaşkanı ile görüşüp olan biten her şeyi anlatacağım. Bu durum bizim konumuz olmaktan çıktı. Tüm insanlığın kaderini dördümüz belirleyemeyiz. Devletin imkânları sayesinde çözemediklerimizi çözer, gücümüzün yetmediklerini dahi yapabiliriz.

Eli çenesinde ve sağ kaşı yukarı kalkmış olan Arkan şüpheci bir tavırla:

- Ya başkanla görüşmeye çalışırken karşımıza çıkan kötü niyetli insanlar bu durumdan faydalanmak isterlerse?

Ali Kağan Arkan'ın konuşmasının devam etmesine izin vermeyerek:

- İnsanın amaçları vardır. Kimisi amaçlarına kavuşmak için çaba sarf eder kimisi de bu uğurda amaçlarının aracı olur. Bu iş bizi aştı, amacımız insanlığı kurtarmaksa bunu yine insanlığa güvenerek yapmaktan başka çaremiz yok. Hem hümanistlere güvenebiliyorsak neden devletimize güvenemeyelim?

Lamia her ne kadar kocasının içinde hümanist geçen cümlesine biraz bozulsa da destek olmak için değil; gerçekten inandığı için tüm samimiyetiyle:

- Ben Ali Kağan'a katılıyorum. Güvenmediğimiz insanları nasıl kurtarabiliriz ki? Ben başkanımızın danışmanlarından birisini tanıyorum. En yakın tarihe randevu almak için hemen iletişime geçeceğim.

Kendi başlarına yaptıkları toplantı bu konuşma ile son buldu. Lamia arkadaşlarının yanından ayrılıp danışmana telefon açarak tüm dünyayı ilgilendiren çok gizli bir mesele için başkanla görüşmesi gerektiğini söyledi. Arkadaşını çok iyi tanıdığı için Lamia'nın söyledikleri karşısında dehşete kapılan danışman panikten ne yapacağını bilmez bir şekilde boş boş sağa sola bakındı. Eli ayağına karışmış bir vaziyette titreyen ses tonuyla Lamia'ya hemen yola çıkmaları gerektiğini kendileri gelene kadar başkandan randevuyu alabileceğini söyledi.

Dört kafadar telefon konuşmasının ardından apar topar Ankara'ya doğru yola çıkarken danışman da ivedilikle başkanın yanına giderek konu hakkında kendisine bilgi verdi. Sekiz dakika kadar geçen görüşmenin sonunda edindiği kısıtlı bilgiyi aktararak saat on bir için randevu almayı başardı. Dört kafadar Ankara'ya ulaştıkla-

rında saat gece bire geliyordu. Konaklayacakları otelin başkanlığa yakın olmasına özen göstermişlerdi. Ali Kağan'ın gideceği yere her zaman saatinden önce gitme gibi bir huyu vardı. Bu huya bir de içinde bulundukları durumun stresi eklenince uyku girmeyen gözleri günün ilk ışıklarıyla tamamen açıldı ve sabah erkenden yola çıktılar. Böylelikle yolda gerçekleşebilecek herhangi bir aksiliğin başkan ile yapacakları görüşmeye engel olmasına da izin vermeyeceklerdi.

Başkanlığa çok yakın olan bir pastanenin önünden geçerken Anıl'ın: "Şekerimiz düşer oralarda. Nasılsa geldik, artık geç kalma gibi bir durumumuz söz konusu olamaz şurada güzel bir kahvaltı yapalım." demesi üzerine yavaş ve keyfini çıkartarak börek ve çeşitli poğaçalardan oluşan kahvaltının ardından dört kafadar randevularına iki saat kala başkanlığa giriş yaptılar. Kendilerini karşılayan danışman, Lamia ve arkadaşlarını çok iyi ağırlamaya özen gösteriyor ve konu hakkında daha detaylı bilgi edinmeye çalışıyordu. Danışmanın beyhude çabasının önünü kesmek isteyen Arkan, başkanın uygun gördüğü takdirde kendisiyle bilgi paylaşımında bulunabileceğini söyleyerek konuyu kapattı. Randevu saatinin gelmesiyle Başkanı'nın yanına gidiyor olmanın verdiği heyecan kalplerinin hızlı kan pompalamasına ve yüzlerinde kızarıklıklar oluşmasına sebep oldu. Danışmanın mihmandarlığında başkanı içinde bulunduran odanın belki de başka bir yerde görseler kendilerine bu kadar ihtişamlı gelmeyecek olan devasa diye nitelendirdikleri kapısının önünde durdular. Kararlı bakışlarına rağmen titreyen sesiyle Lamia: "İnsanlığın kaderi birazdan konuşulacaklara bağlı olacak." diyerek kapıyı tıklattı. Heyecandan kaskatı kesilmiş bedenleri bir anda çözülmüşçesine içeriden gelecek sesi bile beklemeden kapıyı açarak arkadaşlarıyla birlikte görkemli bir odaya giriş yaptılar. Meraklı gözlerle kendilerine bakan başkanı

görünce bir an için dünyanın içinde bulunduğu tehlikeyi dahi unuttular. Üç öğrenci ve bir şirket çalışanı Türkiye Cumhuriyeti Başkanı ile aynı odada bulunuyordu. Hem de insanlığın kaderini belirlemek için... Ayakta asker gibi hazır olda bekleyen gençler başkanın oturacakları yeri işaret edip "Buyurun!" demesiyle yerlerine geçip konuyu hiç dallandırıp budaklandırmadan olan biten her şeyi kişisel yorumlarına hamle önerilerini de ekleyerek anlatıyorlardı. Konuşmanın ilerleyen aşamalarında Başkan Mit Müsteşarı, Milli Savunma Bakanı ve güvendiği bir teknoloji şirketinin sahibini arayarak akşam sekizde toplantı yapacaklarını bildirmesinin ardından dört kafadarı gelişmelerden haberdar edileceklerini söyleyerek uğurladılar.

***

Bölüm 12

YENİ DÜNYA DÜZENİ

Eğer evrenin sırlarını bulmak istiyorsanız enerji, frekans ve titreşim konuları üzerine düşünmelisiniz.

(Nikola TESLA)

Başkanlıktan ayrılıp Lamia'nın villasına yapmış oldukları toplantıdan tatmin olmadan geri döndüler. Yolda geçen konuşmalarda Başkan'dan haber gelene kadar boş durmama hatta Ankara'ya hiç gitmemişler gibi çalışmalarına hız kesmeden devam etme kararı aldılar. Hümanist Hackerler, edindikleri bulgular ışığında çalışmalarını enerji, frekans ve titreşimleri üzerine yoğunlaştırarak antidünya ile durumu eşitlemek için dünyalar arası geçişin nasıl yapıldığını bulmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Tıpkı bir ülkenin elinde nükleer bomba olmasına karşın, başka bir ülkenin de nükleer bomba edinmesiyle karşılıklı yazılı olmayan bombaların kullanılmamasına ilişkin anlaşmanın yapılması gibi...

Çalışmalar sonucunda, evrende gördüğümüz ve göremediğimiz canlı ve cansız her şeyin titreştiği ve kendilerine özel bir frekansa sahip olduğunu öğrendiler. Her şeyin birbirleriyle iletişim halinde olduğu bilgisi ile dünyalar arası seyahatin mümkün olabileceğini düşünüyorlardı. Bu konulardaki bilirkişileri olan Arkan, edindikleri yeni bulguları tecrübe süzgecinden geçirip analitik zekâsıyla harmanlayarak arkadaşlarına olası durumu özetlemek için konuşmaya başladı:

- Her şeyin özü enerjidir. Çevremizde gördüğümüz her şey enerjinin yoğunlaşmış halidir. Tesla'ya göre evren kocaman bir titreşimdi ve bizler de bu titreşimin küçücük birer yansımasıydık. Evreni sevdiğimiz bir şarkı gibi düşünürsek bizlerde o şarkının notalarından ibaretiz demektir.

Anıl, Arkan'ın kendinden emin bir şekilde sürdürdüğü konuşmasından etkilenerek:

- Yani diyorsun ki dünyalar arası geçişin ne ile olduğunu bulduk, sırada nasıl olacağı kaldı. Öyle mi?

Arkan'ın yüzünde kendine has ukalaca bir gülümseme oluştu; sanki Anıl konuşmaya hiç dâhil olmamış gibi anlatmaya devam etti:

- Aynı titreşim seviyelerine sahip iki çatalı ele alalım. Birisine hafifçe vurup içine küçük bir enerji kuvveti uygularsak; bağımsız olan ikinci çataldan da aynı sesi duyarız. Birini sustururşak diğeri de susar. Bir nevi aynı frekansta yapılan maddelere aynı enerji uygulanırsa senkronize olurlar. Bu durum sadece aynı frekansa sahiplerse geçerlidir.

Ali Kağan öğretmenin sorduğu soruya doğru cevabı veren öğrenci gibi heyecan içinde atılarak:

- Dünya ile antidünyanın aynı frekansa sahip olması muhtemeldir. Bu durumda kendi dünyamızın frekansını bulursak antidünyanın da frekansını öğrenmiş oluruz.

İlerleme kaydetmiş olmanın ruhlarında yansıttığı dinginlik ve sakinlik hali tüm grupta hissediliyordu. Arkan, Ali Kağan'ın söylediğini başıyla onaylıyor, yeri geldiği zaman bildiğimiz fizik kurallarını yok sayan, fiziğin en anlaşılmaz olgularından birisiyle yani kuantum dolanıklığı ile Ali Kağan'ın söylemini destekliyordu:

- Kuantum dolanıklığı iki ya da daha fazla kuantum taneciğinin birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar aynı anda eş zamanlı olarak haberleşmeleri durumudur. Kuantum taneciğinin birisi bu dünyada diğeri antidünyada bile olsa doğru frekansla etkileşim haline geçerler. Fiziki bir etkileşim olmadığı için her iki dünyada zarar görmez. İki foton arasındaki kuantum dolanıklık haberleşme hızının ışık hızından ortalama yetmiş bin kat daha hızlı olduğu ölçülmüştür. Antidünyalıların dünyamıza transferide da bu sayede mümkün olmuştur.

Anıl anlatılanları idrak etmekte zorlanıyordu. Arkan, Anıl'ın boş bakışlarını görerek konuyu biraz daha basite indirip anlatmaya devam etti:

- Kütle olarak gördüğümüz insan bedenini bir elektron mikroskobuyla incelediğimizde göreceğimiz şey hücre olur. Hücrenin içerisine baktığımızda ise çekirdek, atom, nötron ve quartları yani parçacıkları, enerji dalgalarını görürüz. Bu nedenle her şey enerjidir. Enerji var iken yok, yok iken de var edilemez. Ancak bir halden diğer bir hale dönüştürülebilir. Işınlanma dediğimiz olay da insanı önce enerjiye çevirip sonra uygun frekans aralığına getirerek tekrar kütlesini oluşturmaktır.

Tüm bu araştırmalar ve bilgi paylaşımlarının yapıldığı sırada Başkan da boş durmayarak gerekli kontrolleri ve incelemeleri yaptırdı. Durumun kesinlik kazanmasıyla da ABD, Çin ve Rusya başta olmak üzere dünyanın ileri gelen devletleriyle gizli görüşmeler gerçekleştirdi. Her ülke başta kendi toprakları olmak üzere ulaşabildikleri her yerde araştırmalar yapıyorlar ama Türkiye Cumhuriyeti Başkanı'nın anlattıklarının doğruluğunu kanıtlayan ipuçları haricinde bir şey bulamıyorlardı. Yapılan bu nafile arayış başkanlığını Türkiye'nin yaptığı Dünya Savunma Projesi'nin

hayata geçmesine sebep oldu. Türkiye Cumhuriyeti Başkanı tüm liderlere ve liderlerin güvenip konuyu paylaştığı diğer insanlara güvenmeden Lamia'nın yolladığı sinyali söyleme niyetinde değildi. Ali Kağan ve gelen küçük gruptan da liderlere bahsetmedi. Tüm arayışlar sadece bir grup geldiği yönünde sürdürülüyordu.

Türkiye Cumhuriyeti Başkanı bir türlü istediği gelişmeyi sağlayamıyordu. Lamia ve arkadaşlarının yaptığı gibi insanlığa güvenmekten başka çaresi kalmıyordu. Sonuçta herkes aynı gemideydi ve kimse geminin su almasına sebep olacak bir hamlede bulunamazdı. Başkan, kaybedecek vakti kalmamış olabileceğini düşünerek danışmanı aracılığıyla dört kafadarı tekrar yanına çağırdı ve kendisine verebilecekleri farklı bir bilgi olup olmadığını sordu. "Her dünyanın kendisine has titreşim seviyeleri olur. Tüm evren bir müzikten ibarettir. Bizim yapmamız gereken sadece doğru notaları bulmak olacaktır." dedi Ali Kağan. Ve hayatı boyunca kendisine bu sorunun sorulmasını bekliyormuşçasına konuşmasını sürdürdü: "Her şeyin özü enerjidir. Kütle enerjinin yoğunlaşmış halidir. Enerji sürekli titreşerek bir salınım oluşturur. Bizlerin titreşim seviyeleri düşük olduğu için yeryüzünde kütle beden olarak hayatımızı devam ettiriyoruz. Bizim titreşim seviyelerimize yakın titreşim gösteren enerjileri de kütle beden olarak görebilmemiz yine bu sayede mümkün oluyor." diyerek kurumuş olan dudaklarını diliyle ıslatarak devam etti: "Dünyanın iki ayrı ucunda da olsa her zaman doğru frekanslar birbirlerini bulur. Lamia'nın daha önce sinyal göndermesinden kaynaklı antidünyanın konumu ile alakalı birtakım veriler elimizde mevcut. Kendi dünyamızın titreşim ve frekansını bulmamız durumunda yapacağımız kütleyi enerjiye dönüştürerek sinyal gönderebilir ve orada uygun titreşime maruz bırakarak tekrar kütle bedene bürünmesini sağlayabiliriz." Ali Kağan'ın bahsettiği konuların ardından başkan, misafirlerine kurdukları yeni

dünya düzenini anlattı ve Lamia'dan Hümanist Hackerler grubundan güvendiği beş kişinin de dâhil olacağı, dokuz kişilik bir grup oluşturmasını istedi. Dört kafadara beş yeni üyenin eklenmesiyle oluşturulan bu grubu Başkan; dünya liderleriyle yapacağı toplantıya davet etti. Basına tek kelime sızdırılmadan İstanbul'da gerçekleşecek olan toplantı için üst düzey güvenlik önlemleri ivedilikle alındı. Ekonomik iş birliği için yapıldığı söylenecek olan Dünya Savunma Projesi kapsamındaki toplantıya Türkiye Cumhuriyeti Başkanı'nın açılış konuşmasıyla başlanacaktı.

Toplantı başladığında Başkan, konuya hızlı bir giriş yaparak önce Lamia ve grubunu tanıttı sonra da Ali Kağan hakkındaki gerçekleri hiçbir şey saklamadan ayrıntılarıyla anlattı. Başkan'ın olan biten her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatması ülkelerin birbirlerine olan güvenini pekiştirmişti. Oluşan bu güven ortamına ülkelerin farklılıklarını bir kenara bırakarak aynı dünya üzerinde yaşadıkları düşüncesi de eklenince, ileride oluşacak olan dünya devleti fikrinin de temelleri atılmış oldu. Dünya, tek devlet ve şu anki ülkelerde o devletin şehirleri olacaktı. Çünkü dünya dışı tehditler bu fikri kaçınılmaz kılıyordu. Toplantıya katılan tüm devlet başkanlarında oluşan bu düşünce, ülkelerin kartlarını açarak istihbarat paylaşımlarında sınır tanımamalarını sağladı. Bu bağlamda ABD Başkanı, diğer devlet başkanlarına yanında getirdiği sarı saçlı, uzun boylu, ince ama dik duruşlu adamı dünya dışı tehditler konusunda uzman olarak tanıttı ve konuşma yapması için kendisine söz verdi. Konuşmacı büyük bir soğukkanlılıkla önce etrafı süzdü sonra da kendini dahi tanıtmadan söze girdi:

- Işınlanma; maddeyi enerji formuna getirerek başka bir noktaya aktarıp tekrar madde formuna geri getirmekle mümkün olur. Işınlanacak maddeyi enerjiye çevirsek bile tekrar maddeye çevirmek için antidünyanın tam olarak konumunu biliyor olmamız gereki-

yor. Lamia'nın verdiği bilgiler ışığında bu gerekliliği karşılayarak biyobot projesini dünyamıza musallat eden antidünyalıların tesisine ışınlanabiliriz. O tesise ulaşmamız önemli çünkü antidünya insanlarının bu projelerden haberdar olmaması gibi bir durum söz konusu olabilir. Tesise ulaşarak doğrudan güvenliğimize kast eden grubu muhatap almış oluruz. İlgili kişi veya kişilerle kuracağımız kontak sayesinde karşılıklı anlaşmaya varabiliriz, dedi ve dünyadan gizlenen Philedelphia deneyinin ayrıntılarından bahsederek ışınlanmanın nasıl gerçekleşeceğini ve bu gerçekleşecek olan olaya neden kendilerinin önderlik yapmaları gerektiğini anlatıyordu:

- 1923 yılında Nikola Tesla'nın önderliğinde Albert Einstain'ın da içinde bulunduğu bir grup bilim insanı, Amerikan hükümeti ile görünmezlik üzerine askeri bir anlaşma yaptı. 1936 yılında Tesla, önemli gelişmeler kaydederek boş gemiyi yok edip tekrar geri getirmeyi başarmıştı. Hükümet, bu başarının ardından aynı deneyi geminin mürettebatı içindeyken de yapmasını istemesine Tesla'nın insanlara zarar vermeden deneyin mümkün olmayacağını söylemesi, Amerikan hükümeti ile görüş ayrılığına düştü. Einstain'ın birleşik alan teorisi halen bitmemişti. İlerleyen zamanlarda sonuçlanan teori Amerikan hükümeti tarafından gözlendi. 22 Temmuz 1943'te insanlı olarak yapılan yeni bir deney daha yapıldı. Gemi tüm mürettebatıyla birlikte önce yeşil bir dumana büründü, sonra gözden kayboldu. On beş dakika kadar sonra geri getirildiğinde mürettebatın tamamında beyin hasarı meydana geldi. 28 Ekim 1943'te ikinci kez insanlı deney gerçekleştirildi. Yine gözden kaybolan gemi geri geldiğinde geminin eriyen bölmelerinde iç içe geçmiş insan bedenleriyle karşılaşıldı. Gemi 640 kilometre uzaklıktaki bir yere gitti, deneye son verilmesiyle de geri geldi. Zaman ve boyut kırılması olup molekül transferi gerçekleşti. Deneylerin yapıldığı tarihten günümüze kadar halen insanlı bir ışınlanma gerçekleşti-

remedik ama şu an istediğimiz bir maddeyi bir başka yere ışınlayabilmemiz mümkün. Bu sebepten ve tecrübelerimizden ötürü ışınlanmaya önderlik yapma talebinde bulunuyoruz.

Amerika'nın bu talebi dünya başkanlarının birbirlerine bakışmasına sebep oldu. O an sanki odada kocaman bir sis bulutu oluştu ve bu bulut devlet başkanlarının niyetini ve düşüncelerini gizliyordu. Bembeyaz sislerin arasından sadece birbirlerinin ne yapacağına bakan meraklı ve ürkek gözler vardı. Türkiye Cumhuriyeti Başkanı'nın konuyu oylamaya sunma isteği başkanların fikirlerini açık etmek zorunda kalacaklarından belirsizlikten beslenen sis bulutunu dağıtmaya başladı. ABD oy birliği ile ışınlanma konusunda son kararı vermeye yetkili olurken diğer tüm konularda karar yine Türkiye'de olacaktı. Dünya Savunma Projesi, yapılan bu toplantıda kalıcı bir birlikteliğe dönüştü. Lamia'nın da içinde bulunduğu dokuz kişilik gruba, her ülkenin yanlarında getirdiği ikişer kişinin de eklenmesiyle sayıları çoğalarak dünya üzerindeki hareket kabiliyetleri genişledi. Oluşturulan bu yeni grup, devlet başkanlarının hemen alt kategorisinde saha elemanları olarak görev yapacaklardı.

Dünyada bir taraftan bunlar yaşanırken diğer taraftan da gelen büyük grubun hayata geçirdiği eylem gerçekleşti. Yani Ali Kağan'ın sinyali kesildiği anda aktifleşen yüz biyobot devreye girdi. Bu biyobotların Ali Kağan'a nazaran tespit edilmesi oldukça zordu. Hiçbir firmaya bağlı olmadan yapılan bu insansı makineler kendi varlıklarından habersizce dünyanın her tarafından tek taraflı antidünyaya veri akışı sağlıyordu. Tüm dünyada hummalı çalışmalar yürütülse de biyobotların izine ve varlığına dair hiçbir bilgiye ulaşılamıyor, gelen büyük grubun amacı bir türlü öğrenilemiyordu. Rusya'nın önerisiyle geriye tek çare olarak antidünyaya aynı teknolojiye sahip olduklarını söyleyerek blöf yapmak kalıyordu. Senaryoya göre gelen büyük grubun faaliyetlerini tespit etmiş ama

sonlandırmanın zaman alacağından ve antidünyanın bu ve bunun gibi faaliyetlerine devam etmesi endişesi taşıdıklarından, böyle bir yola başvurmuş gibi yapacaklardı. Bu hareketle hem büyük grubun geliş amacını öğrenmeyi hem de gelebilecek olası tehditlerin önünü kesmeyi hedefliyorlardı.

Toplantıda geçen saatlerin ardından yeni dünya düzeni kuruluyordu, dünya devletinin de ilk adımları atılıyordu. Amerikan hükümetinin ışınlanma için gerekli çalışmaları yapıp kendilerine bilgi verene kadar, diğer ülke başkanları kendi topraklarına dönerken Lamia'nın liderliğindeki yeni oluşum toplantıya devam etti. Kendi içlerinde kavgaya tutuşan hayvanların, dışarıdan gelen tehlikeye karşı birlik olmaları gibi dünya da dışarıdan gelen tehlikeye karşı tek vücut oldu. Halkta, infiale yol açacağı endişesiyle anlaşma sağlanana kadar basına bilgi verilmemesi kararı alındı. Amerika'nın projeyi sonuçlandırması üç ayı buldu.

Yeni oluşan dünya liderlerinin toplantısı bu sefer Amerika'da olacaktı. Antidünyaya mavi kocaman bir kurdele ile bağlanmış kırmızı renkli kare şeklinde büyük bir hediye paketi hazırlandı. Bu gösterişli paketin içine on farklı dilde yazılıp, görsellerle anlatılan detaylı materyallerin olduğu küçük bir sinevizyon cihazı koyarak heyecan ve coşkuyla antidünyaya gönderildi. Büyük bir umutla beklenen cevap geçen saatlere rağmen bir türlü gelmiyor, odada bulunan coşkulu kalabalığın heyecanı kaygıya eviriliyordu. Zamanında Lamia'nın göndermiş olduğu sinyale de cevap vermemeleri umutlarını yitirmelerine sebep oldu. Çin: "Kendi aralarında tartıştıkları süreyi bile dâhil etsek yine de şimdiye kadar bir cevap vermiş olmaları gerekirdi." diyerek ortamdaki gerginliği tırmandırdı.

Dünyadaki saniyelerin saatler gibi geçtiği, umutların yerini karamsarlığa bıraktığı sıralarda antidünyalılar kendilerinin hangi

dilde konuştuklarını bilmedikleri için on farklı dilde mesaj yollamış olabileceklerini düşünmüşlerdi. Böyle bir durumun söz konusu olması kendi dünyalarına kütle bedene bürünmüş bir enerjiyi yani fiziki bir maddeyi gönderme kapasitelerinin olmadığı anlamı taşırdı. Antidünyada yapılacak en ufak bir hatanın her iki dünyayı da yok edeceğini bilmelerine rağmen gözlerini hırs bürüyen zalim ve vicdansız bilim insanlarından bir tanesinin, arkadaşlarının akıllarından geçenleri sesli söylemesiyle, yani "Bizim hakkımızda istihbarata sahip olan insanlar, farklı bir ırka mesaj yollar gibi görsel anlatımla uğraşmazlardı." diyerek, dünyalıların blöf yaptıklarını düşündüğünü ve kendilerinin de blöfe blöfle karşılık vermeleri gerektiğini söyledi. Bu sebeple biyobotlardan bahsetmek yerine diğer grubun dünyaya istihbarat amaçlı gönderilen kâşifler olduğu yalanını söyleyeceklerdi. Her bir kâşifin sadece üç gün hayatta kalmasına izin verdikleri gerekçesiyle şu an için dünyaya bir tehdit olmadıklarını söylediler. Yaptıkları bu bencilce hareketin bir daha asla tekrarlanmayacağı sözünü verip anlaşmayı bulundukları şu andan geçerli olmak üzere yapabileceklerini belirten bir mesaj ve hiçbir geçerliliği olmayacak olan imzalı bir kâğıt parçasını dünyaya yolladılar.

Antidünyalıların niyetlerinden habersiz olan gezegenimiz, yetkililerce anlaşma metni dünya başkanları tarafından zafer nidalarının atıldığı coşkulu bir sevinçle karşılandı. Rusya'nın boş atıp dolu tutma planı dünyalıların gözünde mucizevi bir şekilde çalışmış gibi gözüküyordu. Bilinen insanlık tarihinin en büyük sınavını veriyordu. Dünya yetkilileri kaybettiğinden habersizce eğleniyordu. Cevap gelmeme düşüncesinin verdiği ezici düş kırıklığının ardından gelen müjdeli haber devlet başkanlarına zaferi tattırıyor ve kendilerince bu konuyu daha fazla irdelemeyerek kapatmasını sağlıyordu. Çünkü insan yapısı gereği iyi haberleri pek sorgulamazdı.

Antidünyalılar tarafınca gezegenimize gönderilen kâğıt parçası, bulundukları günden geçerli olduğundan, anlaşmadan önce gönderilmiş olan biyobotlar hakkında bir yaptırım yapılmasına olanak tanımıyordu. Dünya başkanları bu bilgiden habersiz ülkelerine gururla dönerken ortak bir bildiri yayımlamanın henüz erken olduğunu düşünüyorlardı. Her zaman yaptıkları gibi açıklamak için en doğru zaman gelene kadar tüm bu yaşananlara gizlilik kararı getirmişlerdi. Başkanlar durumdan memnun olsa da Lamia ve grubu yaşanılanları onlar kadar iyi karşılamadı. İsteklerinin bu kadar kolay kabul edilmesinde bir bit yeniği olduğunu düşündüklerinden sanki bir şeyler eksik ya da yanlış gibi geliyordu. Bu sebeple yapılan bu anlaşma kendilerini tatmin etmese de yönetimin kendilerini dinlemeyeceklerini düşündükleri için sessiz kalıyorlardı. Başkanların dağılmasının ardından kendi aralarında toplantıya devam edip konuyu derinlemesine tekrar ele almak istiyorlardı. Gruptaki Japon temsilci: "Karşı taraftakilerde bizler gibi insan. Bu sebeple hırslarına yenik düşerek aptalca bir şey yapabilirler. Dünyayı tehlikeye atacak kadar gözü dönmüş olan bir grubun harcadığı parayı ve emeği hesaba katarsak anlaşmayı kabul ettiklerine dair imzalı belge göndermek yerine ağır şartları içeren bir bildiri göndermeleri gerekirdi. Ama öyle olmadı blöfümüzü anlayıp bize yalan söylemiş olabilirler." dedi.

Lamia ve grubu kendi çalışmalarını devlet başkanlarına dahi bildirmeden, yürütme kararı alarak tüm gizli bilgi ve belgelere dünyanın tamamında erişim imkânı bulduklarından kapsamlı bir çalışma başlattılar. Ellerinde bulundurdukları imkân ve güce rağmen tam üç yıl hiçbir gelişme olmadı. Ta ki İngiltere temsilcisi olan Jack' in; Lamia'yı arayarak Olivia ile birlikte bir şeylerden şüphelendiklerini söylediği telefona kadar... Aralarında geçen konuşmadan kimseye bahsetmemesi gerektiğini söyleyip ilk uçakla

İngiltere'ye uçan Lamia, arkadaşları ile birlikte Jack' in anlattığı her şeyi kendi gözleri de onaylayarak aylar sürecek olan gizli bir tahkikat başlattılar. Gizlice kıl ve kan örneği almalarından, petek sistemine (konuştukları kişilerin de takibe alınması) kadar incelikle yürüttükleri çalışmalar sonunda meyvesini veriyor ve yeni nesil biyobotun varlığı kesinlik kazanıyordu. Fakat geçen sürede biyobot gelişim ve güncellemelerini tamamlayarak kendisinde oluşan farklılıklar dışarıdan tespit edilebilir hale geliyordu. Artık vakit kaybedemezlerdi, dünya üzerinde ne kadar yeni nesil biyobotun olduğu bilgisinin de kendilerinde mevcut olmaması sonucu, acil durumlar için seçtikleri biyobota, arkadaşça yaklaşarak uygun zamanda fiziksel temas kurma planını devreye sokacaklardı.

İki İngiliz ve dört Türk'ten oluşan bu grup, biyobota doğrudan yaklaşmanın tehlikeli olacağını düşünüyorlardı. Bu sebeple takip esnasında arkadaşı olduğunu tespit ettikleri Gregor'la bir bar ortamında Olivia'nın güzelliği ve cana yakın tavrı sayesinde tanışıp, biyobota Gregor üzerinden ulaşmışlardı. Lamia ve arkadaşları evde yaptıkları bir partiye gelmesi için kısa zamanda samimi oldukları Gregor'un da yardımıyla biyobotu ikna etmeyi başardılar. İçkilerin havada uçuştuğu, yüksek müzik ve çılgınca dansların yapıldığı bu partide aslında çoğu insan birbirini tanımıyordu. Herkesin katılabildiği ücretsiz eğlence ve sınırsız alkolün olduğu haberi tüm gençleri partiye çekerek içeriyi doldurmalarına sebep oldu. Gregor'un sarhoş olmasını fırsata çeviren Olivia, özel bir konu hakkında konuşmak için biyobotu üst kattaki odaya davet etti. Zaten eşsiz bir güzelliğe sahip olan Olivia'nın parti günü normalden daha da güzel gözükmesine kayıtsız kalamayan biyobot, olacaklardan habersiz merdivenlerden yukarıya doğru çıkıyordu. Odada bekleyen Lamia ve arkadaşları Olivia'nın hemen arkasından içeri giren biyobotun üzerine atlayarak etkisiz hale getirdi.

Zaman kaybetmeden tecrübeleri ve önceden hazırlamış oldukları ekipmanlarıyla kolayca biyobotu hacklemeyi başardılar.

Bu başarı büyük grubun dünyaya asıl geliş amaçlarını ve ellerindekilerin haricinde dünya geneline dağılmış doksan dokuz tane daha biyobot olduğu bilgisini de öğrenmelerini sağladı. Parti bitiminde Lamia ve arkadaşları hem Gregor'a hem de hacklenme esnasında bayılan biyobota bir açıklama yapmak zorunda kalacaklardı. Aksi durumda diğer doksan dokuzunun da sırra kadem basmasına sebep olabilirlerdi. Tüm bunlar göz önüne alındığında yapılacak olan yer tespitlerini bulundukları gece içerisinde ivedilikle yapmak zorunda olduklarına karar verdiler. Sabah uyandığında biyobota tıpkı arkadaşı Gregor gibi sızıp kaldığını söyleyeceklerdi. Sabahın ilk ışıklarıyla son biyobotun da yer ve kimlik bilgileri tespit edildi. Dört kafadar bilgilerin yer aldığı dosyayla birlikte Türkiye'ye devlet başkanlarının yanına giderek olan biteni anlatma ve dünya çapında gerçekleştirilecek eş zamanlı bir operasyonun düğmesine basmak niyetindeydiler. Lamia'ların yokluğunu kimse fark edemeyecekti çünkü parti çok kalabalık ve birbirini tanımayan insanlardan oluşuyordu. Daha uçağa binmeden Türkiye Cumhuriyeti Başkanı'nı arayarak acil bir toplantı talep ettiler ve uçağın havalimanına inmesiyle kendilerini bekleyen başkanlık aracına binerek toplantı yerine geçtiler. Başkana verilen brifingin ardından şifreli telefonla durumu diğer devlet başkanlarıyla görüşen Türkiye, operasyon için düğmeye bastı. Eş zamanlı yapılan operasyonla tüm biyobotlar ne olduğunu ve ne için yakalandıklarını bile anlamadan kıskıvrak tutuklandılar. Tüm biyobotların vücut hallerinde oluşan ani değişiklik planlarını bozabileceğinden her biyobota yakalandıkları an nabızlarını normal seviyelerde tutacak bir iğne vurdular. Önceden hazırlanan cihazlara bağlanarak antidünyaya, deneyin olumsuz gittiği ve yapay zekâ ile organik beynin zamanla sorun

yaşadığına dair asılsız bilgiler gönderilmeye başlandı. Farklı zamanlarda yapılan küçük değişikliklerle antidünyalıların dikkatini çekmeden projelerini baltalamak istiyorlardı. Bu sayede, bu ve buna benzer düşünceler bir daha gündemlerini meşgul etmeyecekti.

Yakalanan biyobotlar, tüm insanlığın yaşayabilmesi adına hiçbir suçları olmamasına rağmen zaman içerisinde yok edilecekti. Hem de organik beyinlerine yapılan müdahalelerle yavaş yavaş ve acı içinde... Bu sayede gönderilen verilerin doğruluğu da kanıtlanmış olacaktı. Dünyalıların da benzer bir harekete kalkışmasını önlemek için biyobotların başına her ülkeden iki temsilci bırakıldı. Bu insanlar, gönderilen sinyalin konumunun sabit kalmaması için özel yapım bir aracın içinde, hapis tutulan suçsuz mahkûmları hayatın akışına uygun düşecek şekilde hareket ettiriyorlardı. Biyonik taraflarının xenobotlar sayesinde kendilerini yenilemelerine olanak tanımadan biyobotların ölümü organik tarafın genetiğine uygun şekilde hazırlanmış hastalıklarla sağlandı.

Bir grup insan, ön yargılarından ve makinalara karşı olan korkularından dolayı yüz yeni nesil insanı katlediyordu. Hastalıksız kusursuz bir yaşam sürüp torpilin, üzüntünün, kıskançlığın, tembelliğin olmadığı bir cenneti daha kurulmadan kendi elleriyle yok ediyorlardı. Dünyanın oluşumundan günümüze, insan daima bilmediğinden korkmuş ve bu korku yüzünden yeniliklere, buluşlara ve farklı düşüncelere savaş açıp nefret kusmuştur. Tıpkı Isaac Newton, Nikola Tesla ve daha birçok bilim insanı ve düşünüre yapılan eziyet ve haksızlık gibi, tıpkı Sokrates'in idam edilmesi gibi biyobotlar da yavaş ve acılı bir ölüme mahkûm edildi. Yapılarındaki adalet ve tarafsızlığa ileri derecedeki zekâlarının birleşmesi de eklenince belki de insanlık tüm kötü, yozlaşmış ve aşağı davranışlardan kurtulacaktı. İnsanlığın kötü, ahlaksız ve yanlış olarak adlandırdığı her ne varsa hepsinden kurtulma adına tek şansları olan biyo-

botlar, varlıklarından kimsenin haberi olmadan silinip gidiyordu. Nikola Tesla'nın "Nefretiniz; elektriğe dönüştürülebilseydi bütün dünya aydınlatılabilirdi." demesi gibi... Yaşanılanlar, bilinmeyene duyulan bir nefret miydi? Yoksa insanlığın genel çıkarlarını, başkanlıklarını yaptıkları ülkelerin çıkarlarından üstün tutan bir grup insanın, hiçbir menfaat gözetmeksizin almış oldukları zor ve kusursuz kararların neticesinde tüm insanlığın kurtulmasına vesile olan emsali görülmemiş bir zafer mi?

SON

Büyük patlamada maddeler evrenimizi oluştururken antimaddeler de ayna evren diye açıklanabilecek antievreni oluşturur. Yapay zekânın uygun şartlar oluştuğunda insan türüne baskın gelebileceği korkusu bizde olduğu gibi antievrende de hüküm sürer.
Bu sebeple antidünyalılar yapay zekâ ile organik beynin birleştirilmesi sonucu yeni nesil insan üretme projesi olan Biyobot deneyini dünyamızda gerçekleştirirler.

www.simeryayinevi.com.tr
9 786257 365819
simer
www.simeryayin
simeryayinevi@g
/simeryayi